

ÅRGÅNG 133 • NUMMER 11 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2009

Liahona



Generalkonferenstal

Fem nya tempel tillkännagivna



Var en herde för mina får, av Kamille Corry

När Jesus kom till lärjungarna vid Tiberias sjö sade han till Simon Petrus: "Simon, Johannes son, har du mig kär? Petrus blev bedrövad över att Jesus för tredje gången frågade: 'Har du mig kär?' och han svarade: 'Herre, du vet allt. Du vet att jag har dig kär.' Jesus sade: 'För mina får på bete.'" (Joh 21:17)

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 179:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S Monson
- 6 Att få andlig vägledning
Richard G Scott
- 10 Hjälp andra att känna igen Andens viskningar
Vicki F Matsumori
- 12 Så att era bördor må lättas
L Whitney Clayton
- 15 Undervisning bidrar till att rädda liv
Russell T Osguthorpe
- 17 Flitigare och mer omtänksamma hemma
David A Bednar
- 21 Guds kärlek
Dieter F Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 25 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B Eyring
- 26 Kärleken och lagen
Dallin H Oaks
- 29 Sök att lära känna Gud vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus
Robert D Hales
- 33 Försök göra det omöjliga
Jorge F Zaballos
- 35 Joseph Smith: Återställsens profet
Tad R Callister
- 38 Var måttlig i allt
Kent D Watson
- 40 "Bli omvända ... så att jag kan hela er"
Neil L Andersen
- 43 Bön och maningar
Boyd K Packer

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 47 Fäder och söner: En enastående relation
M Russell Ballard
- 50 Att bli kraftfullare prästadömsbärare
Walter F González
- 53 Jag älskar bråkiga pojkar
Yoon Hwan Choi
- 55 Två principer för varje ekonomi
Dieter F Uchtdorf
- 59 Var redo
Henry B Eyring

- 62 Vårda dina känslor, broder
Thomas S Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 70 Vårt fullkomliga föredöme
President Henry B Eyring
- 73 Det gamla sättet att möta framtiden
L Tom Perry
- 76 Pryd dina tankar med dygd
H David Burton
- 79 Håll fast
Ann M Dibb
- 81 Be, sök, bulta
Russell M Nelson
- 84 Hur har jag hjälpt någon i dag?
Thomas S Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 88 Trygghet åt själen
Jeffrey R Holland
- 91 Förvaltare: Ett heligt förtroende
Quentin L Cook
- 95 En uppmaning till det uppväxande släktet
Brent H Nielson
- 97 Bevara hjärtats mäktiga förändring
Dale G Renlund
- 100 Att lätt och villigt tro
Michael T Ringwood

- 103 Evangeliets välsignelser är till för alla
Joseph W Sitati

- 105 Självdisciplin
D Todd Christofferson

- 109 Avslutningsord
Thomas S Monson

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 110 Hjälpföreningen: Ett heligt verk
Julie B Beck
- 115 Alla kvinnor behöver Hjälpföreningen
Silvia H Allred
- 118 Se upp för avståndet
Barbara Thompson
- 121 Hjälpföreningens bestående arv
Henry B Eyring
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 125 Register över konferensberättelser
- 126 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 126 Lärdomar för vår tid
- 127 Konferensnytt



Konferensöversikt för 179:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 3 OKTOBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Henry B Eyring.
Inledningsbön: John M Madsen.
Avslutningsbön: Clate W Mask Jr. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "Ära ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162, arr Wilberg, opublicerat; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Min himmelske Fader älskar mig", *Barnens sångbok*, s 16–17, arr Hofheins, opublicerat; "O må min själ i bön dig nå", *Psalmer*, nr 205; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19, arr Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 3 OKTOBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Henry B Eyring.
Inledningsbön: Carlos H Amado.
Avslutningsbön: Robert S Wood. Sång av en kombinerad församlingskör från stavar i Bountiful och Farmington i Utah; Michael Huff körledare; Linda Margetts organist: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41; "Sin egen vilja har var själ", *Sånger*, nr 61, arr Huff, opublicerat; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83, arr Huff, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 3 OKTOBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Dieter F Uchtdorf.
Inledningsbön: Dennis B Neuenschwander.
Avslutningsbön: Lance B Wickman. Sång av en kör bestående av aronska prästadömsbärare från stavar i West Jordan i Utah; Neil Hendriksen körledare; Andrew Unsworth organist: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "O bönestund", *Psalmer*, nr 89, arr de Azevedo, publicerat av Embryo; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16; "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324, arr Staheli, publicerat av Jackman.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 4 OKTOBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Glenn L Pace.
Avslutningsbön: Enrique R Falabella. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och

Ryan Murphy körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70; "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63; "Härliga Sion, himmelsk brud", *Psalmer*, nr 25, arr Wilberg, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Kärleken råder här", *Barnens sångbok*, s 102–103, arr Cardon, opublicerat; "Har jag gjort något gott", *Sånger*, nr 158, arr Zabriskie, publicerat av Plum.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 4 OKTOBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Dieter F Uchtdorf.
Inledningsbön: Marlin K Jensen.
Avslutningsbön: W Douglas Shumway. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "In Hymns of Praise", *Hymns*, nr 75, arr Murphy, opublicerat; "O Divine Redeemer", Gounod, publicerat av IRI; "Israels hopp", *Psalmer*, nr 169; "Herre, låt vår andakt sluta", *Psalmer*, nr 103, arr Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 26 SEPTEMBER 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Julie B Beck. Inledningsbön: Martha Johnson. Avslutningsbön: Carole M Stephens. Sång av en hjälpföreningskör från stavar i West Point, Clearfield, Clinton, Sunset och Syracuse i Utah; Cathy Jolley

körledare; Bonnie Goodliffe organist: "Det är solsken i min själ i dag", *Psalmer*, nr 157; "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199, arr Boothe, opublicerat (flöjt: Nancy Toone och Cory Maxfield); "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, diskantarr Webb, opublicerat; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 83, arr Wilberg, publicerat av IRI.

TILLGÅNG TILL KONFERENSTAL

För att få tillgång till generalkonferenstal på många språk, gå till conference.lds.org. Välj sedan språk. I allmänhet finns ljudinspelningar på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Kung Benjamins tal, av Jeremy C Winborg, kopiering förbjuden.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Rod Boam, Alpha Smoot, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Ashton Rodgers och Shannon Norton; i Brasilien av Lauren Ademar Fochetto; i Tyskland av Ruth Sipus; i Minnesota, USA av Nell Hegdahl; i Namibia av Matthew Haugen; i Norge av Arne H M Fagertun; i Nova Scotia, Canada, av Ronald Smith och i Peru av Juan Pablo Aragón Armas.



Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S Monson,
Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland,
David A Bednar, Quentin L Cook, D Todd Christofferson,
Neil L Andersen

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Keith K Hilbig, Yoshihiko Kichuki,
Paul B Pieper

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood,
Adam C Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirk,
Joshua J Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard
M Romney, Don L Searle, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M
Mooy, Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Kärlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
helt årsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto)
och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,

Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller

e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haïtiska, hindi, hol-
ländska, indonesiska, islandska, italienska, japanska, kam-
bodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på
www.liahona.lds.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2009 Vol. 133 No. 11. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.



TALARE I ALFABETISK ORDNING

Allred, Silvia H, 115
Andersen, Neil L, 40
Ballard, M Russell, 47
Beck, Julie B, 110
Bednar, David A, 17
Burton, H David, 76
Callister, Tad R, 35
Choi, Yoon Hwan, 53
Christofferson, D Todd, 105
Clayton, L Whitney, 12
Cook, Quentin L, 91
Dibb, Ann M, 79
Eyring, Henry B, 25, 59,
70, 121
González, Walter F, 50
Hales, Robert D, 29
Holland, Jeffrey R, 88
Matsumori, Vicki F, 10
Monson, Thomas S, 4, 62,
84, 109
Nelson, Russell M, 81
Nielson, Brent H, 95
Oaks, Dallin H, 26
Osguthorpe, Russell T, 15
Packer, Boyd K, 43
Perry, L Tom, 73
Renlund, Dale G, 97
Ringwood, Michael T, 100
Scott, Richard G, 6
Sitati, Joseph W, 103
Thompson, Barbara, 118
Uchtdorf, Dieter F, 21, 55
Watson, Kent D, 38
Zeballos, Jorge F, 33

ÄMNESREGISTER

Ansvarighet, 91
Arbete, 55
Aronska prästadömet, 59
Besöksundervisning, 110,
121
Bud, 26
Bön, 43, 81
Bördor, 12
Den Helige Anden, 6, 10,
29, 43
Det uppväxande släktet, 95
Dygder, 76
Evigt liv, 33
Familjen, 17, 26, 70, 91
Fullkomlighet, 33
Fäder, 47
Förberedelse, 59
Förbund, 103
Föredöme, 53, 76
Förlåtelse, 40
Försoningen, 12, 33, 40
Förvaltningskap, 91
Gudomen, 35
Gudomlig natur, 118
Guds kärlek, 21, 26
Handlingsfrihet, 105
Hemmet, 17
Hjälpföreningen, 110, 115,
118, 121
Hopp, 21, 88
Inspiration, 6, 10, 15, 43, 81
Jesus Kristus, 29, 38, 70, 109
Kommunikation, 47
Kraft, 6
Kunskap, 15, 55
Kvinnor, 115
Kyskhets, 91, 105
Kärlek, 17, 21, 26, 53, 70, 84
Ledarskap, 53
Leva förutseende, 38

Lydnad, 21, 79, 100, 109
Lärjungeskaps, 21
Medkänsla, 84
Missionsarbete, 4, 50, 73,
95, 103
Moralisk disciplin, 105
Mormons bok, 50, 88
Måttlighet, 38
Omvändelse, 12, 40, 97, 100
Pionjärer, 73
Pornografi, 6
Profeter, 29
Profetia, 95
Prästadömet, 50, 62
Redbarhet, 76, 105
Renhet, 91
Självbehärskning, 62
Självförtroende, 59
Skrifterna, 79
Smith, Joseph, 35
Synd, 12
Tempel, 4, 73
Tillit, 47
Tjänande, 84, 91, 110,
115, 121
Tro, 59, 97, 110
Trygghet, 79
Undervisning, 15
Unga kvinnor, 118
Unga män, 47, 53
Urskiljning, 81
Uthållighet, 55, 88, 97
Vitnesbörd, 10, 17, 29,
109, 118
Vrede, 62
Vår himmelske Fader, 29
Värdighet, 95
Ånger, 62
Återställelse, 35, 103
Ödmjukhet, 100

Välkomna till konferensen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Vi önskar att så många medlemmar som möjligt får tillfälle att besöka templet utan att behöva resa över orimliga avstånd.



Mina älskade bröder och systerar, jag hälsar er alla i början av den här 179:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag är tacksam för den tid vi lever i — en tid med så avancerad teknologi att vi kan tala till er tvärs över hela världen. Då generalauktoriteter och biorganisationsledare står här i Konferenscentret i Salt Lake City når våra röster er via olika media: radio, television, satellit och Internet. Fastän vi talar på engelska, hör ni oss på ungefär 92 språk.

Sedan vi träffades i april i år, har vi invigt det vackra templet i Oquirrh Mountain i South Jordan i Utah.

Mellan invigningen av templet i Draper i mars och invigningen av templet i Oquirrh Mountain i augusti hölls ett spektakulärt två kvällars kulturevenemang med ungdomar från båda tempeldistrikten. Framförandet återspeglade Utahs rika kulturarv i sång och dans. Totalt medverkade ungefär 14 000 ungdomar under de två kvällarna.

Vi fortsätter att bygga tempel. Vi önskar att så många medlemmar som möjligt får tillfälle att besöka templet utan att behöva resa över orimliga avstånd. 83 procent av våra medlemmar världen över bor idag inom 30 mil från ett tempel. Den andelen kommer att fortsätta växa alltefter som vi bygger nya tempel runtom i världen. För närvarande har vi 130 tempel i drift med 16 tillkännagivna eller under byggnad. Denna morgon har jag glädjen att tillkännage att vi ligger i förhandlingar om mark för ytterligare fem tempel som ska byggas under kommande månader och år i Brigham City i Utah, Concepción i Chile, Fortaleza i Brasilien, Fort Lauderdale i Florida samt Sapporo i Japan.

Miljontals förrättningar utförs i templen varje år till förmån för våra avlidna nära och kära. Må vi fortsätta att trofast utföra de här förrättningarerna för dem som själva inte kan



utföra dem. Jag älskar det som president Joseph F Smith sade när han talade om tempeltjänst och om andevärlden bortom jordelivet. Han



sade: "Genom vårt arbete för deras skull kommer trældomens bojar att falla av dem. Det mörker som omger dem kommer att skingras, så ljuset

kan lysa på dem. De kommer i andevärlden att få höra talas om arbetet som har utförts för dem här av barnen, och de kommer att glädjas med

er då ni utför dessa plikter."¹

Bröder och systrar, kyrkan fortsätter att växa som den gjort sedan den organiserades för över 179 år sedan.



Att få andlig vägledning

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Genom noggrann övning, genom tillämpning av rätta principer och genom mottaglighet för de känslor som kommer, får du andlig vägledning.

Den förändrar livet för fler och fler varje år och sprids vitt och brett över jorden allteftersom vår missionsstyrka finner dem som söker sanningen som finns i Jesu Kristi evangelium. Vi ber alla kyrkans medlemmar att bli de nyomvändas vänner, att räcka ut handen till dem, att omge dem med kärlek och få dem att känna sig hemma.

Jag ber att er tro och era böner ska fortsätta till förmån för de områden där vårt inflytande är begränsat och där vi ännu inte tillåts att fritt dela med oss av evangeliet. Under kan inträffa när vi gör det.

Nu, mina bröder och systrar är vi ivriga att få lyssna till de budskap som kommer att ges oss under de närmaste två dagarna. De som ska tala till oss har sökt himlens hjälp och vägledning när de förberett sina budskap. De har fått inspiration om vad de bör säga till oss. Att vi må fyllas av Herrens Ande medan vi lyssnar och lär är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Joseph F Smith, *Kyrkans profeters lärdomar: Joseph F Smith*, s 249.



Genom tiderna har många fått hjälp att lösa sina problem i livet genom att följa föredömen, hur personer de beundrar löste liknande problem. Idag förändras förhållandena i världen så snabbt att ett sådant handlingssätt ofta inte står till buds för oss.

Personligen gläder jag mig över att det är så eftersom det gör att vi av nödvändighet blir mer beroende av Andens vägledning i livets olika skiften. Därför leds vi till att söka personlig inspiration i livets viktiga beslut.

Vad kan du göra för att öka din förmåga att fatta rätta beslut i ditt liv? Vilka principer grundar sig andlig

kommunikation på? Vilka är de möjliga hindren för sådan kommunikation, som du behöver undvika?

President John Taylor skrev: "För omkring fyrtio år sedan sade Joseph Smith till mig: 'Broder Taylor, du har fått den Helige Anden. Följ nu den Andens inflytande och det ska leda dig till all sanning, tills det så småningom blir en uppenbarelsens princip i dig.' Därefter sade han till mig att aldrig stiga upp på morgonen utan att böja huvudet inför Herren och överlämna mig åt honom under den dagen."¹

Vår Fader i himlen visste att du skulle ställas inför svårigheter och behöva besluta vissa saker, som skulle överstiga din förmåga att fatta rätta beslut. Han har i sin lycksalighetsplan lagt in en hjälp för dig att hantera sådana svårigheter och beslut under ditt jordeliv. Den hjälpen får du genom den Helige Andens andliga vägledning. Det är en kraft som överstiger din egen förmåga och som din kärleksfulle himmelske Fader vill att du alltid ska använda till frid och glädje för dig.

Jag är övertygad om att det inte finns någon enkel formel eller metod som genast skulle låta dig bemästra förmågan att vägledas av Andens röst. Vår Fader förväntar sig att du lär dig

hur man får denna gudomliga hjälp genom att utöva tro på honom och hans helige Son Jesus Kristus. Om du skulle få inspirerad vägledning genom att bara be om den, skulle du bli svag och ständigt mer beroende av dem. De vet att livsviktig personlig tillväxt blir följden av att du kämpar för att lära dig hur man leds av Anden.

Det som till att börja med kan tyckas vara en svår uppgift blir mycket lättare med tiden när du genomgående strävar efter att känna igen och följa Andens maningar. Ditt förtroende för vägledningen du får genom den Helige Anden blir också starkare. Jag vittnar om att när du får erfarenhet och framgång genom Andens vägledning, kan din tillit till intrycken du får bli säkrare än din tillit till det du ser eller hör.

Andlighet medför två frukter. Den första är inspiration, att förstå vad du bör göra. Den andra är kraften eller förmågan att göra det. Dessa två förmågor följs åt. Det var därför som Nephi kunde säga: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt."² Han kände till de andliga lagar som inspiration och kraft grundar sig på. Ja, Gud besvarar böner och ger oss andlig vägledning när vi är lydiga och utövar den tro på honom som krävs.

Jag ska nu berätta om en upplevelse som lärde mig ett sätt att få andlig vägledning. En söndag gick jag på prästadömsmötet i en spanskalande gren i Mexico City. Jag minns tydligt hur en ödmjuk mexikansk prästadömsledare kämpade med att förmedla evangeliets sanningar i lektionsboken. Jag såg hur intensivt han önskade delge de principer han så högt värderade till sina kvorummedlemmar. Han insåg att de hade stort värde för bröderna som var där. Han utstrålade Frälsarens rena kärlek och den kärlek han hade till dem han undervisade.

Hans uppriktighet, rena avsikt och kärlek ledde till att andlig styrka fyllde rummet. Jag kände mig djupt rörd.



Då började jag få personliga intryck som en utvidgning av de principer som lärdes av den här ödmjuka läraren. Det var personliga intryck som gällde mitt uppdrag i området. De kom som svar på mina långvariga, bönefyllda ansträngningar att lära.

Jag skrev noggrant ner alla intryck allteftersom de kom. Under det här förloppet gavs jag dyrbara sanningar som jag var i stort behov av för att bli mer effektiv som Herrens tjänare. Detaljerna i kommunikationen var heliga och, liksom en patriarkalisk välsignelse, givna till min egen vägledning. Jag fick direkta anvisningar,

instruktioner och villkorliga löften som förändrade mitt liv till det bättre.

En tid därefter besökte jag en söndagsskoleklass i vår församling, där en välutbildad lärare höll sin lektion. Den upplevelsen stod i stark kontrast mot den jag åtnjutit på prästadömsmötet. Det tycktes mig som om läraren avsiktligt hade valt okända hänvisningar och ovanliga exempel för att illustrera principerna i lektionen. Jag fick det tydliga intrycket att den här läraren använde tillfället att undervisa för att imponera på klassen med sitt stora kunskapsförråd. Hur som helst tycktes han inte alls vara



lika inriktad på att förmedla principer som den ödmjuke prästadömsledaren hade varit.

I den här omgivningen började starka intryck komma över mig igen. Jag skrev ned dem. Budskapet innehöll direkta råd om hur man kan bli mer effektiv som ett redskap i Herrens händer. Jag fick en uppsjö av intryck som var så personliga att jag inte tyckte det var lämpligt för mig att skriva ned dem mitt under söndagsskollektionen. Jag sökte upp ett rum där jag ensam kunde fortsätta med att så noga som möjligt skriva ner de känslor som strömmade till mitt sinne och hjärta. Efter att jag upptecknat varje mäktigt intryck, begrundade jag känslorna som jag hade fått för att avgöra om jag hade skrivit ned dem rätt. Till följd därav gjorde jag några mindre ändringar i det jag skrivit. Sedan studerade jag dess betydelse och tillämpning i mitt eget liv.

Sedan bad jag och gick med Herren igenom det som jag trodde att Anden ville lära mig. När en känsla av frid kom över mig, tackade jag honom för den vägledning jag fått. Jag kände

mig sedan manad att fråga om det fanns mer att få. Jag fick ytterligare intryck, och processen att skriva ned intryck, begrunda dem och be om bekräftelse upprepades. Återigen manades jag att fråga: "Finns det mer som jag borde få veta?" Det fanns det. När den sista och högst heliga upplevelsen kom till ett slut, hade jag fått några av de mest dyrbara, direkta, personliga riktlinjer som man kan hoppas på att få i det här livet. Hade jag inte uppmärksammat de första intrycken och skrivit ned dem, skulle jag inte ha fått den där sista och högst dyrbara vägledningen.

Det jag beskrivit är inte en isolerad händelse. Den innefattar flera sanna principer om kommunikation från Herren till hans barn här på jorden. Jag tror att du kan gå miste om Andens mest dyrbara och personliga intryck när du inte uppmärksammar, skriver ner och tillämpar de första maningarna du får.

Andens maningar kan komma som svar på en ivrig bön eller spontant vid behov. Ibland uppenbarar Herren sanningar till dig när du inte aktivt söker

dem, när du till exempel befinner dig i fara utan att veta det. Men Herren tvingar dig inte att lära. Du måste utöva din handlingsfrihet för att ge Anden tillåtelse till att undervisa dig. När du gör det till en vana i ditt liv blir du mer uppmärksam på de känslor som kommer med andlig vägledning. Då, när den vägledningen kommer, ibland när du minst förväntar dig det, känner du lättare igen den.

Den Helige Andens inspirerande inflytande kan övervinnas eller döljas av starka känslor som vrede, hat, stark sinnesrörelse, rädsla eller stolthet. När sådana starka känslor råder är det som att försöka uppskatta en vindruvas delikata smak samtidigt som man äter en jalapeño. Båda smakerna finns där, men den ena tar helt över. På samma sätt kan starka känslor övervinna den Helige Andens milda maningar.

Synden är vanebildande och fördärvar jaget, leder till andra fördärliga handlingar, dödar andligheten, samvetet och förståndet, förblindar verkligheten, smittar, och förstör sinnet, kroppen och anden. Synden fräter på anden. Okontrollerad över-skuggar den allting. Den övervinns genom omvändelse och rättfärdighet.

Jag vill varna dig. Satan är mycket skicklig på att blockera andlig kommunikation genom att med frestelser förmå människor att bryta mot de lagar som andlig kommunikation grundar sig på. Han kan till och med övertyga somliga om att de inte kan få sådan vägledning från Herren.

Satan har blivit mästare på att använda den starkt vanebildande pornografin till att begränsa en persons förmåga att ledas av Anden. Pornografins våldsamma angrepp i alla dess ondskefulla, frätande, fördärliga former har orsakat smärta, lidande och sorg och förstörda äktenskap. Den är ett av de mest fördärliga inflytandena på jorden. Vare sig det är genom tryckt material, film, television, obscena sångtexter, smaklösheter via telefon eller på en



flimrande dataskärm, är pornografin starkt beroendeskapande och mycket skadlig. Detta Lucifers kraftfulla redskap bryter ner sinne, hjärta och själ för alla som använder den. Alla som fångas i dess förföriska, lockande nät och blir kvar där blir beroende av dess omoraliska, nedbrytande inverkan. Många kan inte övervinna detta beroende utan hjälp. Det tragiska mönstret är väl känt. Det börjar med nyfikenhet som förstärks av stimulans och som rättfärdiggörs genom det falska antagandet att när det görs enskilt, skadar det ingen annan. Invaggad i denna lögn går experimenten djupare, med starkare stimulans, tills fällan slår igen och en fruktansvärd omoralisk och svårt beroendeframkallande vana utövar sin elakartade kontroll.

Att ta del av pornografi, i vilken form det vara må, är ett uttryck för ohämmad själviskhet. Hur kan en man, särskilt en prästadömsbärare, undgå att tänka på den skada, andligt och känslomässigt, som åsamkas kvinnor, särskilt hans egen hustru, av sådana avskyvärda handlingar?

En inspirerad Nephi förkunnade:

”Och djävulen lugnar och invaggar dem i köttslig ro ... och på så sätt bedrar djävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet.”³

Om du är insnärjd i pornografi, bestäm dig då ovillkorligen för att övervinna den nu. Hitta en lugn vrå och be ivrigt om att få hjälp och stöd. Var tålmodig och lydig. Ge inte upp.

Föräldrar, tänk på att pornografimissbruket kan börja hos ungdomar i mycket tidig ålder. Handla förebyggande för att undvika den här tragedin. Stavspremier och biskopar, varna för det här onda. Inbjud dem som ni tror blivit snärjda av det att komma till er för att få hjälp.

En person med grundläggande normer och ett fast beslut att lyda dem leds inte så lätt vilse. Den som mer och mer känner avsky inför allvarlig synd och som utövar självkontroll bortom mänsklig påverkan har karaktär. En sådan persons omvändelse är mer effektiv. Samvets kval efter det att ett fel begåtts utgör en bördig jord där omvändelsen kan blomstra.

Ha tålmod när du fullkomnar din förmåga att ledas av Anden. Genom

noggrann övning, genom tillämpning av rätta principer och genom mottaglighet för de känslor som kommer, får du andlig vägledning. Jag bär vittne om att Herren, genom den Helige Anden, kan tala till ditt sinne och hjärta. Ibland är intrycken bara allmänna känslor. Ibland kan vägledningen komma så tydligt och så omisskännligt att den kan skrivas ned ord för ord, som en andlig diktamen.⁴

Jag bär högtidligt vittne om att när du ödmjukt och tacksamt ber med all din själs kraft, kan du lära dig att ständigt ledas av den Helige Anden inom alla områden i ditt liv. Jag har fått sanningen i den här principen bekräftad i mitt eget livs skärself. Jag vittnar för dig om att du kan personligen bemästra principerna för att bli vägledad av Anden. Då kan Frälsaren vägleda dig att lösa problemen du möter i livet och skänka dig stor frid och glädje. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, sammanst av G Homer Durham (1943), s 43–44.
2. 1 Nephi 3:7.
3. Se 2 Nephi 28:21.
4. Se L&F 8:2.

Hjälp andra att känna igen Andens viskningar

VICKI F MATSUMORI

andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Vi kan hjälpa andra bli mer förtrogna med Andens maningar när vi delar med oss av vårt vittnesbörd om den Helige Andens påverkan i vårt liv.



I slutet av dagen börjar två missionärer gå hemåt när plötsligt en av dem vänder sig till den andra och säger: "Jag känner att vi ska knacka på den där sista dörren." En hemlärare känner sig manad att ringa till en av familjerna som han besökte bara några dagar tidigare. En ung kvinna tänker gå på en fest hos en skolkamrat men känner sig manad att stanna hemma den här gången.

Hur visste missionärerna att de skulle knacka på hos någon som hade

bett till Gud att de skulle komma? Eller hemläraren att han skulle ringa till en familj som var i trängande behov av hjälp? Eller den unga kvinnan att hon borde hålla sig borta från en situation där hennes värderingar var i fara? I var och en av de här situationerna vägledades de av den Helige Andens påverkan.

Medlemmar runtom i världen har ofta liknande upplevelser och det finns de som önskar känna Andens vägledning dagligen. Alla kan lära sig att känna igen Andens viskningar, men det är lättare att lära sig det om andra hjälper oss förstå den Helige Anden, bär vittnesbörd för oss och skapar en miljö där man kan känna Anden.

Att förstå läran

Läran och förbunden beskriver hur viktigt det är att hjälpa andra att förstå. Föräldrar "i Sion eller i någon av dess organiserade stavar" uppmanas att hjälpa sina barn att "förstå läran".¹

Vare sig det är i ett klassrum, under en missionärslektion eller en hemafton, kan undervisning i läran om den Helige Anden hjälpa andra

att förstå den här viktiga gåvan. Vi vet att "Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont",² men rätten att ha den Helige Anden som ständig ledsagare är en gåva som medlemmar får genom handpåläggning av dem som har rätt myndighet.³

Och om vi är värdiga kan vi få fortsätta att ha honom som ledsagare. Vi har fått veta att "Herrens Ande inte bor i oheliga tempel"⁴ och att när vi ständigt pryder våra tankar med dygd, då skall den Helige Anden vara vår ständige ledsagare.⁵

Skrifterna och profeterna lär oss hur det känns att ha honom som ständig ledsagare. Herren säger: "Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta."⁶ Enos sade: "Medan jag ... kämpade i anden, se, då kom Herrens röst ... till mitt sinne."⁷ Joseph Smith sade: "När ni ... känner den rena intelligensen strömma till er kan ni plötsligt få vissa tankar och idéer."⁸ President Henry B Eyring beskrev den Helige Andens påverkan som "frid, hopp och glädje". Han tillade: "Jag har också nästan alltid haft en känsla av ljus."⁹

Men den beskrivning jag tycker bäst om kommer från en åttaårig pojke som just hade tagit emot den Helige Andens gåva. Han sade: "Det kändes som solsken."

Dela med dig av ditt personliga vittnesbörd

Men i början är det inte alltid lätt att känna igen sådana ögonblick av "solsken". Mormons bok berättar om trofasta lamaniter som "döptes med eld och med den Helige Anden, och de visste det inte".¹⁰

Vi kan hjälpa andra bli mer förtrogna med Andens maningar när vi delar med oss av vårt vittnesbörd om den Helige Andens påverkan i vårt liv. Men kom ihåg att vissa upplevelser är så heliga att man inte bör berätta om



dem. Men om vi vittnar om Anden i vårt eget liv, är det troligare att de som inte är förtrogna med Andens maningar känner igen dem när de får liknande känslor.

Jag var den första i min familj som blev medlem i kyrkan. Som åttaåring trodde jag att jag på något sätt skulle känna mig annorlunda på grund av mitt dop. Men om jag ska vara ärlig så kände jag mig bara ... plaskvåt när jag kom upp ur vattnet. Jag trodde att något högtidligare än så skulle hända när jag konfirmerades. Jag var visserligen glad efter att ha tagit emot den Helige Andens gåva, men det kändes inte annorlunda än minuterna före.

Det var inte förrän dagen därpå på faste- och vittnesbörds mötet som jag upplevde något som jag nu vet var den Helige Andens påverkan. En broder stod upp för att bära vittnesbörd och berätta om sina välsignelser som medlem i kyrkan. Jag kände hur en våg av värme sköljde över mig. Fastän jag bara var åtta år visste jag att det där var något annorlunda. Jag kände hur friden sänkte sig över mig och hade den bestämda känslan av att min himmelske Fader var nöjd med mig.

Skapa en miljö där man kan känna Anden

Det finns platser där det är lättare att känna Anden. Vittnesbörds möten och generalkonferenser är sådana platser. Självfallet är också templet en sådan plats. Vi har alla utmaningen att skapa en miljö där man kan känna Anden dagligen i vårt hem och varje vecka i kyrkan.

Ett skäl till att vi uppmuntras att be och läsa skrifterna varje dag är att båda dessa aktiviteter inbjuder Anden till vårt hem och till vår familjs liv.

Eftersom Anden ofta beskrivs som en mild och stilla röst,¹¹ är det också viktigt att ha en stunds stillhet i vårt eget liv. Herren har sagt: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."¹² Om vi ser till att ha en stunds stillhet varje dag när vi inte bombarderas med TV, dator, videospel eller elektroniska apparater, ger vi den stilla och milda rösten möjlighet att ge oss personlig uppenbarelse och viska underbar vägledning, ny tillförsikt och tröst till oss.

På samma sätt kan vi skapa en miljö i kyrkan som ger Anden möjlighet att ge gudomlig bekräftelse om det som undervisas. Lärare och ledare håller inte bara lektioner eller leder möten. De underlättar för varje medlem att

höra Andens viskningar. Äldste Richard G Scott säger: "Om det enda du åstadkommer i ditt förhållande till dina elever är att hjälpa dem känna igen och följa Andens maningar, kommer du att välsigna deras liv oändligt mycket och för evigt."¹³

En lärare i Solstråleklassen svepte in sina elever en och en i en filt för att lära dem att Anden känns precis som filtens värme och trygghet. En mamma på besök hörde också lektionen.

Många månader senare tackade hon läraren. Hon berättade att hon hade varit mindre aktiv när hon följde med sin unga dotter till Primär. Flera veckor efter lektionen fick hon missfall. Hon överväldigades av sorg men kände plötsligt en underbar värme och frid. Det kändes som om någon hade svept in henne i en varm filt. Hon kände igen den nya tillförsikt som Anden gav henne och visste att hennes himmelske Fader var medveten om henne och älskade henne.

När vi lär oss förstå Andens viskningar kan vi höra honom undervisa oss om "de fridgivande tingen rörande riket"¹⁴ och om "allt vad [vi] bör göra".¹⁵ Vi känner då igen svaren på våra böner och vet hur vi bättre

kan leva efter evangeliet varje dag. Vi får vägledning och beskydd. Och vi kan utveckla den här gåvan i vårt liv genom att följa dessa andliga maningar. Viktigast av allt är att vi känner att han vittnar för oss om Fadern och Sonen.¹⁶

När jag som ung deltog i en ungdomskonferens kände jag hur Anden bar vittne för mig om att det återställda evangeliet var sant. Inför ett vittnesbördsmöte sjöng vi ”Den himmelska elden”. Jag hade sjungit den psalmen många gånger tidigare på sakramentsmöten. Men den här gången — nästan redan från första tonen — kände jag Anden. När vi sjöng ”Guds verk i den yttersta tid nu vi se”¹⁷ visste jag att orden inte bara var en fin sångtext, utan underbara sanningar.

Den Helige Anden har bekräftat för mig att Gud Fadern lever. Han älskar var och en av oss. Han känner oss personligen. Han hör vårt hjärtas önskingar och besvarar dessa uppriktiga böner.

Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Han kom till jorden i tidens mitt för att sona våra synder. Och han kommer tillbaka. Dessa och alla andra delar av evangeliet som mitt vittnesbörd utgörs av är fast i mitt hjärta på grund av den Helige Andens påverkan. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 68:25.
2. Moroni 7:16.
3. Se *Stå fast i din tro*, s 69–70.
4. Helaman 4:24.
5. Se L&F 121:45–46.
6. L&F 8:2.
7. Enos 1:10.
8. Joseph Smith, i *History of the Church*, 3:381; se också *Kyrkans presidenters läromär: Joseph Smith*, s 131.
9. Henry B Eyring, ”Gifts of the Spirit for Hard Times”, *Ensign*, jun 2007, s 18.
10. 3 Nephi 9:20.
11. Se 1 Nephi 17:45; L&F 85:6; 1 Kung 19:12.
12. Ps 46:11; se också L&F 101:16.
13. Richard G Scott, ”Helping Others to Be Spiritually Led” (tal till religionslärare, 11 aug 1998), s 3; i *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 48.
14. L&F 36:2.
15. Se 2 Nephi 32:1–5.
16. Se 2 Nephi 31:18.
17. ”Den himmelska elden”, *Psalmer*, nr 2.

Så att era bördor må lättas

ÄLDSTE L WHITNEY CLAYTON

i presidentskapet för de sjuttios kvorum

Bördor ger oss möjligheter att utöva dygder som bidrar till vår slutliga fullkomning.



För många år sedan vandrade jag i gryningen längs de trånga kullerstensgatorna i Cusco i Peru, högt uppe i Anderna. Jag såg en man ur en lokal infödd folkgrupp vandra längs en av gatorna. Han var inte storväxt, men han bar på ett enormt lass ved i en stor säck på ryggen. Säcken såg ut att vara lika stor som han själv. Lasset måste ha vägt lika mycket som han gjorde. Han stagade det med ett rep som gick längs säckens botten och upp runt hans panna. Han höll ett fast tag i repet på båda sidorna av huvudet. Han hade en trasa på pannan under repet så att det inte skulle skava sönder skinnet. Han lutade sig framåt under sin börda

och gick med varsamma, tunga steg.

Mannen bar ved som skulle säljas på torget. En vanlig dag gjorde han kanske två eller tre sådana turer genom staden för att leverera liknande svåra, tunga lass.

Minnet av hur jag såg honom nedböjd när han kämpade nerför gatan har fått allt större betydelse för mig under åren som gått. Hur länge skulle han kunna fortsätta bära sådana bördor?

Livet lägger alla slags bördor på var och en av oss, vissa lätta men andra obevekliga och tunga. Människor kämpar dagligen under bördor som tynger själen. Många av oss kämpar under sådana bördor. De kan vara känslomässigt eller fysiskt tunga. De kan få oss att känna oss oroliga, nedtyngda och utmattade. Och de kan vara i åratal.

I allmänhet kommer våra bördor från tre olika källor. En del bördor är den naturliga frukten av den omgivning vi lever i. Sjukdom, handikapp, orkaner och jordbävningar kommer då och då utan att vi råår för det. Vi kan förbereda oss för de här riskerna och ibland kan vi förutsäga dem, men i livets naturliga mönster ställs vi alla inför några av de här utmaningarna.

Andra bördor läggs på oss genom andras dåliga uppförande. Övergrepp och missbruk kan göra hemmet till



allt annat än en himmel på jorden för oskyldiga familjemedlemmar. Synd, felaktiga traditioner, förtryck och kriminalitet sprider tyngda offer längs livets stigar. Också mindre allvarliga missgärningar som skvaller och ovänlighet kan få andra att känna verklig smärta.

Våra egna misstag och brister orsakar många av våra problem och kan lägga tunga bördor på våra axlar. Den tyngsta bördan vi ger oss själva är syndens börd. Vi har alla känt den ånger och smärta som oundvikligen kommer av att vi inte håller buden.

Vilka bördor vi än möter i livet till följd av naturliga omständigheter, andras handlingar eller våra egna misstag och tillkortakommanden är vi alla barn till en kärleksfull himmelsk Fader, som sände oss till jorden som en del av sin eviga plan för vår tillväxt och utveckling. Våra unika personliga erfarenheter kan hjälpa oss att förbereda oss för att återvända till honom.

Våra motgångar och lidanden, hur svåra de än är att bära, skall från ett himmelskt perspektiv "endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om [vi] har uthärdat väl, upphöja [oss] i höjden".¹ Vi måste göra allt vi kan för att bära våra bördor "väl" för hur länge vårt "ögonblick" än varar.

Bördor ger oss möjligheter att utöva dygder som bidrar till vår slutliga fullkomning. De inbjuder oss att "ge efter för den Helige Andens maningar och lägga av den naturliga människan och bli en helig genom Herren Kristi försoning och bli som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta [oss] allt som Herren anser lämpligt att lägga på [oss], alldeles som ett barn underkastar sig sin far".² De här bördorna blir välsignelser, trots att sådana välsignelser ofta är väldolda och kan kräva tid, ansträngning och tro för att acceptera och förstå. Fyra exempel illustrerar det här:

- För det första fick Adam veta att "marken [skall] vara förbannad för din skull", med andra ord till hans nytta, och "i ditt anletes svett skall du äta ditt bröd".³ Arbete är en ständig börd, men det är också en ständig välsignelse "för [vår] skull", för det lär oss saker och ting som *vi* endast kan lära oss genom "[vårt] anletes svett".
- För det andra: Alma sade att fattigdomen och "lidanden [hos de fattiga bland zoramiterna] verkligen hade ödmjukat dem och att de var beredda att höra ordet".⁴ Han tillade: "Eftersom ni har tvingats till ödmjukhet är ni välsignade."⁵ Våra ekonomiska svårigheter kan hjälpa oss att bli beredda att höra Herrens ord.
- För det tredje, på grund av det "mycket långa kriget mellan nephiterna och lamaniterna hade många ... veknat till följd av sina lidanden så att de ödmjukade sig inför Gud,

ja, i djupaste ödmjukhet”.⁶ Politiska oroligheter, tumult i samhället, och i vissa områden i världen nutida Gadiantons rövarband, kan ödmjuka oss och motivera oss att söka himmelskt skydd från samhällets stormar.

- För det fjärde fick Joseph Smith veta att de fruktansvärda lidanden han uthärdat under många år på grund av sina fiender skulle ”ge [honom] erfarenhet och tjäna [honom] till godo”.⁷ Lidandet vi upplever på grund av andras missgärningar är en värdefull om än smärtsam skola för att vi ska förbättra vårt eget beteende.

Och när vi bär på våra bördor kan vi inom oss fylla upp en reservoar av empati för andras problem. Aposteln Paulus lärde att vi ska ”[bära] varandras bördor, så uppfyller [vi] Kristi lag”.⁸ Följaktligen kräver vårt dopförbund att vi bör vara ”villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta, ja, och [vara] villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst”.⁹

När vi håller vårt dopförbund lättar det såväl *våra* bördor som de betyngda själarnas som vi tjänar.¹⁰ De som erbjuder andra sådan hjälp står på helig mark. För att förklara detta lärde Frälsaren:

”När såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”¹¹

I allt erbjuder Frälsaren oss styrka och stöd och i sin egen tid och på sitt eget sätt erbjuder han oss befrielse. När Alma och hans efterföljare undkom kung Noas armé upprättade



de ett samhälle som de kallade Helam. De började bruka jorden, bygga hus, föröka sig och få framgång.¹² Utan förvarning försatte en lamanitisk armé dem i trældom och ”ingen kunde befria dem utom Herren deras Gud”.¹³ Men den befrielsen kom inte omedelbart.

Dessa fiender började lägga ”bördor på dem och satte slavdrivare över dem”.¹⁴ Trots att de hotades med döden om de bad¹⁵ ”utgöt [Alma och hans folk] sina hjärtan för [Gud], och han kände deras hjärtans tankar”.¹⁶ På grund av sin godhet och sin lydnad mot sina dopförbund¹⁷ befriades de steg för steg. Herren sade till dem:

”Jag skall ... lätta de bördor som lagts på era axlar, så att ni inte ens känner dem på era ryggar, trots att ni är i trældom. Och detta skall jag göra så att ni hädanefter kan stå som vittnen för mig och så att ni säkert kan veta att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras bedrövelser.

Och nu hände det sig att de bördor som lagts på Alma och hans bröder lättades. Ja, Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glatt och med tålmod all Herrens vilja.

Och det hände sig att så stor var

deras tro och så stort deras tålmod att Herrens röst återigen kom till dem och sade: Var vid gott mod, ty i morgon skall jag befria er ur trældomen.”¹⁸

Barmhärtigt erbjuder Guds Son befrielse också från våra synders slaveri, som är bland de tyngsta av alla bördor vi bär. Under sin försoning led han ”i köttet för att han skall kunna ta på sig sitt folks synder, så att han kan utplåna deras överträdelser genom sin befrielses kraft”.¹⁹ Kristus ”har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig”.²⁰ När vi omvänder oss och håller buden kommer förlåtelse och befrielse till vårt tyngda samvete genom den hjälp som bara Frälsaren erbjuder, för ”var och en som omvänder sig [skall] finna barmhärtighet”.²¹

Jag minns mannen i Peru, hur han framåtböjd kämpade med att bära den enorma tunga säcken ved på ryggen. Han representerar oss alla när vi kämpar med livets bördor. Jag vet att när vi håller Guds bud och våra förbund hjälper han oss med våra bördor. Han stärker oss. När vi omvänder oss förlåter han oss våra synder och välsignar oss med samvetsfrid och glädje.²² Må vi därför underkasta oss glatt och med tålmod all Herrens vilja, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:7–8.
2. Mosiah 3:19.
3. Mose 4:23, 25.
4. Alma 32:6.
5. Alma 32:13.
6. Alma 62:41.
7. L&F 122:7.
8. Gal 6:2.
9. Mosiah 18:8–9.
10. Se Matt 10:39, 11:28–30; Mosiah 2:22.
11. Matt 25:35–40.
12. Se Mosiah 23:5, 19–20.
13. Se Mosiah 23:23–26.
14. Mosiah 24:9.
15. Se Mosiah 24:10–11.
16. Mosiah 24:12.
17. Se Mosiah 18:8–10, 24:13.
18. Mosiah 24:14–16.
19. Alma 7:13.
20. L&F 19:16.
21. Alma 32:13.
22. Se Mosiah 4:3; Alma 36:19–21.

Undervisning bidrar till att rädda liv

RUSSELL T OSGUTHORPE

Söndagsskolans generalpresident

Vi lär ut viktiga lärosatser, inbjuder våra elever att utföra det verk Herren har för dem, och sedan lovar vi att välsignelser verkligen kommer.



En dag när jag var missionspresident talade jag i telefon med vår äldste son. Han var på väg till sjukhuset där han arbetade som läkare. När han kom fram till sjukhuset sade han: "Trevligt att prata med dig, pappa, men nu måste jag gå ut ur bilen och gå och rädda några liv."

Vår son behandlar barn med livshotande sjukdomar. När han ställer rätt diagnos och ger rätt behandling, kan han rädda livet på ett barn. Jag sade till våra missionärer att deras

arbete också handlar om att rädda liv — det andliga livet hos dem de undervisar.

President Joseph F Smith sade: "När [vi] tar emot sanningen kan [vi] bli frälsta genom den. [Vi] kan inte bli frälsta endast genom att någon undervisar [oss], utan därför att [vi] tar emot och handlar i enlighet med det som sägs." (Conference Report, apr 1902, s 86; se också *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 49; 1 Tim 4:16.)

Vår son räddar liv genom att dela med sig av sin medicinska kunskap. Missionärer och lärare i kyrkan hjälper till att rädda liv genom att dela med sig av sin kunskap om evangeliet. När missionärer och lärare söker Andens vägledning undervisar de om rätt princip, inbjuder sina undersökare att efterleva den principen, och bär vittne om den utlovade välsignelse som med säkerhet följer. Äldste David A Bednar talade nyligen på ett fortbildningsmöte om tre enkla sanningar om effektiv undervisning: (1) den lärosats som står i fokus (2) inbjudan till handling, och (3) utlovade välsignelser.

Handboken *Predika mitt evangelium* hjälper missionärer att lära ut de

lärosatser som står i fokus, inbjuder dem de undervisar att agera och att ta emot utlovade välsignelser. Handboken *Undervisning: Den högsta kallelsen* hjälper föräldrar och lärare att göra samma sak. Den är för evangelieundervisningen vad *Predika mitt evangelium* är för missionsarbetet. Vi använder dem för att förbereda oss för att undervisa, och sedan förlitar vi oss på Anden när vi undervisar.

President Thomas S Monson berättar om en söndagsskolelärare från sin ungdom, Lucy Gertsch. En söndag, en bit in i lektionen om osjälviskt tjänande, inbjöd syster Gertsch sina elever att skänka klassens festkassa till en av sina klasskamraters familj, vars mamma hade gått bort. President Monson sade att när hon inbjöd till denna handling, så slog syster Gertsch "ihop boken och öppnade våra ögon och våra öron och vårt hjärta för Guds härlighet". ("Stora lärare", Världsomfattande ledarutbildningsmöte, 10 feb 2007; *Liahona*, jun 2007, s 76) Syster Gertsch hade uppenbarligen använt lektionsboken till att förbereda lektionen, men när inspirationen kom slog hon igen boken och inbjöd sina elever att efterleva den evangelieprincip hon undervisade om.

Som president Monson lärt oss: "Målet med evangelieundervisning ... är inte att proppa eleverna fulla med kunskap ... Syftet är att inspirera den enskilde att tänka på, känna för och sedan göra något åt evangeliets sanningar och principer." (Conference Report, okt 1970, s 107)

När Moroni uppenbarade sig för profeten Joseph undervisade han honom inte endast om återställensens viktiga lärosatser, utan han talade även om för honom att "Gud hade ett verk för [honom] att utföra" och lovade honom att hans namn skulle bli känt över hela världen. (Se Joseph Smith - Historien 1:33.) Alla föräldrar och de som undervisar om evangeliet är budbärare från Gud. Inte alla av oss undervisar framtida profeter, som



syster Gertsch och Moroni gjorde, men alla undervisar vi framtida ledare i kyrkan. Så vi lär ut viktiga lärosatser, inbjuder våra elever att utföra det verk Herren har för dem, och sedan lovar vi att välsignelser verkligen kommer.

Jag minns hur jag som ung pojke kände mig bekymmerslös då jag gick till ett primärmöte i kyrkan. När jag kom dit förvånades jag över att se att alla föräldrar var där för ett speciellt program. Då slog det mig. Jag var med i programmet och jag hade glömt att lära mig mina repliker. När det blev min tur att säga min del, ställde jag mig upp framför min stol men inte ett ord kom ur min mun. Jag kom inte ihåg någonting. Så jag bara stod där och till slut satte jag mig ner och stirrade ner i golvet.

Efter den upplevelsen lovade jag mig själv att aldrig någonsin tala på något möte i kyrkan igen. Och jag höll fast vid det löftet ett tag. Så en söndag knäböjde syster Lydia Stillman, en ledare i Primär, vid min sida och bad mig att hålla ett kort tal följande vecka. Jag sade: "Jag håller inte tal." Hon svarade: "Jag vet, men det här kan du hålla för jag kommer att hjälpa dig." Jag fortsatte vägra, men hon uttryckte så mycket förtroende för mig att hennes inbjudan var svår att motstå. Jag höll talet.

Den här goda kvinnan var en budbärare från Gud som hade ett verk för mig att utföra. Hon lärde mig att när ett kall kommer så tar man emot det, hur otillräcklig man än kan känna sig. Liksom Moroni gjorde med Joseph såg hon till att jag var förberedd när det var dags att hålla talet. Denna inspirerade lärare hjälpte till att rädda mitt liv.

När jag var i tonåren undervisade en nyligen återvänd missionär vid namn broder Peterson vår söndagsskoleklass. Varje vecka brukade han rita en stor pil från det nedre vänstra hörnet av svarta tavlan upp mot det övre högra hörnet. Sedan skrev han överst på tavlan: "Sikta högt."

Vilken lärosats han än undervisade om, brukade han be oss att sträcka på oss och nå lite högre än vad vi trodde var möjligt. Pilen och de två orden *sikta högt*, var en ständig inbjudan under hela lektionen. Broder Peterson fick mig att vilja utföra en bra mission, göra bättre ifrån mig i skolan och sikta högre i min yrkesbana.

Broder Peterson hade ett verk för oss att utföra. Hans mål var att hjälpa oss att "tänka på, känna för och sedan göra något åt evangeliets sanningar och principer". Hans undervisning bidrog till att rädda mitt liv.

Vid nitton års ålder kallades jag att

verka som missionär på Tahiti, där jag behövde lära mig två främmande språk — franska och tahitiska. Tidigt under min mission blev jag väldigt missmodig på grund av att jag inte gjorde framsteg i något av språken. Varje gång jag försökte prata franska svarade folk på tahitiska. När jag försökte tala tahitiska svarade de på franska. Jag var på vippen att ge upp.

Så en dag när jag gick förbi missionshemmets tvättstuga, hörde jag en röst som ropade på mig. Jag vände mig om och såg en gråhårig tahitisk kvinna som stod i dörröppningen och vinkade åt mig att komma tillbaka. Hon hette Tuputeata Moo. Hon talade bara tahitiska. Och jag talade bara engelska. Jag uppfattade inte så mycket av det hon försökte säga till mig, men jag förstod att hon ville jag skulle komma tillbaka till tvättstugan varje dag så att hon kunde hjälpa mig att lära mig tahitiska.

Jag stannade till varje dag för att öva med henne medan hon strök kläder. Först undrade jag om våra möten skulle vara till någon hjälp men gradvis började jag förstå henne. Varje gång vi träffades visade hon mig att hon hade fullkomligt förtroende för att jag kunde lära mig båda språken.

Syster Moo hjälpte mig att lära mig tahitiska. Men tack vare henne lärde jag mig mycket mer än så. Hon undervisade mig egentligen om evangeliets första princip — tro på Herren Jesus Kristus. Hon lärde mig att om jag förlovtade mig på Herren, skulle han hjälpa mig att göra något som jag trodde var omöjligt. Hon bidrog inte bara till att rädda min mission — hon bidrog till att rädda mitt liv.

Syster Stillman, broder Peterson och syster Moo undervisade "genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek, genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen". (L&F 121:41–42) De undervisade med tankarna prydda med dygd, och tack vare det var den

Helige Anden deras ständige ledsagare. (Se L&F 121:41—46.)

Dessa stora lärare har inspirerat mig att ställa frågor om hur jag själv undervisar:

1. I egenskap av lärare, ser jag mig själv som en budbärare från Gud?
2. Förbereder jag mig och undervisar sedan på sätt som kan bidra till att rädda liv?
3. Fokuserar jag på en av återställelsens viktiga lärosatser?
4. Kan de jag undervisar känna den kärlek jag har till dem och till min himmelske Fader och Frälsaren?
5. När inspirationen kommer, slår jag då igen boken och öppnar deras ögon och öron och hjärtan för Guds härlighet?
6. Inbjuder jag dem att utföra det verk som Gud avsett för dem?
7. Uttrycker jag så mycket förtroende för dem att de finner inbjudan svår att motstå?
8. Hjälp jag dem att känna igen de utlovade välsignelser som kommer av att leva efter den princip jag undervisar om?

Att ta emot och ge undervisning är inte valfria aktiviteter i Guds rike. De utgör själva medlen genom vilka evangeliet har återupprättats till jorden och genom vilka vi kan få evigt liv. De är vägen till ett personligt vittnesbörd. Ingen kan bli "frälst i okunnighet". (L&F 131:6)

Jag vet att Gud lever. Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Jag vittnar om att profeten Joseph inledde denna tidshushållning genom att lära sig sanning och sedan undervisa om den. Joseph ställde fråga efter fråga, mottog gudomliga svar och undervisade sedan Guds barn om det han lärt sig. Jag vet att president Monson är Herrens språkrör på jorden idag och att han fortsätter att ta emot och ge undervisning liksom Joseph gjorde, eftersom undervisning bidrar till att rädda liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Flitigare och mer omtänksamma hemma

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Vi kan bli flitigare och mer omtänksamma hemma genom att mer trofast lära oss, leva efter och älska Jesu Kristi återställda evangelium.



Ar 1833 fick profeten Joseph Smith en uppenbarelse som innehöll en kraftig tillrättavisning av flera ledande bröder i kyrkan om att ställa sin familj i ordning. (Se L&F 93:40–50.) Ett uttryck i den uppenbarelsen gav mig temat för mitt budskap — "flitigare och mer sysselsatta hemma" (v 50). Jag vill föreslå tre sätt att bli flitigare och mer omtänksamma i vårt hem. Jag ber er lyssna både med öron som hör och hjärtan som känner, och

jag ber att Herrens Ande må vara med oss alla.

Förslag nummer ett: Uttryck kärlek — och visa den

Vi kan börja bli flitigare och mer engagerade i hemmet genom att tala om för dem vi älskar att vi älskar dem. Sådana uttryck behöver inte vara poetiska eller ordrika. Vi bör helt enkelt uppriktigt och ofta uttrycka vår kärlek.

Bröder och systrar, när tog ni senast er eviga livskamrat i famnen och sade "jag älskar dig"? Föräldrar, när uttryckte ni senast uppriktigt er kärlek till era barn? Barn, när talade ni senast om för era föräldrar att ni älskar dem?

Vi vet alla redan att vi bör tala om för dem vi älskar att vi älskar dem. Men det vi vet visar sig inte alltid i det vi gör. Vi är kanske osäkra eller till och med lite generade.

Som Frälsarens lärjungar strävar vi inte bara efter mer kunskap, vi behöver snarare konsekvent göra mer av det vi vet är rätt och bli bättre människor.

Vi bör komma ihåg att när vi säger



"jag älskar dig" så är det bara början. Vi behöver säga det, vi behöver mena det, och viktigast av allt, vi behöver konsekvent visa det. Vi behöver både uttrycka och visa kärlek.

President Thomas S Monson gav oss nyligen följande råd: "Vi antar ofta att de [människorna omkring oss] *måste* veta hur mycket vi älskar dem. Men vi får aldrig bara anta det, vi måste berätta det för dem ... Vi kommer aldrig att ångra de vänliga ord vi yttrar eller kärleken vi visar. Vi kommer snarare att ångra oss om detta inte är en del av vår relation till dem vi älskar mest." (Thomas S Monson, "Finn glädje under färden", *Liabona*, nov 2008, s 86)

Ibland hör vi någon säga i ett tal eller vittnesbörd på sakramentsmötet: "Jag vet att jag inte ofta nog talar om för min hustru hur mycket jag älskar

henne. I dag vill jag att hon och mina barn och ni alla ska veta att jag älskar henne."

Sådana uttryck för kärlek kan vara på sin plats. Men jag skruvar mig lite när jag hör dem och ropar tyst att hustrun och barnen inte ska höra sådana uppenbarligen sällsynta och personliga budskap offentligt i kyrkan! Förhoppningsvis får barnen höra och se föräldrarnas kärlek till varandra komma till uttryck i det dagliga livets regelbundna rutiner. Men om den offentliga kärleksförklaringen i kyrkan kommer som en överraskning för maken eller barnen, då finns det sannarligen ett behov av att vara flitigare och mer omtänksamma hemma.

Förhållandet mellan kärlek och konkret handling visas genomgående i skrifterna och belyses av

Frälsarens ord till sina apostlar:

"Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud." (Joh 14:15) Precis som vår kärlek till Herren visar sig i att vi alltid vandrar på hans vägar (se 5 Mos 19:9) så visar sig kärleken till vår make eller maka, våra föräldrar och barn som kraftfullast i våra tankar och våra ord och våra gärningar. (Se Mosiah 4:30.)

Att från en make eller maka, en förälder eller ett barn få uppleva kärlekens trygghet och beständighet är en rik välsignelse. En sådan kärlek ger näring åt och bevarar tron på Gud. En sådan kärlek är en källa till kraft och driver ut rädslan. (Se 1 Joh 4:18.) En sådan kärlek längtar varje människosjäl efter.

Vi kan bli flitigare och mer omtänksamma hemma när vi uttrycker kärlek — och konsekvent visar den.

Förslag nummer två: Bär vittnesbörd — och lev efter det

Vi kan också bli flitigare och mer omtänksamma hemma genom att vittna för dem vi älskar om det som vi genom den Helige Andens vittnesbörd vet är sant. Vårt vittnesbörd behöver inte vara ordrikt eller välta-ligt. Och vi behöver inte vänta till första söndagen i månaden med att bära vittnesbörd om det vi vet är sant. Vi kan och bör i vårt eget hem bära oförfalskat vittnesbörd om Faderns och Sonens gudomlighet och realitet, om den stora lyckosalighetsplanen och om återställelsen.

Bröder och systrar, när bar ni senast vittnesbörd för er eviga livskamrat? Föräldrar, när vittnade ni senast för era barn om det ni vet är sant? Och barn, när bar ni senast vittnesbörd för era föräldrar och er familj?

Var och en av oss vet redan att vi bör bära vittnesbörd för dem vi älskar mest. Men det vi vet visar sig inte alltid i det vi gör. Vi är kanske osäkra eller till och med lite generade.

Som Frälsarens lärjungar strävar vi inte bara efter mer kunskap, vi behöver snarare konsekvent göra mer av det vi vet är rätt och bli en bättre människa.

Vi bör komma ihåg att när vi bär ett innerligt vittnesbörd så är det bara början. Vi behöver bära vittnesbörd, vi behöver mena det, och viktigast av allt, vi behöver konsekvent leva efter det. Vi behöver både uttrycka och leva efter vårt vittnesbörd.

Förhållandet mellan vittnesbörd och konkreta handlingar betonas i Frälsarens ord till de heliga i Kirtland: "Det som Anden vittnar om för er vill jag att ni gör." (L&F 46:7) Vårt vittnesbörd om evangeliets sanningar bör visa sig i såväl våra ord som i våra gärningar. Och vårt vittnesbörd uttrycks och efterlevs som kraftfullast i vårt eget hem. Makar, föräldrar och barn bör sträva efter att övervinna all tvekan, motvilja eller förlägenhet när det gäller att bära vittnesbörd. Vi bör

både skapa och vara uppmärksamma på tillfällen att bära vittnesbörd om evangeliets sanningar — och leva efter dem.

Ett vittnesbörd är det som vi i vårt sinne och i vårt hjärta genom den Helige Andens vittnesbörd vet är sant. (Se L&F 8:2.) När vi tillkännager sanningen i stället för att förmana, uppmäna eller berätta om intressanta upplevelser, inbjuder vi den Helige Anden att bekräfta att det vi säger är sant. Kraften i ett oförfalskat vittnesbörd (se Alma 4:19) kommer inte från ett sofistikerat uttryckssätt eller en effektiv framställning. Den kommer snarare som resultat av uppenbarelse från den tredje medlemmen av gudomen: den Helige Anden.

Att från en make eller maka, en förälder eller ett barn få uppleva vittnesbördets kraft, uppbyggelse och beständighet är en rik välsignelse. Ett sådant vittnesbörd stärker tron och ger vägledning. Ett sådant vittnesbörd alstrar ljus i en värld som blir allt mörkare. Ett sådant vittnesbörd är källan till ett evigt perspektiv och till varaktig frid.

Vi kan bli flitigare och mer omtänksamma hemma när vi bär vittnesbörd — och konsekvent lever efter det.

Förslag nummer tre: Var konsekvent

Under våra söners uppväxt gjorde vår familj det som ni har gjort och som ni nu gör. Vi hade regelbundet familjebön, skriftstudier och familjens hemafton. Jag är säker på att det jag nu ska beskriva aldrig händer hemma hos er, men det hände hos oss.

Ibland undrade syster Bednar och jag om våra ansträngningar att göra de här i andligt avseende väsentliga sakerna var mödan värt. Ibland läste vi skriftställen under utrop som: "Han petar på mig!" "Säg åt honom att sluta glo på mig!" "Mamma, han sitter för nära!" Ibland avbröts innerliga böner av fniss och knuffar. Och med aktiva, stojiga pojkar ledde hemaftonslektionerna inte alltid till

uppbyggelse på hög nivå. Ibland var syster Bednar och jag förtvivlade över att de rättfärdiga vanor som vi så ivrigt försökte främja inte genast tycktes ge de andliga resultat som vi ville uppnå och förväntade oss.

Om ni i dag skulle fråga våra vuxna söner vad de minns av familjebön, skriftstudier och familjens hemafton så tror jag att jag vet vad de skulle svara. De skulle nog inte säga att en viss bön eller skriftstudier vid ett visst tillfälle eller en särskilt betydelsefull hemaftonslektion spelade en avgörande roll i deras andliga utveckling. Men det de skulle säga är att de minns att vi som familj var konsekventa.

Syster Bednar och jag trodde att det viktigaste vi kunde göra var att hjälpa våra söner förstå innebörden i en viss lektion eller ett visst skriftställe. Men detta händer inte varje gång vi studerar eller ber eller lär tillsammans. Den viktigaste lärdomen var nog att vi var konsekventa i fråga om mål och strävan — en lärdom vi inte till fullo insåg då.

På mitt kontor hänger en vacker målning av ett sädesfält. Målningen består av en stor mängd enskilda penseldrag — men inget av dem är särskilt intressant eller imponerande i sig. Faktum är att om man står nära duken så ser man bara en massa osköna streck — till synes utan samband med varandra — i gult och guld-gult och brunt. Men när man gradvis avlägsnar sig från tavlan förenas alla de enskilda penseldragen och skapar en magnifik landskapsbild av ett sädesfält. Många alldagliga, enskilda penseldrag samverkar till att skapa en fängslande och vacker målning.

Varje familjebön, varje gång familjen studerar skrifterna tillsammans och varje hemafton är ett penseldrag på vår själs målarduk. Kanske finns det inte någon enskild händelse som tycks imponerande eller minnesvärd. Men precis som de gula och guld-gula och bruna penseldragen kompletterar varandra och skapar ett imponerande



gäller att upptäcka hyckleri.

En offentlig kärleksförklaring när kärleksfulla handlingar saknas i hemmet är hyckleri — och försvagar grundvalen till ett stort verk. Offentliga vittnesbörd när trofasthet och lydnad saknas inom vårt eget hems väggar är hyckleri — och undergräver grundvalen till ett stort verk. Befallningen ”du skall inte bära falskt vittnesbörd” (2 Mos 20:16) är tydligt riktad till hycklaren i oss alla. Vi måste vara och bli mer konsekventa. ”Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet.” (1 Tim 4:12)

Genom att söka Herrens hjälp — och i hans kraft — kan vi undan för undan minska skillnaden mellan det vi säger och det vi gör, mellan att uttrycka kärlek och konsekvent visa den, mellan att bära vittnesbörd och orubbligt leva efter det. Vi kan bli flitigare och mer omtänksamma hemma genom att mer trofast lära oss, leva efter och älska Jesu Kristi återställda evangelium.

Vittnesbörd

”Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och ... familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse.” (Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49) Av dessa och andra evigt viktiga skäl bör vi vara flitigare och mer omtänksamma hemma.

Må varje make eller maka, varje barn och varje förälder välsignas med att kunna uttrycka och ta emot kärlek, bära och uppbyggas av kraftfulla vittnesbörd samt bli mer konsekventa i de till synes små saker som är så betydelsefulla.

Vi är aldrig ensamma i denna viktiga strävan. Vår himmelske Fader och hans älskade Son lever. De älskar oss och känner till vår situation, och de hjälper oss bli flitigare och mer omtänksamma och sysselsatta i hemmet. Jag vittnar om dessa sanningar i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

mästerverk, så kan det här att vi konsekvent gör till synes små saker leda till betydande andliga resultat. ”Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort.” (L&F 64:33) Konsekvens är en nyckelprincip när vi lägger grundvalen till ett stort verk i vårt eget liv och när vi blir flitigare och mer sysselsatta och omtänksamma i vårt eget hem.

Det finns ett annat skäl till att det är viktigt att vi är konsekventa i vårt hem. Många av Frälsarens skarpaste

tillrättavisningar riktade sig till hycklare. Jesus varnade sina lärjungar för de skriftlärdade och fariséerna: ”Efter deras gärningar skall ni inte handla. Ty de talar men handlar inte.” (Matt 23:3) Det här kraftfulla varningen är allvarlig med tanke på rådet att ”uttrycka kärlek — och visa den”, ”bära vittnesbörd — och leva efter det” och att ”vara konsekvent”.

Hyckleriet i vårt liv urskiljs lättast och vållar den största förödelsen i vårt hem. Och barn är ofta de som är mest uppmärksamma och känsliga när det

Guds kärlek

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Kärleken är måttet på vår tro, motivet till vår lydnad och djupet av vårt lärjungeskap.



Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga växer ständigt och blir alltmer välkänd runt om i världen. Fastän det alltid kommer att finnas de som har negativa åsikter om kyrkan och dess medlemmar så anser de flesta att vi är hederliga, hjälpsamma och flitiga. En del ser framför sig välklädda missionärer, kärleksfulla familjer och vänliga grannar som varken röker eller dricker. Kanske är vi också kända som ett folk som är i kyrkan tre timmar varje söndag, där alla är en broder eller syster, där barnen sjunger sånger om bäckar som talar, träd som poppar popcorn och barn som vill bli solstrålar.

Bröder och systrar, av allt som *vi* vill vara kända för, finns det egenskaper framför andra som borde definiera oss som medlemmar i hans kyrka, som Jesu Kristi lärjungar? Sedan vår

senaste generalkonferens för sex månader sedan har jag begrundat den här och liknande frågor. Idag vill jag delge några tankar och intryck som jag fått genom den här eftertanken. Den första frågan är:

Hur blir vi Jesu Kristi sanna lärjungar?

Frälsaren gav själv oss svaret med följande förkunnelse: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."¹ Det är kärnan i det som menas med en sann lärjunge: De som tar emot Kristus Jesus, vandrar med honom.²

Men det kan vara svårt för en del, för det finns så många "ska" och "ska inte" att det kan vara svårt att bara hålla reda på alla. Ibland händer det att välmenande utvidgningar av en gudomlig princip — många av dem kommer från oinspirerade källor — komplicerar saken ytterligare genom att den rena gudomliga sanningen späds ut av människogjorda tillägg. En människas goda tanke — någonting som kanske fungerar för henne — slår rot och förankras, inte som ett råd utan som en förväntan. Och så småningom kan eviga principer gå förlorade i de "goda idéernas" labyrint.

Det här var en sak som Frälsaren kritiserade hos de religiösa "experterna" på sin tid. Han tillrättavisade dem för att de såg till lagens hundratal mindre detaljer samtidigt som de försummade det som var viktigast.³

Så hur håller vi oss i linje med det som är viktigast? Finns det en

beständig kompass som hjälper oss prioritera i vårt liv, våra tankar och handlingar?

Åter uppenbarade Frälsaren vägen. När han ombads nämna det största budet, tvekade han inte. "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd", sade han. "Detta är det största och främsta budet."⁴ Tillsammans med det andra stora budet: att älska vår nästa som oss själva,⁵ har vi en kompass som vägleder oss inte bara här i livet utan också Herrens kyrka på båda sidorna av slöjan.

Eftersom kärleken är det största budet, borde det stå i *centrum* av allt vi gör i familjen, i ämbeten i kyrkan och i arbetet. Kärleken är det helande balsam som lagar sprickor i alla relationer, personliga och inom familjen. Det är bandet som förenar familjer, samhällen och nationer. Kärleken är den kraft som skapar vänskap, tolerans, vänlighet och respekt. Det är den källa som övervinner split och hat. Kärleken är den eld som värmer vårt liv med oförliknelig glädje och gudomligt hopp. Kärleken bör vara vår följeslagare i allt vi gör och säger.

När vi verkligen förstår vad det innebär att älska som Jesus Kristus älskar oss fördrivs all förvirring och våra prioriteringar hamnar rätt. Vår färd som Kristi lärjungar blir mer glädjefylld. Vårt liv får ny mening. Vårt förhållande till vår himmelske Fader blir djupare. Lydnad blir en fröjd istället för en börda.

Varför bör vi älska Gud?

Gud den evige Fadern gav inte det största budet för att han behöver att vi älskar honom. Hans makt och härlighet förminkas inte av att vi föraktar, förnekar eller till och med besudlar hans namn. Hans inflytande och herravälde sträcker sig genom tid och rum oavsett om vi accepterar, godkänner eller högaktar det.

Nej, Gud behöver inte att vi älskar



honom. Men vi behöver verkligen älska Gud!

För det vi älskar avgör vad vi söker efter.

Vad vi söker efter avgör våra tankar och handlingar.

Våra tankar och handlingar avgör vilka vi är — och vilka vi kommer att bli.

Vi skapades i våra himmelska föräldrars avbild, vi är Guds andebarn. Därför har vi en omfattande förmåga att älska — det är en del av vårt andliga arv. Vad och hur vi älskar beskriver inte bara vilka vi är som personer, utan också hur vi är som en kyrka. Kärlek är den utmärkande egenskapen hos en Kristi lärjunge.

Sedan tidens begynnelse har kärleken varit källan till både den största lyckan och de tyngsta bördorna. I kärnan till allt elände från Adams tid till vår egen finner man kärleken till fel saker. Och som kärnan till glädje

finner man kärleken till goda ting.

Och främst av alla goda ting är Gud.

Vår Fader i himlen har gett oss, sina barn, mycket mer än vårt jordiska sinne kan förstå. Under hans ledning skapade den store Jehova den förunderliga värld vi lever i. Gud Fadern vakar över oss, fyller vårt hjärta med andlös glädje, mildrar våra mörkaste stunder med välsignad frid, skänker vårt sinne dyrbara sanningar, leder oss genom kvalets stund, gläds när vi gläds och besvarar våra rättfärdiga vädjanden.

Han erbjuder sina barn löftet om en härlig och obegränsad tillvaro och gav oss ett sätt att tillväxa i kunskap och härlighet tills vi når glädjens fullhet. Han har lovat oss allt han har.

Om allt detta inte räcker som skäl till att älska vår himmelske Fader, kanske vi kan lära av aposteln

Johannes ord, som sade: ”Vi älskar därför att han först har älskat oss.”⁶

Varför älskar vår himmelske Fader oss?

Föreställ dig den renaste, mest allomfattande kärlek du kan tänka dig. Fördubbla sedan den kärleken oändliga gånger så beskriver det styrkan i Guds kärlek till dig.⁷

Gud ser inte till det yttre.⁸ Han bryr sig inte alls om ifall vi bor i ett slott eller en koja, om vi är vackra eller all dagliga, om vi är berömda eller bortglömda. Trots att vi är ofullständiga älskar Gud oss fullständigt. Trots att vi är ofullkomliga älskar Gud oss fullkomligt. Trots att vi kan känna oss bortkomna och utan kompass omsluter Guds kärlek oss fullständigt.

Han älskar oss eftersom han är fylld av ett oändligt mått av helig, ren och obeskrivlig kärlek. Vi är viktiga för Gud, inte på grund av våra förtjänster

utan för att vi är hans barn. Han älskar oss alla, även dem som har brister, är utstötta, tafatta, sorgsna eller förkrossade. Guds kärlek är så stor att han även älskar de stolta, de själviska, de arroganta och de ogudaktiga.

Vad det betyder är att, oavsett vårt nuvarande tillstånd, så finns det hopp om oss. Oavsett vårt trångmål, oavsett vår sorg, oavsett våra misstag, vill vår oändligt barmhärtige himmelske Fader att vi kommer närmare honom så att han kan närma sig oss.⁹

Hur kan vi öka vår kärlek till Gud?

Eftersom "Gud är kärlek",¹⁰ ju närmare vi kommer honom, desto djupare upplever vi kärlek.¹¹ Men eftersom en slöja skiljer jordelivet från himlens sfär måste vi söka i anden efter det som inte kan ses med jordiska ögon.

Himlen kan kännas långt borta ibland, men skrifterna ger oss hopp: "Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta."¹²

Men att söka Gud av hela vårt hjärta innebär så mycket mer än att bara be en bön eller bjuda in Gud till vårt liv med några få ord. "Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud."¹³ Vi kan med stora gester säga att vi känner Gud. Vi kan offentligt förkunna att vi älskar honom. Men om vi inte lyder honom är allt förgäves, för "den som säger: 'Jag känner honom' och inte håller fast vid hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte hos honom".¹⁴

Vi ökar vår kärlek till Gud och visar denna kärlek genom att våra tankar och handlingar överensstämmer med Guds ord. Hans rena kärlek leder och uppmuntrar oss till att bli mer rena och heliga. Den inspirerar oss att vandra i rättfärdighet — inte av rädsla eller plikt utan av en uppriktig önskan att bli än mer lika honom, eftersom vi älskar honom. Genom att göra det kan vi "födas på nytt ... och bli renade genom [den Enföddes] blod ... så att [vi] kan bli heliggjorda från

all synd och åtnjuta det eviga livets ord i den här världen och evigt liv i den kommande världen, ja, odödlig härlighet".¹⁵

Bröder och systrar, bli inte modfälda om ni snubblar ibland. Känn er inte nere eller förtvivlade om ni inte alltid känner er värdiga att vara en Kristi lärjunge. Första steget mot att vandra i rättfärdighet är helt enkelt att försöka. Vi måste *försöka* tro. Försök att lära er av Gud. Läs skrifterna, studera hans nutida profeters ord, välj att lyssna till Fadern och göra det han ber oss om. Försök och försök igen tills det som verkade svårt blir möjligt — och det som bara verkade möjligt blir en vana och en verklig del av er.

Hur kan vi höra Faderns röst?

När du sträcker dig mot din himmelske Fader, när du ber till honom i Kristi namn, svarar han. Han talar till oss överallt.



När du läser Guds ord som nedtecknats i skrifterna, lyssna till hans röst.

Under den här konferensen och senare när du studerar de ord som här talats, lyssna till hans röst.

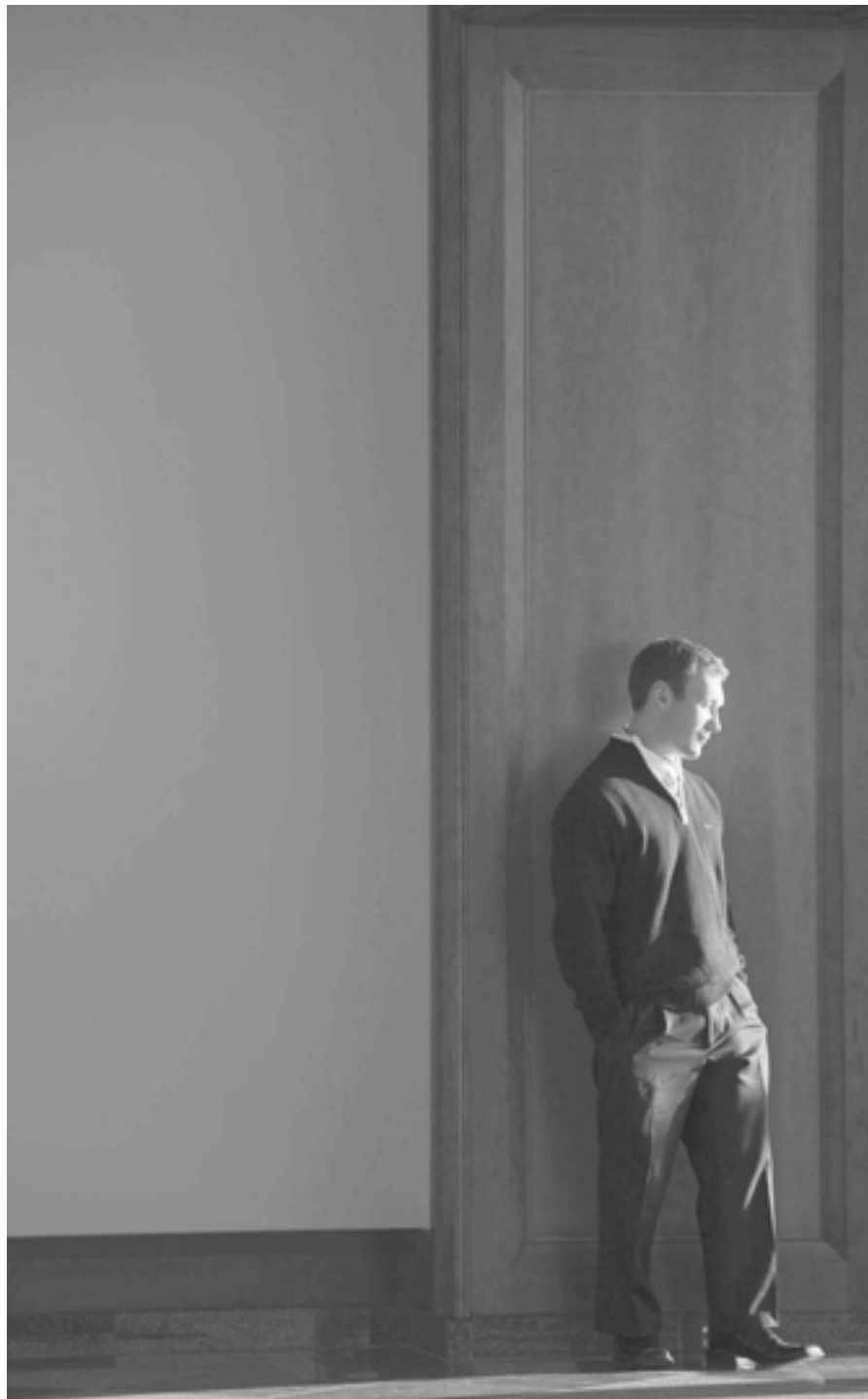
När du besöker templet och deltar i kyrkans möten, lyssna till hans röst.

Lyssna till Faderns röst i naturens rika håvor och skönhet, i Andens stilla viskningar.

I dagliga möten med andra, i orden i en psalm, i ett barns skratt, lyssna till hans röst.

Om du lyssnar till Faderns röst leder han dig till stigar som gör det möjligt för dig att uppleva Kristi rena kärlek.

När vi närmar oss vår himmelske Fader blir vi heligare. När vi blir mer heliga kan vi övervinna otro och vår själ kan fyllas av hans välsignade ljus. När vi fyller vårt liv med hans upphöjda ljus, leder det oss ur mörker



och mot ett större ljus. Detta större ljus leder till den Helige Andens out-sägliga betjäning och slöjan mellan himmel och jord kan bli tunn.

Varför är kärlek det största budet?

Vår himmelske Faders kärlek till sina barn är det centrala budskapet i lycksalighetsplanen, vilken plan aktiveras genom Jesu Kristi försoning —

det högsta uttrycket för kärlek världen någonsin förnummit.¹⁶

Så väl Frälsaren uttryckte det när han sade att alla andra bud hänger på kärlekens princip.¹⁷ Om vi inte försummar de största lagarna — om vi verkligen lär oss att älska vår himmelske Fader och vår nästa av hela vårt hjärta, själ och förstånd — så faller allt annat på plats.

Guds gudomliga kärlek omvandlar vanliga handlingar till tjänande utöver det vanliga. Gudomlig kärlek är motivet som förvandlar enkla ord till helig skrift. Gudomlig kärlek är den faktor som förvandlar motvillig lydnad mot Guds bud till välsignad hängivenhet och helgelse.

Kärleken är det vägledande ljus som belyser lärjungens stig och skänker vår dagliga vandring liv, mening och under.

Kärleken är måttet på vår tro, motivet till vår lydnad och djupet av vårt lärjungeskap.

Kärleken är lärjungens stig.

Jag vittnar om att Gud finns i sin himmel. Han lever. Han känner och älskar er. Han bryr sig om er. Han hör era böner och känner ert hjärtas önsknningar. Han är fylld av obegränsad kärlek till er.

Låt mig avsluta som jag började, mina kära bröder och systrar: Vilken egenskap bör utmärka oss som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?

Må vi bli kända som ett folk som älskar Gud av allt hjärta, själ och sinne, och som älskar vår nästa som oss själva. När vi förstår och följer dessa två största bud i våra familjer, i våra församlingar och grenar, i våra samhällen och i vårt dagliga liv börjar vi förstå vad det innebär att vara en sann Jesu Kristi lärjunge. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 14:15.
2. Se Kol 2:6.
3. Se Matt 23:23.
4. Matt 22:37, 38.
5. Se Matt 22:39.
6. 1 Joh 4:19.
7. Se Jes 54:10, Jer 31:3.
8. Se 1 Sam 16:7.
9. Se L&F 88:63.
10. 1 Joh 4:8.
11. Se Rom 5:5; 1 Joh 4:7, 16.
12. Jer 29:13.
13. 1 Joh 5:3; se även 2 Joh 1:6.
14. 1 Joh 2:4; se även Jes 29:13.
15. Mose 6:59.
16. Se Joh 15:13.
17. Se Matt 22:40.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESENTERAD AV PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Det är föreslaget att vi stöder Thomas S Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de

tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook, D Todd Christofferson och Neil L Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot detta kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Vill alla som instämmer visa det.
Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Charles Didier, John M Madsen, Lynn A Mickelsen och Dennis B Neuenschwander som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Douglas L Callister, Shirley D Christensen, James M Dunn, Daryl H Garn, Clate W Mask, Robert C Oaks, William W Parmley, W Douglas Shumway och Robert S Wood som medlemmar i de sjuttios andra kvorum. De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdes-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det.

President Monson, så vitt jag har kunnat se har röstningen i konferenscentret varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för ert stöd, er tro, hängivenhet och era böner. ■



Kärleken och lagen

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Guds kärlek upphäver inte hans lagar och hans bud, och följderna av Guds lagar och bud förminskar inte syftet med och följderna av hans kärlek.



Jag känner mig manad att tala om Guds kärlek och Guds bud. Mitt budskap är att Guds allomfattande och fullkomliga kärlek visar sig i alla hans evangeliums välsignelser, inklusive det faktum att hans rikaste välsignelser reserveras för dem som lyder hans lagar.¹ Det här är eviga principer som bör leda föräldrar i den kärlek och undervisning de ger sina barn.

I.

Jag börjar med fyra exempel som illustrerar mänsklig förvirring i fråga om kärleken och lagen.

- En ung vuxen som bor sambo säger till sina sorgsna föräldrar: "Om ni verkligen älskade mig, skulle ni acceptera mig och min

partner precis som ni accepterar era gifta barn."

- En ungdom reagerar på föräldrars krav eller påtryckningar genom att säga: "Om ni verkligen älskade mig skulle ni inte tvinga mig."

I de här exemplen hävdar personen som bryter en lag att föräldrars kärlek bör vara större än den gudomliga lagens bud och föräldrars undervisning.

Nästa två exempel visar mänsklig förvirring i fråga om följderna av Guds kärlek.

- En person förkastar läran att ett par måste vigas för evigt för att få del av familjerelationer i det kommande livet genom att säga: "Om Gud verkligen älskade oss tror jag inte att han skulle skilja man och hustru åt på det sättet."
- En annan person säger att han inte längre tror på Gud på grund av det lidande han låter en person eller folkgrupp utstå och sammanfattar: "Om det fanns en Gud som älskade oss skulle han inte låta sådant hända."

De här personerna tror inte på eviga lagar eftersom det motsäger deras uppfattning om följderna av Guds kärlek. Personer som tror så förstår inte vad Guds kärlek består av eller avsikten med hans lagar och bud. Guds kärlek upphäver inte hans

lagar och hans bud, och följderna av Guds lagar och bud förminskar inte syftet med och följderna av hans kärlek. Detsamma bör gälla föräldrars kärlek och regler.

II.

Tänk först på Guds kärlek som i morse så väl beskrevs av president Dieter F. Uchtdorf. "Vem kan skilja oss från Kristi kärlek?" frågade aposteln Paulus. Inte nöd, inte förföljelse, inte fara eller svärd. (Se Rom 8:35.) "Ty jag är viss om", avslutar han, "att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken makter ... eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek." (v 38–39)

Det finns inget tydligare bevis på den oändliga kraften och fullkomligheten i Guds kärlek än det som aposteln Johannes sade: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son." (Joh 3:16) En annan apostel skrev att Gud "inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla". (Rom 8:32) Tänk hur svårt det måste ha varit för vår himmelske Fader att sända sin Son att utstå ett oerhört lidande för våra synder. Det är det största beviset på hans kärlek till var och en av oss!

Guds kärlek till sina barn är en evig sanning, men varför älskar han oss så mycket, och varför vill vi att han ska älska oss? Svaret på detta ligger i relationen mellan Guds kärlek och hans lagar.

Vissa tycks värdera Guds kärlek eftersom de hoppas på att hans kärlek är så stor och så ovillkorlig att den barmhärtigt befriar dem från att lyda hans lagar. De som förstår Guds plan för sina barn vet däremot att Guds lagar är oföränderliga, vilket är ännu ett stort bevis på hans kärlek till sina barn. Barmhärtigheten kan inte beröva rättvisan något,² och de som får del av barmhärtigheten är "de som har hållit förbundet och åttlytt befallningen". (L&F 54:6)

Vi läser om och om igen i Bibeln



och nutida skrifter om Guds vrede mot de onda³ och hur han sänder sin vrede⁴ över dem som bryter mot hans lagar. Hur kan vrede vara bevis på hans kärlek? Joseph Smith lärde att Gud "instiftade lagar varigenom [de andar han sände till världen] kunde ha tillfälle att gå framåt liksom han själv".⁵ Guds kärlek är så fullkomlig att han kärleksfullt kräver att vi ska lyda hans bud, eftersom han vet att det bara är genom lydnad mot hans lagar som vi kan bli fullkomliga som han är. På grund av detta *motsäger* inte Guds vrede hans kärlek utan är ett *bevis* på hans kärlek. Varje förälder vet att man kan älska ett barn helt och hållet samtidigt som man på ett konstruktivt sätt är arg och besviken på barnets självdestruktiva uppförande.

Guds kärlek är så allomfattande att hans fullständiga plan skänker

många gåvor till alla hans barn, även till dem som bryter mot hans lagar. Dödligheten är en sådan gåva, som gavs alla som förtjänade den i striden i himlen.⁶ En annan ovillkorlig gåva är den allomfattande uppståndelsen: "Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande." (1 Kor 15:22) Många andra jordiska gåvor beror inte på vår personliga lydnad mot lagen. Jesus lärde att vår himmelske Fader "låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga". (Matt 5:45)

Om vi bara lyssnar kan vi känna till Guds kärlek och verkligen känna den, även när vi är olydiga. En kvinna som nyligen kommit tillbaka till kyrkan beskrev detta så här i ett tal på ett sakramentsmöte: "Han har alltid funnits där, även när jag stötte bort honom. Han har alltid väglett mig

och tröstat mig med sin barmhärtighet, men jag var för arg för att se och acceptera händelser och känslor som sådana."⁷

III.

Guds rikaste välsignelser är tydligt beroende av lydnad mot Guds lagar och bud. Följande viktiga lära kommer från nutida uppenbarelse:

"Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen, före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade,

och när vi får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den lag på vilken den är baserad." (L&F 130:20–21)

Denna stora princip hjälper oss förstå *varför* många saker är som de är, som att rättvisa och barmhärtighet balanseras av försoningen. Den förklarar också varför Gud inte hindrar

sina barns handlingsfrihet. Handlingsfriheten — vår förmåga att välja — är grundläggande för den evangelieplan som för oss till jorden. Gud varken ingriper eller hindrar följderna av en persons val för att skydda andra personers välbefinnande — även när de dödar, skadar eller förtrycker varandra — för det skulle omintetgöra hans plan för vår eviga utveckling.⁸ Han välsignar oss så att vi kan utstå följderna av andras val, men han hindrar inte dessa val.⁹

Den som förstår Jesu lära kan inte rimligen komma till slutsatsen att vår kärleksfulle himmelske Fader eller hans gudomlige Son anser att deras kärlek upphäver deras bud. Se på följande exempel:

När Jesus började predika, var hans första budskap omvändelse.¹⁰

Men när han visade kärleksfull barmhärtighet genom att inte fördöma kvinnan som gripits för äktenskapsbrott sade han till henne: "gå, och synda inte mer." (Joh 8:11)

Jesus lärde: "Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja." (Matt 7:21)

Följderna av Guds bud och lagar ändras inte för att stämma överens med populärt beteende eller våra begär. Den som tror att Guds eller föräldrars kärlek till en person låter denna älskade bryta mot lagen förstår varken kärleken eller lagen. Herren förkunnade: "Den eller det som bryter en lag och inte rättar sig efter lagen, utan försöker vara sin egen lag och väljer att förbli i synd, och förblir helt i synd, kan inte heliggöras genom lag, inte heller genom barmhärtighet, rättvisa eller dom. Därför måste de förbli orena." (L&F 88:35)

Vi läser i nutida uppenbarelse: "Alla riken är givna en lag." (L&F 88:36) Till exempel:

"Den som inte kan hålla ett celestialt rikes lag kan inte uthärda en celestial härlighet.



Och den som inte kan hålla ett terrestrialt rikes lag kan inte uthärda en terrestrial härlighet.

Och den som inte kan hålla ett telestialt rikes lag kan inte uthärda en telestial härlighet." (L&F 88:22–24)

Med andra ord: Härlighetsriket som den slutliga domen sänder oss till avgörs inte genom kärlek utan genom den lag som Gud har infogat i sin plan för att vi ska kunna bli värdiga evigt liv, "den största av alla Guds gåvor". (L&F 14:7)

IV.

I sin undervisning av och handlingar mot sina barn har föräldrar många tillfällen att tillämpa de här principerna. Ett sådant tillfälle har att göra med de gåvor föräldrar ger till sina barn. Liksom Gud har gett en del gåvor till alla sina dödliga barn utan att kräva personlig lydnad mot hans lagar ger föräldrar många förmåner, som tak över huvudet och mat, även om deras barn inte helt följer föräldrarnas krav. Men visa föräldrar följer en allvetande och kärleksfull

himmelsk Faders exempel, han som har gett lagar och bud till sina barns nytta, och kräver lydnad för att vissa föräldragåvor ska ges.

Om föräldrar har ett barn som gått vilse — som en tonåring som använder alkohol eller droger — står de inför en allvarlig fråga: Kräver föräldrarnas kärlek att dessa ämnen och intagandet av dem ska tillåtas i hemmet eller kräver samhällets lag eller allvaret i uppförandet eller andra barns intressen i hemmet att det förbjuds?

För att ställa en ännu allvarligare fråga: Om ett vuxet barn är sambo med någon, kräver allvaret av sexuella förhållanden utanför äktenskapet att det barnet känner den fulla tyngden av familjens missbelåtenhet genom att de utesluts från all kontakt med familjen, eller kräver föräldrarnas kärlek att man ignorerar samboförhållandet? Jag har sett båda dessa extrema åtgärder och anser att båda är olämpliga.

Var drar föräldrarna gränsen? Det är föräldrarnas beslut, under ledning av Herrens inspiration. Ingen del av föräldraskapet är i större behov av himmelsk vägledning eller har större möjlighet att ta emot den än i de beslut föräldrar fattar när de fostrar sina barn och leder sin familj. Det är ett evighetsverk.

När föräldrar brottas med dessa problem bör de minnas att Herren lärde att vi ska lämna de nittionio och gå ut i öknen för att rädda det förlorade fåret.¹¹ President Monson har kallat till ett kärlekens korståg för att rädda våra bröder och systrar som vandrar i likgiltighetens eller okunnighetens öken.¹² Denna lära kräver att vi visar fortsatt kärleksfull omsorg, vilket naturligtvis kräver fortsatt kärleksfullt umgänge.

Föräldrar bör också minnas Herrens lärdom att "den Herren älskar tuktar han". (Hebr 12:6)¹³ I ett konferenstal om tolerans och kärlek lärde äldste Russell M Nelson att "sann kärlek till syndaren kan driva

till modig konfrontation — inte eftergivenhet! Verklig kärlek stödjer inte ett självdestruktivt beteende.”¹⁴

Var gränsen än dras mellan kärlekens kraft och lagens makt påverkar brott mot buden kärleksfulla familjereationer. Jesus lärde:

”Menar ni att jag har kommit med fred till jorden? Nej, säger jag er, inte fred utan splittring.

Ty härefter kommer fem i en och samma familj att vara splittrade, tre mot två och två mot tre,

far mot son och son mot far, mor mot dotter och dotter mot mor, svärmor mot sonhustru och sonhustru mot svärmor.” (Luk 12:51–53)

Denna allvarsamma lära påminner oss om att när familjemedlemmar inte är eniga i strävan att lyda Guds bud uppstår motsättningar. Vi gör allt vi kan för att undvika att skada kärleksfulla relationer, men ibland händer det trots alla våra ansträngningar.

Under sådan påfrestning måste vi utstå verkligheten att när våra älskade går vilse så förminskar det vår lycka, men det bör inte förminska vår kärlek till varandra eller våra tålmodiga ansträngningar att förenas i kunskapen om Guds kärlek och Guds lagar.

Jag vittnar om att detta är sant, att det är en del av Kristi frälsning och lära, och jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Russell M Nelson, ”Den gudomliga kärleken”, *Liabona*, feb 2003, s 12.
2. Se Alma 42:25.
3. Se t ex Dom 2:12–14; Ps 7:12; L&F 5:8, 63:32.
4. Se t ex 2 Kung 23:26–27; Ef 5:6; 1 Nephi 22:16–17; Alma 12:35–36; L&F 84:24.
5. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith*, s 208.
6. Se Upp 12:7–8.
7. Brev daterat 6 dec 2005, i talarens ägo.
8. Jämför Alma 42:8.
9. Jämför Mosiah 24:14–15.
10. Se Matt 4:17.
11. Se Luk 15:3–7.
12. Se Thomas S Monson, ”Förlorade bataljoner”, *Nordstjärnan*, sep 1987, s 2.
13. Se även Ords 3:12; Upp 3:19; L&F 95:1.
14. Russell M Nelson, ”Lär oss tolerans och kärlek”, *Nordstjärnan*, jul 1994, s 68.

Sök att lära känna Gud vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Men trons ljus finns inom dig, det väntar på att tändas och stärkas av Guds Ande.



Mina bröder och systrar, jag är tacksam för de vittnesbörd om Gud vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus som levande profeter givit under denna konferens, och för den Helige Andens undervisning.

Som profeterat lever vi i en tid när världsligt mörker fördjupas omkring oss. Tron på Gud ifrågasätts i stor utsträckning och är under attack i

namn av politiska, sociala och till och med religiösa frågor. Ateismen, eller läran att det inte finns någon Gud, sprider sig snabbt över jorden.

Men vi som är medlemmar i Jesu Kristi återställda kyrka förkunnar att ”vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden”.¹

En del undrar varför tron på Gud är så viktig. Varför sade Frälsaren att ”detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus?”²

Utan Gud skulle livet upphöra vid graven och våra jordiska erfarenheter skulle inte ha något syfte. Tillväxt och utveckling skulle vara tillfällig, prestationer utan värde och utmaningar meningslösa. Det skulle inte finnas något som ytterst är rätt eller fel och inget moraliskt ansvar att visa omsorg för varandra som Guds barn. Utan Gud skulle det i själva verket inte finnas vare sig jordiskt eller evigt liv.

Om du eller någon du älskar söker mening med livet eller en djupare övertygelse om Guds inflytande på



vårt liv bär jag, som din vän och apostel, mitt vittnesbörd. Han lever!

En del kanske frågar: Hur kan jag veta det för egen del? Vi vet att han lever eftersom vi tror på vittnesbörden från hans forntida och levande profeter, och vi har känt Guds Ande bekräfta att dessa profeters vittnesbörd är sanna.

Genom deras vittnesbörd, nedtecknade i helig skrift, vet vi att "[Gud] skapade människan, man och kvinna, till sin egen avbild och till att vara honom lika".³ En del kanske förvånas över att få veta att vi ser ut som Gud. En framstående religiös akademiker säger till och med att det är avgudiskt och hädiskt att tänka sig att Gud ser ut som en människa.⁴ Men Gud sade själv: "Låt oss göra människor till *vår* avbild, till att vara lika oss."⁵

Användningen av orden *vår* och oss i det här skriftstället lär oss också något om relationen mellan Fadern och Sonen. Gud sade vidare: "Genom

min Enfödde [Son] skapade jag allt detta."⁶ Fadern och Sonen är åtskilda och distinkta individer — som en far och son alltid är. Det kan vara en av anledningarna till att Guds namn på hebreiska, *Elohim*, inte är singularis utan pluralis.

Genom Nya testamentet vet vi att såväl vår himmelske Fader som hans Son Jesus Kristus har en fysisk kropp. De står tillsammans på en plats, som Stefanus vittnar om i Nya testamentet: "Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida."⁷

Vi vet också att både Fadern och Sonen har röster. Som det står i Första Moseboken och Moses bok hörde Adam och Eva "HERREN Gud[s röst när de] vandra[de] i lustgården i dagens svalka".⁸

Vi vet att Fadern och Sonen har ansikten, att de står och att de talar. Profeten Enok förkunnade: "Jag såg Herren, och han stod framför mitt ansikte, och han talade med mig som

en man talar med en annan."⁹

Vi vet att både Fadern och Sonen har en kropp, vars form och delar är som vår. I Ethers bok i Mormons bok läser vi: "Och förlåten togs bort från Jareds brors ögon och han såg Herrens finger, och det var som en människas finger, likt kött och blod."¹⁰ Senare uppenbarade Herren sig och sade: "Se, denna kropp som du nu ser är min andes kropp, och ... jag [skall] visa mig för mitt folk i köttet."¹¹

Vi vet att Fadern och Sonen har känslor för oss. I Moses bok står det: "Och det hände sig att himlens Gud såg på de övriga människorna, och han grät."¹²

Och vi vet att Gud och hans Son Jesus Kristus är odödliga, förhärligade och fullkomliga varelser. Om Frälsaren Jesus Kristus skriver profeten Joseph Smith: "Hans ögon var som en elds-låga, håret på hans huvud var vitt som ren snö, hans ansikte lyste klarare än solen, och hans röst var som ljudet av väldiga vattens brus."¹³

Inget vittnesbörd är viktigare för oss i vår tid än Joseph Smiths vittnesbörd. Han var profeten som utvaldes att återupprätta Kristi forna kyrka i denna, den sista tiden, då evangeliet skulle komma till jorden före Jesu Kristi återkomst. Liksom alla profeter som påbörjade Guds verk på sin tid gavs Joseph särskilt tydliga och mäktiga profetiska erfarenheter för att förbereda världen för Frälsarens andra ankomst.

Som 14-årig pojke ville han veta vilken kyrka han borde gå med i. Efter att ha begrundat frågan vände han sig till Bibeln, där han läste:

"Om någon av er brister i visdom skall han [eller hon] be till Gud, som ger åt alla villigt ... och han skall få den.

Men han skall be i tro utan att tvivla."¹⁴

Joseph trodde på dessa profetiska ord och med orubblig, barnslig tro gick han till en trädunge i närheten

av sitt hem och knäböjde och bad.
Senare upptecknade han:

"Jag [såg] en ljuspelare alldeles
över mitt huvud ...

När ljuset vilade på mig såg jag två
personer, vilkas glans och härlighet
trotsar all beskrivning, stående över
mig i luften."¹⁵

När Joseph såg upp mot dessa två
personer kunde inte ens han ha vetat
vilka de var — för han hade ännu inte
varit vittne till och lärt sig om Guds
och Kristi sanna natur. Men då, skriver
han, "[talade] en av dem ... till mig,
och nämnde mig vid namn och sade,
medan han pekade på den andre:

*Denne är min älskade Son. Hör
bonom!"*¹⁶

Efter denna märkliga upplevelse
vittnade profeten Joseph Smith:
"Fadern har en kropp av kött och
ben, lika påtaglig som en människas,
och likaså Sonen."¹⁷

Profeter har under tidsåldrar del-
gett vittnesbörd som detta och fort-
sätter att göra det under den här
konferensen. Men var och en av oss
är fri att välja. Som elfte trosartikeln
säger: "Vi gör anspråk på förmånen
att tillbe Gud den Allsmäktige i enlig-
het med vårt eget samvetes meningar
och erkänner alla människors rätt till
samma förmån, att tillbe hur, var eller
vad de vill."¹⁸

I fråga om personlig tro, hur vet vi
vad som verkligen är sant?

Jag vittnar om att sättet att veta
sanningen *om Gud* är genom den
Helige Anden. Den Helige Anden är
den tredje medlemmen i gudomen,
och är en person som består av
ande. Hans uppgift är att "vittna om
[Gud]"¹⁹ och att "lära [oss] allt".²⁰

Men vi måste vara försiktiga så vi
inte begränsar hans inflytande. När
vi gör det som inte är rätt, eller när
vårt synsätt domineras av misstro,
cynism och vanvördnad mot andra
och deras tro kan Anden inte vara
hos oss. Vi agerar på ett sådant sätt
som profeterna beskriver som en
oandlig människa.



"En oandlig människa tar inte
emot det som tillhör Guds Ande.
Det är dårskap för henne, hon kan
inte förstå det, eftersom det måste
bedömas på ett andligt sätt."²¹ "Den
naturliga människan är en fiende
till Gud ... och kommer att så vara
i evigheters evighet, om hon inte
ger efter för den Helige Andens
meningar ... och blir som ett barn:
undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig
[och] kärleksfull."²²

Om vi inte ger efter för den Helige
Andens stilla inflytande löper vi ris-
ken att bli lika Korihor, en antikrist i
Mormons bok. Korihor gjorde mer
än att endast inte tro på Gud. Han
hånade Frälsaren, försoningen och
profetians ande genom att predika
den falska läran att det finns ingen
Gud och ingen Kristus.²³

Korihor nöjde sig inte med att
bara förkasta Gud och gå sin egen
väg. Han hånade de troende och
krävde att profeten Alma skulle
övertyga honom med ett tecken

på Guds existens och makt. Almas
svar är lika meningsfullt idag som
det var då: "Du har fått tillräckligt
med tecken. Skall du fresta din Gud?
Säger du: Visa mig ett tecken, när du
har alla dessa dina bröders vittnes-
börd och även alla de heliga profeter-
nas? Skrifterna är lagda framför dig,
ja, och allt tyder på att det finns en
Gud. Ja, hela jorden och allt som
finns på dess yta, ja, och dess rörelse,
ja, och även alla planeterna som
rör sig i sina regelbundna banor
vittnar om att det finns en högste
Skapare."²⁴

Till slut fick Korihor ett tecken.
Han blev slagen med stumhet. "Och
Korihor sträckte fram handen och
skrev: ... Jag vet att inget annat än
Guds makt kunde åsamka mig detta.
Ja, och jag har alltid vetat att det finns
en Gud."²⁵

Bröder och systrar, ni kanske redan
vet, djupt inom er, att Gud lever. Ni
kanske ännu inte vet allt om honom
eller förstår hans vägar, men trons ljus



finns inom er. Det väntar på att väckas och förstärkas av Guds ande och Kristi ljus, som ni är födda med.

Så kom. Tro på profeternas vittnesbörd. Lär er om Gud och Kristus. Hur man gör det lärs så tydligt av forna och nutida profeter.

Utveckla en ivrig önskan att veta att Gud lever.

Denna önskan leder oss till att begrunda himmelska ting — att låta bevisen omkring oss på att Gud finns röra vid vårt hjärta.

Med öppna hjärtan är vi beredda att följa Frälsarens uppmaning att "forska ... i Skrifterna"²⁶ — och att ödmjukt lära av dem.

Vi är då redo att uppriktigt fråga vår himmelske Fader, i vår Frälsares, Jesu Kristi namn, om det vi lärt oss är sant. De flesta av oss får inte se Gud som profeterna gjorde, men Andens milda och stilla röst — tankarna och känslorna som den Helige Anden skänker till vårt sinne och hjärta — ger oss en ovedersäglig visshet om att han lever.

Att komma till denna insikt är det slutliga målet för alla Guds barn på jorden. Om du inte minns att du har trott på Gud, eller om du har slutat att tro, eller om du tror utan sann övertygelse, ber jag dig söka ett vittnesbörd om Gud idag. Var inte rädd för hånet. Styrkan och friden som kommer av att känna Gud och ha hans Andes trösterika sällskap skänker alla dina ansträngningar evigt värde.

Vidare, med ett personligt vittnesbörd om Gud kan du välsigna din familj, dina efterkommande, dina vänner — alla som du älskar. Din personliga kunskap om Gud är inte bara den största gåva du någonsin kan ge till någon, den ger dig också den största glädje du någonsin kan få.

Som ett särskilt vittne om vår kärleksfulle himmelske Faders enfödde Son, ja, Jesus Kristus, vittnar jag om att Gud lever. Jag *vet* att han lever. Jag lovar dig att om du och de du älskar söker honom i all ödmjukhet, uppriktighet och flit så kommer

även du att få veta detta. Du kommer att få ett vittnesbörd. Och välsignelsen av att känna Gud tillhör då dig och din familj för alltid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Trosartikel 1
2. Joh 17:3, kursivering tillagd.
3. L&F 20:18; se även 1 Mos 1:27; Mose 2:27.
4. Se Krister Stendahl, "To Speak About God", *Harvard Divinity Bulletin*, våren 2008, s 36-2. 8-9.
5. 1 Mos 1:26; Mose 2:26, kursivering tillagd.
6. Mose 2:1.
7. Apg 7:56.
8. Mose 4:14; se även 1 Mos 3:8.
9. Mose 7:4.
10. Ether 3:6.
11. Ether 3:16.
12. Mose 7:28.
13. L&F 110:3.
14. Jak 1:5.
15. Joseph Smith — Historien 1:16-17.
16. Joseph Smith — Historien 1:17.
17. L&F 130:22.
18. Trosartikel 11, kursivering tillagd.
19. Joh 15:26.
20. Joh 14:26.
21. 1 Kor 2:14.
22. Mosiah 3:19.
23. Se Alma 30.
24. Alma 30:44.
25. Alma 30:52.
26. Joh 5:39.

Försök göra det omöjliga

ÄLDSTE JORGE F ZEBALLOS

i de sjuttios kvorum

Evigt liv är att bo hos vår Fader för evigt med vår familj. Borde inte det löftet vara en stark drivkraft till att göra vårt allra bästa?



När de tolv lärjungarna blev kallade på den amerikanska kontinenten, befallde Herren Jesus Kristus dem: "Därför vill jag att ni skall vara fullkomliga så som jag, eller er Fader som är i himlen, är fullkomlig."¹ Frälsaren hade ju nyss framgångsrikt avslutat sin osjälviska, överjordiska mission på jorden. Därför kunde han med myndighet förkunna att han och hans Fader — vår Fader — är de föredömen som var och en av oss bör efterlikna.

Från rent mänsklig synvinkel tycks det här först vara en omöjlig uppgift. Men det börjar verka möjligt när vi förstår att vi inte är ensamma medan

vi försöker uppnå detta. De mest fantastiska och kraftfulla hjälpmedel man kan önska sig finns alltid inom räckhåll. Det första hjälpmedlet är vår evige Faders storsinta och kärleksfulla hand, för han vill att vi återvänder till hans närhet för evigt. Som vår Fader vill han alltid förlåta oss våra felsteg, svagheter och synder, förutsatt att vi omvänder oss fullständigt och uppriktigt. Och dessutom — som det högsta beviset på sin oändliga kärlek till vart och ett av sina barn — ställer han till vårt förfogande följden av det enastående verk som Frälsaren utförde, nämligen försoningen, som åstadkoms av en lydig Son som alltid är villig att göra Faderns vilja för var och en av oss.

Herren uppenbarade följande till profeten Joseph: "Om du håller mina bud och håller ut intill änden skall du få evigt liv, vilken gåva är den största av alla Guds gåvor."² Det här gudomliga löftet kan uppnås. Evigt liv är att bo hos vår Fader för evigt med vår familj.³ Borde inte det här löftet vara den främsta drivkraften att göra allt vi förmår och ge det bästa av oss själva när vi söker efter det som vi blivit lovade?

I början av återställelsen, när detta verk skulle visa sig bland människors barn, sade Herren: "Se därför till, o

ni som inträder i Guds tjänst, att ni tjänar honom av allt ert hjärta, all er förmåga, allt ert förstånd och all er styrka, så att ni kan stå utan skuld inför Gud på den yttersta dagen."⁴ Av allt hjärta, all förmåga, allt förstånd och all styrka — det vill säga, av hela vår varelse.

President David O McKay sade att rika belöningar tillkommer endast dem som kämpar väl.⁵ De här belöningarna ges till dem som vårdar sin tro på Jesus Kristus och rättar sig efter hans vilja att arbeta, offra och ge allt de har fått för att stärka och bygga upp Guds rike.

Uppfyllelsen av det gudomliga löftet att få evigt liv, att uppnå fullkomlighet och evig lycka som familj hänger på att vi uppriktigt visar vår tro på Jesus Kristus, håller buden, är ständaktiga och ihärdiga livet ut.

Herren förväntar sig inte att vi gör vad vi inte kan uppnå. Befallningen att vara fullkomliga som han är uppmuntrar oss att bli vårt bästa jag, att upptäcka och utveckla talanger och egenskaper som vi välsignats med av en kärleksfull himmelsk Fader, som uppmanar oss att förverkliga våra inneboende möjligheter som Guds barn. Han känner oss, han vet vår förmåga och våra begränsningar. Inbjudan och uppfordran att bli fullkomlig och uppnå evigt liv gäller alla människor.

Omedelbart efter att ha lärt: "det krävs inte att någon löper fortare än han har krafter till", sade kung Benjamin att "det [är] nödvändigt att han är flitig så att han därigenom kan vinna priset".⁶ Gud kräver inte mer än vårt bästa, för han är inte orättvis, men inte heller kan han vara nöjd med mindre, för det vore inte heller rätt. Låt oss därför alltid ge vårt bästa i Guds och medmänniskors tjänst. Låt oss tjäna i våra familjer och i våra kallelser i kyrkan på bästa tänkbara sätt. Låt oss göra det bästa vi kan och varje dag bli lite bättre.

Frälsning och evigt liv vore inte



möjliga utan försoningen genom Frälsaren, och vi har honom att tacka för allt. Men för att de här enastående välsignelserna ska bli verkamma i vårt liv, måste vi först göra vår del, "... ty vi vet att det är genom nåd vi blir frälsta, sedan vi har gjort allt vi kan göra".⁷ Låt oss med tro, entusiasm, hängivenhet, ansvar och kärlek göra allt i vår makt, så gör vi allt som går att göra för att uppnå det omöjliga — att uppnå det som för det mänskliga sinnet är omöjligt men som med en kärlekfull Faders

hjälp och vår Frälsares oändliga offer blir den största gåvan, den härligaste av verkligheter: att leva för evigt med Gud och med vår familj.

Jag ber att var och en av oss genom att värdigt ta sakramentet ska minnas och ständigt förnya det förbund vi ingick med vår himmelske Fader i ögonblicket när vi gick ner i dopets vatten och när vi tog emot var och en av det återställda evangeliets förrättningar. Jag ber att vi ska göra vårt bästa i våra uppgifter som äkta makar,

föräldrar, barn, bröder och systrar, i våra ämbeten, i att sprida evangeliet, i att rädda dem som kommit på avvägar, i arbetet för våra förfäders frälsning, i vårt arbete och i vårt dagliga liv.

Jag ber att vårt sätt att leva ska låta oss säga med Paulus: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron."⁸

När vi gör det uppfyller vi kraven som vår Fader i himlen har gett oss för att han ska kunna välsigna oss mer än någonsin tidigare, både i det här livet och i livet i evigheten. Han längtar efter att ge oss allt han har och göra oss delaktiga i hans största gåva, som är evigt liv.

Även om det från rent mänsklig synvinkel kan tyckas omöjligt att uppnå fullkomlighet, vittnar jag om att Fadern och vår Frälsare har talat om för oss att det är möjligt att uppnå det omöjliga. Ja, det är möjligt att uppnå evigt liv. Ja, det är möjligt att vara lycklig nu och för evigt.

Upphovet till den fullkomliga plan som innehåller de här stora löftena är vår Fader i himlen, och han lever. Hans Son Jesus Kristus tog på sig våra synders börda och det orätta som begås i världen, för att befria oss från dess följder. Jag vet att Herren Jesus Kristus lever. Evangeliet och prästadömet har för sista gången återställts till jorden, genom profeten Joseph Smith. I dag har vi den stora välsignelsen att ha apostlar och profeter som kallats av Gud att visa oss vägen tillbaka till vår Fader. President Thomas S Monson har kallats att leda detta stora verk i vår tid. Han är en Guds profet. Jag vittnar om det i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 12:48.
2. L&F 14:7.
3. Se Handledning för skriftstudier, "Evigt liv", s 42.
4. L&F 4:2.
5. Se *The Teachings of David O McKay*, comp Mary Jane Woodger (2004), s 300.
6. Mosiah 4:27.
7. 2 Nephi 25:23.
8. 2 Tim 4:7.

Joseph Smith: Återställsens profet

ÄLDSTE TAD R CALLISTER

i de sjuttios kворum

Genom Joseph Smith har all myndighet, alla nycklar, lärdomar och förrättningar som behövs för frälsning och upphöjelse blivit återställda.



Antag att någon berättade för dig följande tre saker om en person i Nya testamentet och inget mer: för det första sade Frälsaren om den här mannen: "Så lite tro du har" (Matt 14:31), för det andra högg den här mannen i ett anfall av vrede av örat på översteprästens tjänare och för det tredje förnekade den här mannen vid tre tillfällen att han kände Frälsaren, fastän han dagligen hade vandrat med honom. Om det var allt du visste eller inriktade dig på

hade du kanske tyckt att den här mannen var en dålig människa, men då skulle du ha gått miste om möjligheten att lära känna en av de största männen som någonsin vandrat på jorden: Aposteln Petrus.

På samma sätt har somliga koncentrerat sig på eller blåst upp några mindre svagheter hos profeten Joseph Smith, men genom att göra det har de också missat målet, nämligen mannen och hans mission. Joseph Smith var Herrens smorde till att återställa Kristi kyrka till jorden. När han kom ut ur lunden förstod han efter hand fyra fundamentala sanningar som inte då lärdes av majoriteten i dåtidens kristna värld.

För det första förstod han att Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, är två skilda personer. Bibeln bekräftar Joseph Smiths iakttagelse. Den talar om att Sonen underkastade sig Faderns vilja. (Se Matt 26:42.) Vi är rörda över Frälsarens underkastelse och finner styrka i hans exempel att göra likadant, men hur skulle det ha funnits vare sig djup eller känsla i Kristi underkastelse eller någon motiverande kraft i hans exempel om

Fadern och Sonen var en och samma person och om Sonen endast följde sin egen vilja under ett annat namn?

Skrifterna ger oss vidare bevis på den här stora sanningen: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son." (Joh 3:16) En far som offerar sin ende son är det högsta bevis på kärlek som människans sinne och hjärta kan föreställa sig och uppleva. Det symboliseras i den gripande berättelsen om Abraham och Isak. (Se 1 Mos 22.) Men om Fadern är samma person som Sonen, då går det här offret av alla offer förlorat, och Abraham offerar inte längre Isak, utan Abraham offerar nu Abraham.

Den andra sanningen som Joseph Smith upptäckte var att Fadern och Sonen har förhärlligade kroppar av kött och ben. Efter sin uppståndelse visade sig Frälsaren för sina apostlar och sade: "Rör vid mig och se. En ande har inte kött och ben, som ni ser att jag har." (Luk 24:39) Somliga har sagt att det här var en temporär fysisk uppenbarelse och att när han steg upp till himlen lade han ner sin kropp och återvände till sin andeform. Men skrifterna säger oss att detta inte var möjligt. Paulus lärde: "Vi vet att Kristus aldrig mer dör, sedan han blivit uppväckt från de döda. Döden har inte längre någon makt över honom." (Rom 6:9) Med andra ord: Efter Kristi uppståndelse kunde hans kropp aldrig mer skiljas från hans ande, i annat fall skulle han lida döden, vilket Paulus sade inte längre var möjligt efter hans uppståndelse.

Den tredje sanningen som Joseph Smith lärde var att Gud talar till människan än idag, att himlarna inte är stängda. Man behöver bara ställa tre frågor, som äldste Hugh B Brown sade, för att komma till den slutsatsen. (Se "Profilen av en profet", *Liahona*, juni 2006, s 13.) För det första: Älskar Gud oss lika mycket idag som han älskade människorna han talade till på Nya testamentets tid?



För det andra: Har Gud samma makt idag som han hade då? Och för det tredje: Behöver vi honom lika mycket idag som människor behövde honom förr? Om svaren på de här frågorna är "ja", och om Gud är densamme igår, idag och i evighet, som det står i skrifterna (se Mormon 9:9), då finns det ingen tvekan: Gud talar till människan idag precis som Joseph Smith bar vittne om.

Den fjärde sanningen som Joseph Smith lärde sig var att Jesu Kristi fullständiga kyrka inte fanns på jorden då. Naturligtvis fanns det goda människor och vissa delar av sanningen, men aposteln Paulus profeterade fordom om att före Kristi andra ankomst "måste ... avfallet [först] komma". (2 Tess 2:3)

Efter Joseph Smiths första syn inleddes återställelsen av Kristi kyrka "rad på rad, bud på bud". (L&F 98:12)

Genom Joseph Smith återställdes läran att evangeliet predikades för de döda i andevärlden för dem som inte hade fått en rimlig chans på jorden att höra det. (Se L&F 128:5–22;

se även L&F 138:30–34.) Detta var ingen uppfinningsrik hjärnas påhitt, utan det var återställelsen av en biblisk sanning. Petrus lärde för länge sedan: "Avsikten med att evangeliet predikades också för dem som nu är döda, var att de visserligen skulle dömas kroppsligen som människor döms, men leva andligen, liksom Gud lever." (1 Petr 4:6) Frederic W Farbar, den välkände anglikanske författaren och teologen, sade följande om den här läran från Petrus: "Varje ansträngning har gjorts att bortförklara den enkla innebörden i *det här* skriftstället. Det är ett av de dyrbaraste skriftställena i skriften och det finns ingen tvetydighet här. ... ty om språket har någon mening alls, betyder de här orden att Kristus, när hans ande steg ned i den lägre världen, förkunnade frälsningens budskap för de en gång obotfärdiga döda." (*The Earl Days of Christianity* [1883], 78)

Många lär att det finns en himmel och ett helvete. Joseph Smith återställde sanningen att det finns många

himlar. Paulus talade om en man som blev uppryckt ända till tredje himlen. (Se 2 Kor 12:2.) Kunde det finnas en tredje himmel om det inte fanns en andra eller en första himmel?

På många sätt är Jesu Kristi evangelium som ett pussel med tusen bitar. När Joseph Smith kom in i bilden fanns kanske hundra bitar på plats. Så kom Joseph Smith och lade många av de andra nio hundra bitarna på plats så att människorna kunde säga: "O, nu förstår jag varifrån jag kommer, varför jag är här och vart jag är på väg." Om Joseph Smiths roll i återställelsen förklarade Herren tydligt: "Detta släktled skall få mitt ord genom dig." (L&F 5:10)

Trots den här strömmen av återställda bibliska sanningar, har somliga uppriktiga sökare sagt: "Jag kan acceptera de här lärdomarna, men vad sägs om alla änglar och syner som Joseph Smith påstod sig ha sett och fått. Det är så svårt att tro på sådant i våra dagar."

Till dessa ärliga sökare säger vi kärleksfullt: "Fanns det inte änglar och



syner i Kristi kyrka på Nya testamentets tid? Visade sig inte en ängel för Maria och för Josef? Visade sig inte änglar för Petrus, Jakob och Johannes på förklaringsberget? Räddades inte Petrus och Johannes från fångelset av en ängel? Visade sig inte en ängel för Kornelius, sedan för Paulus när han led skeppsbrott och för Johannes på ön Patmos? Fick inte Petrus en syn om att evangeliet skulle predikas för icke-judarna, Paulus en syn om den tredje himlen, Johannes en syn om de sista dagarna och Stefanus en syn om Fadern och Sonen?"

Ja, Joseph Smith såg änglar och fick syner eftersom han var ett redskap i Guds händer för att återställa samma Jesu Kristi kyrka som fanns i ursprungliga tider, med såväl all myndighet som med alla lärdomar.

Men sorgligt nog finns det människor som är villiga att avstå från de dyrbara sanningar i evangeliet som Joseph Smith återställde eftersom de vilseleds av vissa historiska frågetecken eller någon vetenskaplig hypotes som är oviktig för deras

upphöjelse, och så säljer de sin andliga förstfödsrätt för en skål linssoppa. De byter bort den absoluta vissheten om återställelsen mot tvivel, och medan de gör det lurar de att förlora tron på de många saker som de *faktiskt* vet på grund av några saker som de inte vet. Det finns alltid en del skenbara intellektuella kriser som hotar vid horisonten så länge det krävs tro och vårt sinne är begränsat, men vi kan också alltid hålla fast vid de säkra och solida lärdomarna i återställelsen, som formar grundvalen som vi kan bygga vårt vittnesbörd på.

När många av Kristi efterföljare vände sig från honom, frågade han sina apostlar: "Inte vill väl också ni gå bort?"

Petrus gav då ett svar som borde vara inpräglad i varje hjärta: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord." (Joh 6:66–68)

Om en människa vänder sig bort från de här återställda lärdomarna, var ska hon då lära sig om Guds sanna natur som den uppenbarades

i skogsdungen? Vart ska hon gå för att finna lärdomar om föruttillvaron, dop för de döda och evigt äktenskap? Och vart ska hon gå för att finna beseglingsmakten som kan binda män och hustrur och barn bortom graven?

Genom Joseph Smith har all myndighet, alla nycklar, lärdomar och förrättningar som behövs för frälsning och upphöjelse blivit återställda. Ingen annanstans i världen kan du få allt det här. Det finns inte i någon annan kyrka. Det finns inte i någon människas filosofi eller vetenskaplig skrift eller personlig upplevelse, hur intelligent den än må tyckas. Frälsningen kan bara finnas på den plats som utpekats av Herren själv när han sade att detta är "den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta". (L&F 1:30)

Jag vittnar om att Joseph Smith var återställelsens profet, precis som han sade sig vara. Jag upprepar orden i den gripande psalmen: "Pris åt den man som av Herren blev utvald!" ("Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Var måttlig i allt

ÄLDSTE KENT D WATSON

i de sjuttios kворum

Att lära oss måttlighet i allt är en andlig gåva som vi får genom den Helige Anden.



Som svar på profeten Joseph Smiths fråga sade Herren: "Och ingen kan hjälpa till i detta verk om han inte är ödmjuk och fylld av barmhärtighet och har tro, hopp och kärlek samt är måttlig i allt, vad som än skall anförtros i hans vård."¹

Befallningen att vara måttlig i allt gäller var och en av oss. Vad betyder måttlighet och varför vill Herren att vi ska vara måttliga? En snäv definition kunde vara att utöva självbehärskning i fråga om mat och dryck. Den innebörden av måttlighet vore ett bra recept på hur man håller Visdomsordet. Ibland kan *måttlighet* eller måttfullhet betyda att hålla tillbaka vrede eller inte tappa humöret.

Men de här definitionerna är bara några av beskrivningarna av hur ordet används i skrifterna.

Måttlighet är i andlig mening en gudomlig egenskap hos Jesus Kristus. Han vill att vi alla tillägnar oss den här egenskapen. Att lära oss måttlighet i allt är en andlig gåva som vi får genom den Helige Anden.

När aposteln Paulus beskrev vissa av Andens frukter i sitt brev till galaterna, talade han om "kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning".²

När Paulus skrev till Titus och beskrev egenskaperna som en biskop måste ha för att kunna hjälpa till i detta verk, sade han att en biskop inte får "vara självgod, inte häftig ... [utan] behärskad".³ Att vara behärskad är att vara måttlig i allt eller utöva självbehärskning.

När Alma den yngre undervisade i landet Gideon sade han:

"Jag hoppas att ni inte är upphöjda i hjärtats högmod, ja, jag hoppas att ni inte har fäst era hjärtan vid rikedomar och världens fåfängligheter ...

Och nu vill jag att ni skall vara ödmjuka och vara undergivna och milda, beredvilliga, fulla av tålmod och långmodighet, vara måttliga i allt."⁴

I ett senare budskap instruerade Alma sin son Shiblon, och i förlängningen oss alla, och sade: "Se till att

du inte förhäver dig i högmod"⁵ utan i stället är "flitig och måttlig i allt".⁶ Att vara måttlig innebär att granska våra förväntningar och önskningar, att vara flitiga och tålmodiga i vår strävan att uppnå rättfärdiga mål.

För några år sedan när jag var på väg hem från arbetet tappade en stor långtradare som körde i motsatt riktning ett av dubbdäcken. Däcket flög över mittremsan och kom studsande på min sida av motorvägen. Bilar girade åt båda hållen, för förarna visste inte åt vilket håll däckets studsade härnäst. Jag väjde åt vänster när jag skulle ha väjt åt höger, och däckets studsade en sista gång rätt in i ena sidan av vindrutan.

En god vän ringde till min hustru och berättade om olyckan. Hon sade senare att det första hon tänkte på var skärsår av glassplitter. Ja, jag var täckt av glassplitter men fick inte en enda skråma. Det berodde definitivt inte på min körskicklighet. Det var snarare därför att vindrutan på min lilla bil var av härdat glas.

Härdat glas liksom härdat stål genomgår en välkontrollerad upphettningsprocess som gör det starkare. När sedan härdat glas utsätts för påfrestning splittras det inte så lätt i vassa skärvor som kan skada.

På samma sätt är den som är måttlig — den som är ödmjuk och kärleksfull — någon som har större andlig styrka. Och har vi fått större andlig styrka kan vi lära oss självbehärskning och att vara måttfulla. Vi lär oss kontrollera ilska, fåfänga och högmod. Har vi större andlig styrka kan vi skydda oss mot de farliga utsvävningar och nedbrytande missbruk som finns i världen i dag.

Vi söker alla sinnesfrid och vi vill alla att vår familj ska vara trygg och lycklig. Om vi söker efter ljuspunkter i förra årets ekonomiska nedgång, har kanske de prövningar som en del ställdes inför lärt oss att sinnesfrid, trygghet och lycka inte kommer av

att köpa hus eller samla på sig ägodelar om vi måste sätta oss i skuld och skulden är större än våra besparingar eller inkomster klarar av.

Vi lever i en otålig och måttlös värld fylld av ovisshet och stridigheter. Det är som det var där Joseph Smith bodde, med de många omvända till olika samfund, och där han som fjortonåring sökte svar på sina frågor. Den unge Joseph sade: "Alla de goda känslor de hyst för varandra, om de verkligen hade hyst några, gick helt förlorade i ordstriden och kampen för olika åsikter."⁷

Trygghet för vår familj kommer av att lära sig självkontroll, att hålla sig ifrån den här världens utsvävningar och vara måttlig i allt. Sinnesfrid kommer av stärkt tro på Jesus Kristus. Lycka kommer av att flitigt hålla förbunden vi ingick vid dopet och i Herrens tempel.

Finns det något bättre exempel på måttfullhet än vår Frälsare Jesus Kristus?

När våra hjärtan hetsas till vrede genom dispyter och gräl, lärde Frälsaren oss att vi ska "omvända [oss] och bli som ett litet barn".⁸ Vi ska förlika oss med vår broder och komma till Kristus med helhjärtat uppsåt.⁹

När andra är ovänliga mot oss, lärde Jesus att "min godhet skall inte vika ifrån dig".¹⁰

När vi ställs inför lidande sade han: "Var tålmodig i lidanden. Smäda inte dem som smädar. Styr ditt hus i ödmjukhet och var ståndaktig."¹¹

När man förtrycker oss kan vi få tröst i att veta att "han blev förtryckt och han blev pinad, men ändå öppnade han inte sin mun".¹² "Förvisso har han burit våra sorger och tagit på sig våra smärtor."¹³

När Jesus Kristus, den störste av alla, led för oss så att han blödde ur varje por, gav han inte uttryck åt vrede eller smädade i sitt lidande. Med oöverträffad självbehärskning tänkte han inte på sig själv utan på dig



och mig. Och sedan sade han ödmjukt och kärleksfullt: "Dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen."¹⁴

Under det gångna året har jag haft förmånen att runt om i Asien få vittna för kyrkans medlemmar och för vänner om att vår Frälsare och evangeliets återställelse är verkliga. De flesta av dem är sista dagars heliga i första generationen och är pionjärer i kyrkan. Denna sista dagarnas färd i deras värld påminner om vad sista dagars heliga upplevde i det förgångna.

I Asiens otroliga mångfald, där medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga bara utgör en bråkdel av en procent av den väldiga befolkningen, har jag lärt mig att mer och mer uppskatta måttlighetens kristuslika egenskaper. Jag älskar och ärar dessa heliga som genom sitt

exempel har lärt mig vad ödmjukhet och kärleksfullhet är genom att vara "måttliga i allt, vad som än anförtros i deras vård".¹⁵ Genom dem förstär jag nu bättre Guds kärlek till alla sina barn.

Jag vittnar om att vår Förlossare lever och att hans gudomliga gåva måttlighet finns att få för vart och ett av Guds barn. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

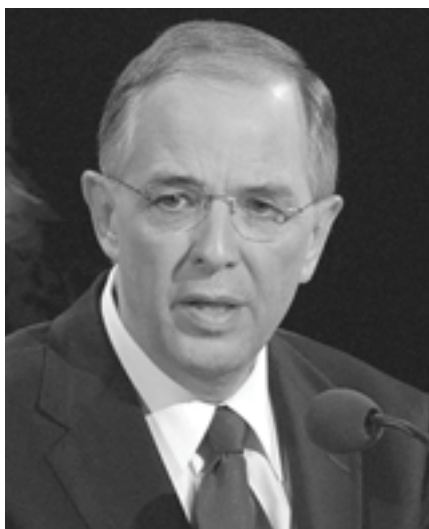
1. L&F 12:8.
2. Gal 5:22–23.
3. Tit 1:7–8.
4. Alma 7:6, 23.
5. Alma 38:11.
6. Alma 38:10.
7. Joseph Smith — Historien 1:6.
8. 3 Nephi 11:37.
9. Se 3 Nephi 12:24.
10. 3 Nephi 22:10.
11. L&F 31:9.
12. Mosiah 14:7.
13. Mosiah 14:4.
14. L&F 19:19.
15. Se L&F 12:8.

"Bli omvända ... så att jag kan hela er"

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN

i de tolv apostlarnas kворum

Inbjudan att omvända oss är sällan en tillrättavisning utan snarare en kärleksfull vädjan att vända om och "åter vända" till Gud.



Mina bröder och systrar! Det har gått sex månader sedan jag kallades till de tolv apostlarnas kворum. Att nu få verka tillsammans med män som länge har varit mina föredömen och lärare gör mig fortfarande djupt ödmjuk. Jag uppskattar verkligen era böner och ert stöd vid min inröstning. För mig har det här varit en tid av intensiv bön när jag uppriktigt sökt att få Herrens godkännande. Jag har känt hans kärlek på heliga och oförglömliga sätt. Jag

vittnar om att han lever och att det här är hans heliga verk.

Vi älskar president Thomas S. Monson, Herrens profet. Jag ska alltid minnas hans vänlighet när han kallade mig i april. I slutet av intervjun bredde han ut armarna för att ge mig en kram. President Monson är en lång karl. När han slog sina långa armar om mig och drog mig till sig, kände jag mig som en pojke i en kärleksfull fars beskyddande famn.

Under de månader som har gått sedan dess har jag tänkt på Herrens inbjudan att komma till honom och få andligen slutas i hans famn. Han sade: "Se, min barmhärtighets arm är utsträckt mot er, och den som kommer tar jag emot. Och välsignade är de som kommer till mig."¹

Skrifterna talar om hans armar som öppna², utsträckta³, uträkta⁴ och omslutande.⁵ De beskrivs som mäktiga⁶ och heliga⁷, som härlighetens armar⁸, trygghetens armar⁹, kärlekens armar¹⁰, "utsträckta dagen lång".¹¹

Vi har alla i någon grad känt dessa andliga armar omkring oss. Vi har känt hans förlåtelse, hans kärlek och tröst. Herren har sagt: "Jag

är den som tröstar er."¹²

Herrens önskan att vi ska komma till honom och omslutas av hans armar är ofta en inbjudan att omvända oss. "Se, han sänder en inbjudan till alla människor, ty barmhärtighetens armar är utsträckta mot dem, och han säger: Omvänd er, och jag skall ta emot er."¹³

När vi syndar vänder vi oss bort från Gud. När vi omvänder oss vänder vi oss till Gud.

Inbjudan att omvända oss är sällan en tillrättavisning utan snarare en kärleksfull vädjan att vända om och "åter vända" till Gud.¹⁴ Vår kärleksfulle Fader och hans enfödde Son vädjar till oss att vara mer än vad vi är, sträva efter att leva vårt liv på ett högre plan, ändra oss och uppleva glädjen i att hålla buden. Som Kristi lärjungar gläds vi åt välsignelsen att kunna omvända oss och få uppleva förlåtelsens glädje. Den blir en del av oss, den formar vårt sätt att tänka och känna.

Bland de tiotusentals som lyssnar till den här konferensen finns det många grader av personlig värdighet och rättfärdighet. Men omvändelse är en välsignelse för oss alla. Vi behöver alla känna Frälsarens barmhärtiga armar genom förlåtelse för våra synder.

För många år sedan ombads jag träffa en man som långt tidigare, en tid, hade fört ett utsvävande liv. Till följd av dåliga val som han hade gjort förlorade han sitt medlemskap i kyrkan. Han hade för länge sedan återvänt till kyrkan och höll trofast alla buden, men hans tidigare handlingar förföljde honom. När vi träffades kunde jag känna hans skam och hans djupa ånger över att ha åsidosatt sina förbund. Efter vårt samtal lade jag händerna på hans huvud för att ge honom en prästadörets välsignelse. Innan jag sade något fick jag en överväldigande känsla av Frälsarens förlåtande kärlek till honom. Vi kramade om varandra efter välsignelsen och mannen grät öppet.

Jag förundras över hur Herrens

barmhärtighets och kärleks armar omsluter den ångerfulle, hur självisk den synd som övergetts än må vara. Jag vittnar om att Frälsaren kan och är ivrig att förlåta våra synder. Förutom de få som väljer förtappelse efter att ha känt till fullheten, finns det ingen synd som inte kan bli förlåten.¹⁵ Vilken otrolig förmån det är för oss alla att kunna vända om från våra synder och komma till Kristus. Gudomlig förlåtelse är en av evangeliets ljuvligaste frukter. Den tar bort skuld och kval från vårt hjärta och ger oss i stället glädje och samvetsfrid. Jesus förkunnar: "Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?"¹⁶

Några som lyssnar i dag behöver kanske "en mäktig förändring i hjärtat"¹⁷ för att konfrontera svåra synder. Det kan krävas en prästadömsledares hjälp. Men för de flesta är omvändelse något som sker i tysthet och enskilt, en daglig strävan att få Herrens hjälp med att göra nödvändiga förändringar.

För de flesta är omvändelse mer en resa än en engångshändelse. Det är ingen lätt sak. Det är svårt att ändra på sig. Det krävs att vi springer i motvind, simmar motströms. Jesus sade: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig."¹⁸ Omvändelse innebär att vända bort från sådant som oärlighet, stolthet, vrede och orena tankar, att vända sig till annat som till exempel vänlighet, osjälviskhet, tålamod och andlighet. Det är att "åter vända" till Gud.

Hur avgör vi vad vi ska koncentrera oss på i vår omvändelse? När våra nära och kära eller vänner föreslår något som vi behöver ändra på, sticker den naturliga människan ibland upp huvudet och säger: "Jaså, du tycker jag ska ändra på mig? Då ska jag tala om för dig vad du själv har problem med." Ett bättre sätt är att ödmjukt fråga Herren: "Fader, vad vill du att jag ska göra?" Då kommer svaren. Vi känner vilka förändringar vi behöver göra.



Herren talar till vårt förstånd och till vårt hjärta.¹⁹

Sedan får vi välja: Ska vi omvända oss eller ska vi stänga vårt öppna fönster mot himlen?

Alma varnade: "Försök inte urskulda dig på minsta vis."²⁰ När vi "stänger fönstret" upphör vi att tro på den andliga röst som inbjuder oss att ändra på oss. Vi ber men lyssnar mindre. Våra böner saknar den tro som leder till omvändelse.²¹

Nu säger någon: "Broder Andersen, du förstår inte. Du kan inte känna vad jag har känt. Det är alldeles för svårt att ändra sig."

Du har rätt, jag förstår inte helt och hållet. Men det finns En som gör det. Han vet. Han har känt din smärta. Han har sagt: "På mina händer har jag upptecknat dig."²² Frälsaren finns där,

räcker fram handen och vädjar till var och en av oss: "Kom till mig."²³ Vi kan omvända oss. Det kan vi!

När vi inser vad vi behöver ändra på sörjer vi över den bedrövelse vi har vållat. Det leder till att vi uppriktigt bekänner våra synder för Herren och om så behövs även för andra.²⁴ Och om möjligt försöker vi återställa vad vi orättmätigt skadat eller tagit.

Omvändelsen blir en del av vårt dagliga liv. Att vi tar sakramentet varje vecka är så viktigt — att vi ödmjukt kommer inför Herren, erkänner vårt beroende av honom, ber honom förlåta oss och förnya oss samt lovar att alltid minnas honom.

Ibland märker vi i vår omvändelse, i vår dagliga strävan att bli mer kristuslika, att vi gång på gång kämpar med samma svårigheter. Det är som att gå



upp på ett skogsbevuxet berg: Ibland ser vi inte våra framsteg förrän vi närmar oss toppen och tittar tillbaka från den höga bergsryggen. Bli inte missmodig. Om du strävar efter och arbetar på att omvända dig, då är du inne i omvändelseprocessen.

Allteftersom vi gör framsteg ser vi livet klarare och känner hur den Helige Anden verkar mer kraftfullt inom oss.

Ibland undrar vi varför vi kommer ihåg våra synder långt efter det att vi har övergett dem. Varför fortsätter vi ibland att vara bedrövade över misstag också efter vår omvändelse?

Ni minns säkert en rar berättelse som president James E Faust relaterade: "Jag minns att då jag var liten pojke på bondgården, lagade mormor våra utsökta måltider på en vedspis. När vedkorgen bredvid spisen blev tom, lyfte mormor lugnt och tyst upp den och gick ut och fyllde på ved från

traven utomhus och bar sedan in den tunga korgen."

President Fausts röst fylldes av rörelse då han fortsatte: "Jag var så okänslig att jag bara satt där och lät min älskade mormor fylla på vedkorgen. Jag skäms och har ångrat min [underlåtenhet] i hela mitt liv. Jag hoppas att jag en dag kan be henne om förlåtelse."²⁵

Mer än 65 år hade gått. Om president Faust efter alla dessa år fortfarande kom ihåg och ångrade att han inte hade hjälpt sin mormor, bör då vi förvånas över att vi fortfarande kommer ihåg och ångrar en del saker?

Skrifterna säger inte att vi kommer att glömma våra synder i jordelivet. De säger att Herren kommer att glömma.²⁶

Att överge synder innebär att aldrig återgå till dem. Det krävs tid att överge. För att hjälpa oss låter Herren ibland spår av våra misstag finnas kvar

i vårt minne.²⁷ Det är en absolut nödvändig del av det vi lär oss i jordelivet.

När vi ärligt bekänner våra synder, återställer det vi kan till dem som vi har syndat mot och överger våra synder genom att hålla buden, då är vi inne i förlåtelseprocessen. Med tiden kommer vi att märka hur sorgens kval lägger sig, vilket tar "bort skulden från våra hjärtan"²⁸ och ger "samvetsfrid".²⁹

Du som är uppriktigt ångerfull men inte tycks kunna känna någon lindring, fortsätt att hålla buden. Jag lovar dig att lindring kommer — men enligt Herrens tidsplan. Helandet tar också tid.

Om du är orolig så rådgör med din biskop. En biskop har urskillningens gåva.³⁰ Han kan hjälpa dig.

I skrifterna står det: "[Se] till ... att ni inte uppskjuter er omvändelses dag."³¹ Men det är aldrig för sent att omvända sig.

En gång blev jag ombedd att träffa ett äldre par som återvänt till kyrkan. De hade undervisats om evangeliet av sina föräldrar. Efter att ha gift sig lämnade de kyrkan. Nu, 50 år senare, var de på väg tillbaka. Maken kom till kontoret dragande på en syrgasbehållare. De uttryckte sorg över att de inte hade varit trofasta. Jag talade om för dem hur glada vi var att de hade kommit tillbaka och försäkrade dem att Herrens välkomnande armar tar emot dem som omvänder sig. Den äldre mannen svarade: "Det vet vi, broder Andersen. Men vi sörjer över att våra barn och barnbarn inte har evangeliets välsignelser. Vi är tillbaka, men vi är tillbaka ensamma."

De var inte tillbaka ensamma. Omvändelse förändrar inte bara oss, den blir till välsignelse för våra familjer och dem vi älskar. I och med vår rättfärdiga omvändelse — men enligt Herrens tidsplan — kommer Frälsarens utsträckta armar inte bara att omsluta oss utan också nå in i våra barns och efterkommandes liv. Omvändelse innebär alltid att det

finns större glädje som väntar oss.

Jag vittnar om att vår Frälsare kan befria oss från våra synder. Jag har själv känt hans återlösande kraft. Jag har tydligt sett hans läkande hand på tusentals människor i länder runtom i världen. Jag vittnar om att hans gudomliga gåva tar bort skulden från vårt hjärta och ger samvetsfrid.

Han älskar oss. Vi är medlemmar i hans kyrka. Han inbjuder var och en av oss till omvändelse, att vända oss bort från våra synder, att komma till honom. Jag vittnar om att han är där, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 3 Nephi 9:14.
2. Se Mormon 6:17.
3. Se Alma 19:36.
4. Se 2 Kung 17:36; Ps 136:12.
5. Se 2 Nephi 1:15.
6. Se L&F 123:6.
7. Se 3 Nephi 20:35.
8. Se Alma 5:33.
9. Se Alma 34:16.
10. Se L&F 6:20.
11. 2 Nephi 28:32.
12. 2 Nephi 8:12.
13. Alma 5:33.
14. Se Helaman 7:17.
15. Se Boyd K Packer, "Förlåtelsens strålande morgon", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 20.
16. Se 3 Nephi 9:13.
17. Alma 5:12.
18. Matt 16:24.
19. Se L&F 8:2.
20. Alma 42:30.
21. Se Alma 34:17–18.
22. Jes 49:16.
23. Se 3 Nephi 9:14.
24. Se L&F 58:43.
25. Se James E Faust, "Det viktigaste i lagen: rättvisa, barmhärtighet, trohet", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 60–61.
26. Se L&F 58:42–43; se även Alma 36:17–19.
27. Se Dieter F Uchtdorf, "Återvänd med säkerhet", *Liabona*, maj 2007, s 101.
28. Alma 24:10.
29. Mosiah 4:3. I skriften länkas vår glädje i det här livet och nästa med sinnesfrid. Märk Almas lärdom att motsatsen till glädje är samvetskval. (Se Alma 29:5.) Andra profeter sammanlänkar de ogudaktigas plåga i livet härefter med deras skuldkänslor. (Se 2 Nephi 9:14, 46; Mosiah 2:38; 3:24–25; Mormon 9:5.) Joseph Smith sade: "En människa är sin egen plågare och fördömare. Härav orden de skall gå ned i sjön som brinner av eld och svavel. Besvikelsens plåga i en människa är lika brännande som en sjö som brinner av eld och svavel." (i *History of the Church*, 6:314)
30. Se L&F 46:27.
31. Alma 34:33.

Bön och maningar

PRESIDENT BOYD K PACKER

president för de tolv apostlarnas kворum

Upplevelser av maningar och bön är inte ovanliga inom kyrkan. De är en del av den uppenbarelse som vår himmelske Fader givit oss tillgång till.



Ingen far skulle sända sina barn till ett fjärran och farligt land för ett livslångt prov där han visste att Lucifer härjade fritt utan att först ge dem en personlig skyddande kraft. Han skulle också ge dem möjlighet att kommunicera med honom, från far till barn och från barn till far. Alla vår Faders barn som sänts till jorden har fått Kristi Ande eller Kristi ljus.¹ Ingen av oss är här ensam utan hopp om vägledning och återlösning.

Återställelsen började med en fjortonårig pojkes bön och en syn av Fadern och Sonen. Tidernas fullhets utdelning inleddes.

Med evangeliets återställelse kom

kunskap om den förjordiska tillvaron. Skrifterna berättar om rådet i himlen och beslutet att sända Guds söner och döttrar till jordelivet för att få en kropp och prövas.² Vi är Guds barn. Vi har en andekropp som för närvarande är inhyst i en jordisk köttslig stofthydda eller tabernakel. Skrifterna lär oss: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?" (1 Kor 3:16)

Som Guds barn lär vi oss att vi är en del av hans "stora lyckalighetsplan". (Alma 42:8)

Vi vet att det blev ett krig i himlen och att Lucifer och de som följde honom kastades ner utan kroppar:

"Satan, den gamle ormen, ja, djävulen ... gjorde uppror mot Gud och försökte att ta riket från vår Gud och hans Kristus —

därför för han krig mot Guds heliga och omringar dem på alla sidor." (L&F 76:28–29)

Vi fick vår handlingsfrihet.³ Vi måste använda den klokt och inte dra oss ifrån Anden, annars finner vi att vi i vår enfald ger efter för motsståndarens lockelser. Vi vet att våra felsteg genom Jesu Kristi försoning kan tvättas bort och vår jordiska kropp återställas till sin fullkomliga form.

"Ty se, Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont. Därför visar jag er hur ni



bör döma, ty allt som inbjuder till att göra gott och som förmår människor att tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva, varför ni med fullkomlig visshet kan veta att det är av Gud.” (Moroni 7:16)

Det finns ett fullkomligt sätt att kommunicera genom Anden, för ”Anden utforskar allt, också djupen i Gud”. (1 Kor 2:10)

Efter dopet in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tar vi emot en andra förrättning: ”Handpåläggning för den Helige Andens gåva.” (Trosartikel 4)

Inspirationens ljuva och stilla röst kommer mer som en känsla än som ett ljud. Ren intelligens kan tala till sinnet. Den Helige Anden kommunicerar med vår ande genom våra inre sinnen mer än genom våra yttre sinnen.⁴ Denna vägledning kommer som tankar, som känslor, genom intryck och maningar.⁵ Vi kan *känna* den andliga rösten mer än *böra* den och *se* mer med andliga än med jordiska ögon.⁶

Jag verkade under många år i de tolv apostlarnas kворum tillsammans med äldste LeGrand Richards. Han dog vid 96 års ålder. Han berättade att

han som tolvåring var närvarande vid en stor generalkonferens i tabernaklet. Där hörde han president Wilford Woodruff.

President Woodruff gav ett exempel på hur Anden kan mana oss. Första presidentskapet hade sänt honom för att ”samla alla Guds heliga i New England och Kanada och ta med dem till Sion”.⁷

Han övernattade hemma hos en av bröderna i Indiana och parkerade sin vagn i trädgården där han, hans hustru och ett av deras barn sov medan resten av familjen sov inne i huset. Strax efter det att han lagt sig viskade Anden en varning till honom: ”Stig upp och flytta vagnen.” Han steg upp och flyttade vagnen en bit bort. När han skulle lägga sig, talade Anden till honom igen: ”Gå och flytta dina mulor bort från den där eken.” Han gjorde så och lade sig igen.

Högst en halvtimme senare grep en virvelvind tag i trädet hans mulor stått fastbundna vid och bröt av det vid marken. Det flög nästan hundra meter, genom två stängsel. Det enorma trädet, vars stam var över en och en halv meter i omkrets, landade på precis den plats där hans vagn

hade stått. Genom att lyssna till Andens maningar räddade äldste Woodruff sitt eget liv och även sin hustrus och sitt barns liv.⁸

Samma Ande kan mana dig och skydda dig.

När jag först kallades som generalauktoritet för nästan 50 år sedan bodde vi på en liten gård i Utah Valley som vi kallade vår bondgård. Vi hade en ko, en häst och höns och många barn.

En lördag skulle jag köra till flygplatsen för att flyga till en stavskonferens i Kalifornien. Men kon skulle kalva och fick problem. Kalven föddes men kon kunde inte ställa sig upp. Vi ringde veterinären, och han kom inom kort. Han sade att kon hade svalt en vajer och att hon inte skulle överleva dagen.

Jag skrev ner telefonnumret till ett företag som handlade med biprodukter av djur så min hustru kunde ringa och be dem hämta kon när hon dött.

Innan jag åkte bad vi familjebön. Vår lille pojke ledde bönen. Sedan han bett vår himmelske Fader att ”skydda pappa när han reser och välsigna oss alla”, så inledde han en innerlig vädjan. Han sade: ”Himmelske Fader, välsigna kossan Bossy så att hon blir frisk.”

När jag kom fram till Kalifornien berättade jag om det som hänt och sade: ”Han måste lära sig att vi inte får allt vi ber om.”

Någon skulle lära sig en läxa, men det var jag som lärde mig den och inte min son. När jag kom hem söndag kväll hade Bossy blivit frisk.

Sådana svar reserveras inte bara för profeter. Den Helige Andens gåva fungerar på samma sätt för alla män och kvinnor, och även små barn. Det är genom denna underbara gåva och kraft som man kan finna den andliga lösningen på alla problem.

”Och genom änglar ger han sitt ord till människorna, ja, inte bara till män utan också till kvinnor. Nu är detta inte allt. Också små barn får många gånger ord givna till sig som bringar de visa och lärda på skam.” (Alma 32:23)

Herren kan skänka oss kunskap till vårt sinne för att mana oss, leda oss, lära oss, tillrättavisa oss och varna oss. Herren sade: "Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta." (L&F 8:2)

Och Enos berättar: "Medan jag så kämpade i anden, se, då kom Herrens röst återigen till mitt sinne." (Enos 1:10)

Ni kan få veta sådant ni behöver veta. Be om hjälp att lära er ta emot denna inspiration och hålla er värdiga att ta emot den. Håll den kanalen — ert sinne — ren och fri från världens bråte.

Äldste Graham W Doxey, tidigare i de sjuttios kворum, berättade för mig om en upplevelse. Hans mor, som senare var rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap, berättade också om upplevelsen.

Under andra världskriget var han i flottan och stationerad i Kina. Han och flera andra åkte via tåg till staden Tientsin för att se sig om.

Efteråt steg de på tåget för att återvända till basen, men efter drygt en timme svängde tåget norrut. De var på fel tåg! De talade inte kinesiska. De drog i nödbromsen och stannade tåget. De släpptes av på landet någonstans och kunde inte göra annat än att gå tillbaka till staden.

De hade gått en stund och såg sedan en liten pumpdressin, en sådan som järnvägsarbetarna använde. De lyfte upp den på spåret och började pumpa sig fram. Den rullade lätt nerför, men de fick dra den uppför backarna.

När de kom till en nerförsbacke hoppade alla ombord och började åka. Graham var den siste som hoppade på. Den enda platsen som var kvar var längst fram. Han sprang med och hoppade till slut upp på dressinen. Men han trampade fel och föll. Han studsade på rygg och höll fötterna mot dressinen så den inte skulle



köra över honom. Dressinen ökade farten och plötsligt hörde han sin mors röst som sade: "Bud, se upp!"

Han hade tunga militärkängor på sig. Hans fot slant och kängans tjocka sula fastnade i ett kugghjul och stannade dressinen tre decimeter från hans hand.

Hans föräldrar, som då presiderade över Östra Centrala staternas mission, sov i ett hotellrum. Hans mor satte sig upp klockan två på morgonen och väckte sin make: "Bud är i fara!" De knäböjde vid sängen och bad för sin sons säkerhet.

I nästa brev han fick stod det: "Bud, vad står på? Vad har hänt med dig?"

Då skrev han till dem och berättade vad som hänt. När de jämförde tiderna upptäckte de att samtidigt som han studsade på rygg på rälsen så stod hans föräldrar på knä i ett hotellrum på andra sidan jordklotet och bad för hans säkerhet.

Upplevelser som dessa av maningar och bön är inte ovanliga inom kyrkan. De är en del av den uppenbarelse som vår himmelske Fader givit oss tillgång till.

Ett av motståndarens skarpaste vapen är att övertyga oss om att vi inte längre är värdiga att be. Det spelar ingen roll vem du är eller vad du har gjort. Du kan alltid be.

Profeten Joseph Smith lovade att "alla väsen som har kroppar har makt över dem som inte har det".⁹

När frestelser kommer kan du uppfinna en deleteknapp i sinnet, kanske i form av orden till din favoritpsalm. Det är sinnet som bestämmer, och din kropp är sinnets redskap. När en ovärdig tanke tränger sig in i ditt sinne ersätter du den med din deleteknapp. Värdig musik är kraftfull och kan hjälpa dig styra dina tankar.¹⁰

När Oliver Cowdery misslyckades med att översätta sade Herren till honom:

"Se, du har inte förstått. Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig.

Men se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt, och om det är rätt skall jag få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du känna att det är rätt.

Men om det inte är rätt skall du inte få någon sådan känsla." (L&F 9:7-9)

Den principen illustreras genom berättelsen om en liten flicka. Hon var arg på sin bror, som byggt en fälla för att fånga sparvar.

Hon fick ingen hjälp, så hon sade till sig själv: "Nå, jag får be om det."

Efter bönen sade den lilla flickan till sin mor: "Jag vet att han inte kommer att fånga några sparvar i sin fälla, för jag bad. Jag *vet* att han inte kommer att fånga några sparvar!"

Hennes mor sade: "Hur kan du vara så säker?"

Hon sade: "Efter bönen gick jag ut och sparkade den dumma fällan i småbitar!"

Be, även om ni är unga och vilsegångna som profeten Alma eller har stängt ert sinne som Amulek som "kände ... till dessa ting, men ... ville ändå inte veta". (Alma 10:6)



Lär dig att be. Be ofta. Be inom dig, i hjärtat. Be på knä. Bönen är din egen nyckel till himlen. Låset är på din sida av slöjan. Och jag har lärt mig att avsluta alla mina böner med "ske din vilja". (Matt 6:10; se även Luk 11:2; 3 Nephi 13:10.)

Förvänta dig inte att vara helt fri från bekymmer och besvikelser, smärta och modfällighet, för det är sådant vi sänts till jorden för att uthärda.

Någon skrev:

*Med tanklösa, otåliga händer
trasslar vi till Herrens mönster
och söker ändra hans beslut.
När vi sedan gråter säger han:
Lugn, mitt barn, jag reder ut vävens
knut.*¹¹

Skriften lovar: "Ingen annan frestelse har drabbat er än vad mänskors får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg,

så att ni kan härda ut." (1 Kor 10:13)

Frälsaren sade: "Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er." (L&F 88:63)

Vi inledde den här konferenssessionen med att rösta på våra auktoriteter. Den förste vi röstade på var Thomas S Monson som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag känner president Monson tror jag, lika väl som någon annan människa på jorden känner honom, och jag vill bära personligt vittnesbörd om att han "kallats av Gud, genom profetia". (Trosartikel 5) Han behöver våra böner — och hans hustru Frances och deras familj — i den oerhörda börd som lagts på honom.

Jag ber att han ska uppehållas till kropp och sinne och ande och att det ska vara uppenbart för kyrkan så som det är uppenbart för alla som står honom nära att han "kallats av Gud genom profetia". Sedan, genom händers påläggning av "dem som har myndighet att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar" (trosartikel 5), insattes han i sitt ämbete.

Må Herren välsigna oss och stödja president Monson och hans familj på alla sätt som behövs för att klara av det stora verk som lagts på hans axlar. Jag bär det vittnesbördet och nedkallar den välsignelsen som en Herrens tjänare och i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 84:46.
2. Se L&F 138:56; se även Rom 8:16.
3. Se L&F 101:78.
4. Se 1 Kor 2:14; L&F 8:2; 9:8–9.
5. Se L&F 11:13; 100:5.
6. Se 1 Nephi 17:45.
7. Se Wilford Woodruff, i Conference Report, apr 1898, s 30; "Remarks", *Deseret Weekly*, 5 sep 1891, s 323.
8. Se Wilford Woodruff, *Leaves from My Journal* (1881), s 88.
9. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith*, s 209.
10. Se L&F 25:12.
11. Anonym författare, i Jack M Lyon and others, *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), s 304.

Fäder och söner: En enastående relation

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Fäder och söner kan spela en avgörande roll i att hjälpa varandra bli sitt bästa jag.



Det är underbart att se alla er fäder sitta bredvid era söner för att lyssna på Herrens lärdomar och ta emot råd från kyrkans generalauktoriteter. Det är alltid en glädje att få vara tillsammans med män och unga män i prästadömet, men det är något särskilt med att se fäder och söner här tillsammans. Det är en visuell påminnelse om två av de mest kraftfulla beståndsdelarna i vår teologi: prästadömet och familjen. Prästadömet är den gudomliga kraft varigenom familjer beseglas tillsammans för alltid. Allt i Jesu Kristi

återställda evangelium, det heliga templets förrättningar inbegripna, är inriktat på möjligheten för familjer att bli en del av Guds eviga familj.

Ikväll vill jag tala till fäder och söner om hur ni kommunicerar med varandra. Det finns ingen annan relation som liknar den som kan och bör finnas mellan en pojke och hans pappa. Den kan vara en av livets mest givande, glädjefulla relationer, en som kan ha en djupgående betydelse för hurdan pojken blir och också för hurdan pappan blir. Nu inser jag att en del av er unga män inte har fäder som ni kan föra sådana samtal med. Och en del av er män har inte söner eller har förlorat era söner på grund av olycka eller sjukdom. Men mycket av det jag säger ikväll går också att tillämpa på mor- och farbröder, mor- och farföräldrar, prästadsledare och andra hjälpare som ibland ersätter dessa betydelsefulla relationer mellan far och son.

Ni förstår, vi befinner oss alla på en resa. Fäder har kommit lite längre längs vägen, men ingen av oss har ännu kommit fram till slutstationen. Vi är alla i färd med att bli det vi en dag kommer att bli. Fäder och söner kan spela en avgörande roll i att

hjälpa varandra bli sitt bästa jag.

Jag vet att relationer mellan fäder och söner aldrig är perfekta, men allt jag ska föreslå för er ikväll är möjligt om ni är villiga att arbeta på det.

Unga män, ni är er fars stolthet och glädje. I er ser de en lovande framtid och ett hopp om en bättre, förbättrad version av sig själva. Det ni gör är till glädje för dem. Era bekymmer och problem är deras bekymmer och problem.

Fäder, ni är era söners främsta exempel på manlighet. Ni är deras mest betydelsefulla mentor, och tro det eller inte, ni är deras hjälte på otaliga sätt. Era ord och ert exempel utövar ett stort inflytande på dem.

Ikväll vill jag ge er unga män *tre* enkla förslag på hur ni tillfullo kan ha nytta av er relation till er pappa. Och därefter vill jag ge er fäder *tre* förslag på hur ni bör umgås med och kommunicera med era söner.

Till er som bär aronska prästadömet: Jag tror att ni, genom att göra dessa tre enkla saker, kan få en ännu bättre relation till er far än den ni har just nu.

För det första: Lita på er far. Han är inte fullkomlig, men han älskar er och han skulle aldrig göra någonting som han inte tror ligger i ert främsta intresse. Så tala med honom. Uttryck era tankar och känslor, era drömmar och era farhågor. Ju mer han vet om ert liv, desto större möjlighet har han att förstå era utmaningar och att ge er goda råd. När ni litar på er pappa känner han ansvaret i detta förtroende och anstränger sig mer än någonsin för att förstå och att hjälpa. Som er far är han berättigad till inspiration för er räkning. Hans råd till er är uppriktiga tankar från någon som känner och älskar er. Er pappa vill inget hellre än att ni ska vara lyckliga och framgångsrika, så varför skulle ni inte vilja lita på en sådan person? Pojkar, lita på er pappa.

För det andra: Intressera er för er pappas liv. Fråga honom om hans



beslut eller val som ni måste fatta och göra. Ingenting visar större respekt för en annan person än att be om hans råd, för det ni egentligen säger när ni ber om hans råd är: "Jag uppskattar din kunskap och de upplevelser du har haft, och jag sätter stort värde på dina tankar och förslag." Det är trevligt för en far att höra detta från sin son.

Min erfarenhet är att fäder som tillfrågas om råd anstränger sig mer för att ge bra, sunda och användbara råd. Genom att be er far om råd har ni inte bara nytta av hans åsikter, utan ni ger honom också extra motivation till att sträva efter att bli en bättre far och en bättre man. Han blir mer noga med de råd han ger och han arbetar hårdare på att leva upp till det han säger. Unga män, be er pappa om råd!

Okej, fäder, nu är det er tur. Låt oss tala om något av det ni kan göra för att förbättra er relation till era söner. Ni kommer att lägga märke till att det finns en viss koppling mellan de tre förslag som jag ska ge er och de tre förslag jag just har gett till era söner. Det är inte en tillfällighet.

För det första: Fäder, lyssna på era söner — lyssna på dem ordentligt. Ställ rätt sorts frågor och lyssna på vad era söner har att säga varje gång som ni har några minuter tillsammans. Ni behöver veta — inte gissa utan veta — vad som pågår i er sons liv. Anta inte att ni vet hur han känner det bara därför att ni var unga en gång. Era söner lever i en helt annorlunda värld än den som ni växte upp i. När de berättar för er vad som pågår måste ni lyssna mycket noggrant, utan att döma, för att förstå vad de tänker och upplever.

Ta reda på vilket som är det bästa sättet för er att få kontakt. En del fäder tycker om att ta med sina söner på fiske eller till ett sportevenemang. Andra tycker om att ta en stillsam åktur eller arbeta sida vid sida i trädgården. En del upptäcker att deras söner tycker om att samtala på kvällen strax före sängdags. Gör det

arbete, hans intressen, hans målsättningar. Hur bestämde han sig för att arbeta med det han gör? Hur var han i er ålder? Hur träffade han er mamma? Och när ni lär er mer om honom finner ni kanske att hans upplevelser hjälper er att bättre förstå varför han reagerar som han gör. Iaktta er pappa. Iaktta hur han behandlar er mor. Iaktta hur han utför sina ämbeten i kyrkan. Iaktta hur han umgås med andra människor. Ni kommer att förvånas över vad ni kan lära er om honom bara genom att iaktta honom och lyssna på honom.

Fundera över det som ni inte känner till om honom och ta reda på det. Er kärlek, beundran och förståelse ökar genom det ni lär er. Pojkar, intressera er för er pappas liv.

Och för *det tredje:* Be er far om råd. Ärligt talat: han kommer troligen att ge er sina råd oavsett om ni ber om dem eller inte, men det fungerar så mycket bättre när ni frågar! Be om hans råd när det gäller aktiviteter i kyrkan, klasser, vänner, skolan, träffar, idrott eller andra fritidsintressen. Be om hans råd när det gäller era uppgifter i kyrkan, era missionsförberedelser,

som passar bäst för er. Umgänge på tu man hand bör vara en vardaglig del av ert förvalterskap med era söner. Varje far behöver minst en fokuserad, högkvalitativ konversation med sina söner varje månad under vilka de samtalar om specifika ting som skola, vänner, känslor, videospel, sms-ande, värdighet, tro och vittnesbörd. Var eller när detta händer är inte alls lika viktigt som det faktum att det äger rum.

Och fäder behöver verkligen lyssna. Kom ihåg att ett samtal där ni själv talar 90 procent av tiden inte är ett samtal. Använd orden "känner" så ofta som det är möjligt i era samtal med era söner. Fråga: "Hur känner du för det som du får lära dig i skolan?" "Hur känner du för det som din vän sade?" "Hur känner du för ditt prästadöme och kyrkan?"

Tro inte att ni behöver fixa allting eller lösa allting under dessa möten. Det bästa ni kan göra under större delen av tiden är bara att lyssna. Fäder som lyssnar mer än de talar finner att deras söner berättar mer om vad som verkligen pågår i deras liv. Pappor, lyssna på era söner.

För det andra: Be med och för era söner. Ge dem prästadömet välsignelser. En son som är orolig för ett stort prov eller en särskild händelse har förvisso nytta av en fars välsignelse. Händelser som inledningen av ett nytt skolar, en födelsedag, eller när han börjar dejta kan vara lämpliga tidpunkter för att be Herren välsigna er son. Bön på tu man hand och att bära vittnesbörd för varandra gör att ni kommer såväl närmare varandra som närmare Herren.

Jag är medveten om att många av er fäder är bedrövade över söner som har gått vilse och som fångats av världen, liksom Alma och Mosiah oroade sig över sina söner. Fortsätt att göra allt ni kan för att bibehålla starka familjeband. Ge aldrig upp, inte ens när det enda ni kan göra är att be brinnande böner för dem. Dessa era



värdefulla söner är era söner för alltid! Fäder, be med och välsigna era söner.

För det tredje: Våga hålla de "stora samtalen" med era söner. Ni vet vad jag menar: samtal om droger och alkohol, om farorna med dagens media — Internet, cyberteknologi och pornografi — och om prästadömsvärdighet, respekt för flickor och moralisk renhet. Även om detta inte bör vara de enda ämnen som ni tar upp med era söner så undvik dem inte. Era pojkar behöver era råd, er vägledning och er åsikt om de här ämnena. När ni samtalar om dessa mycket viktiga angelägenheter finner ni att förtroendet mellan er blomstrar.

Jag är särskilt mån om att ni kommunicerar öppet och tydligt med era söner om det sexuella. Era söner växer upp i en värld som öppet omfamnar och nonchalerar tidiga,

tillfälliga och tanklösa sexuella förhållanden. Era söner kan helt enkelt inte komma undan de flagranta sexuella bildframställningar, budskap och lockelser som omger dem överallt. Fäder och kyrkans ledare behöver ha öppna och ofta förekommande diskussioner som lär och klargör hur unga män i prästadömet handskas med denna sak. Vår övertygande när ni talar om hur underbar och vacker fysisk intimitet kan vara när den äger rum inom de gränser som Herren har satt, vilket innefattar tempelförbunden och villighet att binda sig och ingå evigt äktenskap. Studier har visat att det främsta avskräckningsmedlet mot lösaktig sexuell aktivitet är en sund inställning som förbinder sådana personliga relationer med äkta hängivenhet och mogen kärlek. Fäder, om ni inte har haft detta "stora samtal" med era

söner, vänligen ha det, och ha det snart.

Nu vill jag som avslutning tala till alla er återvända missionärer. Allt som jag har sagt ikväll gäller också er. Lita på er far. Ni kan komma närmare honom nu än någonsin tidigare oavsett hur er relation såg ut före er mission. Under de nästkommande åren kommer ni att fatta de viktigaste besluten i ert liv. Tillsammans med bön till er himmelske Fader kan råd från er jordiske far hjälpa er att fatta beslut om utbildning, karriärval och äktenskap. Det viktigaste beslut ni kommer att fatta i det här livet är beslutet att gifta er med rätt flicka i templet! Även om ingen bör förhastas sig när det gäller detta viktiga beslut, bör alla återvända missionärer arbeta på det. Befinn er på de platser där ni kan träffa rätt slags vänner. Och gå ut och dejta. Att bara umgås är inte rätt sätt, ej heller är det tillräckligt! Uppvaktnings tycks vara en förlorad konstform. Återupptäck den. Den fungerar verkligen! Fråga era fäder — de vet! Glid inte in på världsliga vägar. Bevara istället den värdighet och den Ande som ni njöt av under er mission. Kyrkan behöver ert ledarskap i framtiden.

Och fäder, de tre förslag som jag gav er alldeles nyss är absolut tillämpliga på er relation till era återvända missionärssöner. Lyssna på dem och umgås med dem i regelbunden, fokuserad konversation. Ha djupgående samtal med dem om deras känslor och önskningar. Be med dem och ge dem välsignelser då de ställs inför viktiga beslut för sin framtid.

Jag är tacksam för mina söner och svärsöner, som har lärt mig så mycket. Det är min bön att vår himmelske Fader välsignar oss alla som fäder och söner, att vi må hedra vårt prästadöme och att vi må älska varandra genom att göra vår relation till varandra till en av de högsta, eviga prioriteringarna i vårt liv. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att bli kraftfullare prästadömsbärare

ÄLDSTE WALTER F GONZÁLEZ

i presidentskapet för de sjuttios kvorum

Vi kan bli bättre på att välsigna vår himmelske Faders söner och döttrar och på att tjäna andra.



För många år sedan undervisade en grupp värdiga prästadömsbärare med stor kraft och myndighet. En av dem var så kraftfull att det var omöjligt att inte tro på hans ord.¹ De här prästadömsbärarna hjälpte folket lära sig om Frälsaren och hans lärdomar, och hjälpte dem finna glädje. Deras undervisning och föredöme hjälpte folket uppleva en mäktig förändring i hjärtat. Vi läser att de ledde tusentals till att låta döpa sig och ingå förbund att hålla ut till änden.² Jag talar om de stora missionärerna i Mormons bok som var kraftfulla prästadömsbärare.

Vi kan lära oss en hel del från dessa Lehis avkomlingar. När vi gör

vad de gjorde kan vi med större kraft välsigna vår himmelske Faders söner och döttrar, och på ett bättre sätt tjäna och rädda andra och bli mer kristuslika män.

Alma den yngre lär oss om en av de saker de gjorde för att få så stor framgång: De använde uppteckningarna som Mormons bok sammanställdes från. När han gav uppteckningen som senare skulle bli Mormons bok till sin son Helaman, lärde han att utan dessa plåtar ”skulle Ammon och hans bröder inte ha kunnat övertyga så många tusen ... Ja, dessa uppteckningar och deras ord fick dem att omvända sig.”³

Gud visade sin makt genom plåterna när han uppnådde en avsikt, ”ja, genom att många tusen lamaniter återfördes till kunskapen om sanningen”. Alma profeterade därefter att Gud ”skall alltjämt visa sin makt genom dem för framtida släktled”.⁴ Därför bevarades uppteckningarna och du och jag tillhör dessa framtida släktled. Liksom i forna dagar kan vi bli prästadömsbärare med större kraft genom att använda Mormons bok.

Arbetet att få fram Mormons bok kan inte jämföras med något litterärt verk av någon författare i människans historia. Man kan säga att det är en bok som övervakades och leddes av Herrens ”eget finger”. Under sitt



besök i det forna Amerika bad Herren Nephi att hämta uppteckningarna som de hade fört och lägga dem fram för honom. Jesus granskade dem då och befälde att vissa händelser och skriftställen skulle skrivas ner och läggas till.⁵ "Och [Frälsaren] sade: Dessa skrifter som ni inte hade hos er befälde Fadern att jag skulle ge er, ty det var enligt hans visdom att de skulle ges åt framtida släkten."⁶ Jag känner evig tacksamhet över att tillhöra de framtida släkten som Herren nämnde. Jag är medlem i kyrkan tack vare Mormons bok. Jag glömmmer aldrig mina känslor när jag som ung pojke i Uruguay läste den här heliga boken för allra första gången. Jag hade inte kommit långt i Första Nephi förrän jag började uppleva en glädje som inte kan beskrivas i ord. Det var som om boken genomsyrades av Herrens Ande och jag kände mig närmare Gud.

Den här upplevelsen gav ökad innebörd åt profeten Joseph Smith ord om boken när han förkunnade

att "en människa kommer närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok".⁷ Jag förstår också hur relevant president Thomas S Monsons löfte är när han säger att "när vi läser Mormons bok och de andra standardverken och sätter lärdomarna på prov, ska vi förstå läran, för vi har fått löftet att vi ska förstå om den är av människor eller av Gud".⁸

De här löfterna ger oss glädje nu och i framtiden. När jag en gång fått ett vittnesbörd om Mormons bok, följde därav helt naturligt en önskan att tillämpa bokens lärdomar genom att ingå förbund. Jag ingick förbund genom att bli döpt och konfirmerad som medlem i kyrkan. De här förbunden som jag ingick genom prästadörets förrättningar, tillsammans med kunskapen som jag hämtat från Mormons bok förändrade mitt liv.

Det är inte förvånande att Frälsaren under sitt besök i det forntida Amerika både undervisade om sin lära och gav Nephi och andra makten att döpa.⁹ Med andra ord var läran och

förrättningarna lika viktiga. Fullständig tillämpning av lärdomarna i Mormons bok kräver prästadörets förrättningar med tillhörande förbund.

Det finns böcker som när de ges ut på marknaden snabbt blir bästsäljare. Ibland skapas ett sådant stort intresse att folk ivrigt väntar på böckerna. Sådana böcker verkar inom kort finnas i mängder i affärerna och överallt ser man folk läsa dem. Gud har i sin oändliga visdom gett oss Mormons bok till vår nytta. Dess ändamål är inte att bli en bästsäljare. Men vi kan göra den här heliga boken till den bäst lästa och bäst tillämpade boken i vårt liv. Får jag föreslå tre saker som kan hjälpa oss göra Mormons bok till den bäst lästa och bäst tillämpade boken, vilket i sin tur gör det möjligt för oss att i dag bli kraftfullare prästadömsbärare, liksom de i forna tider.

För det första mätta oss med Kristi ord. Vi måste läsa Mormons bok för att "mätta [oss] med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för [oss] allt [vi] bör göra".¹⁰ Att mätta oss med



Kristi ord är en unik upplevelse. När vi läser och söker efter principer och lärdomar som ska hjälpa oss i vårt dagliga liv, känner vi förnyad entusiasm. När det uppväxande släktet till exempel ställs inför problemet att handskas med kamrattryck, kan vi läsa i boken och särskilt leta efter lärdomar som hjälper dem med sådant. En sådan lärdom kan hämtas från Lemuels erfarenhet. Lemuel fattade vissa felaktiga beslut när han gav efter för Lamans påtryckningar.¹¹ Han gjorde inte det rätta eftersom han "inte förstod den Guds handlingssätt som hade skapat dem".¹² En princip vi kan hämta från den här händelsen är att lära om hur Gud handlar med oss hjälper oss att hantera kamrattryck. Mormons bok har fler lärdomar och exempel om detta ämne, och vi är den generation som kan dra nytta

av lärdomarna i den här boken.

För det andra i vårt liv tillämpa allt det vi lär oss om Kristus. Att läsa Mormons bok och söka efter Kristi egenskaper är en stor och uppbyggande upplevelse. Jareds bror till exempel, insåg att Herren var en sanningens Gud och att han därför inte kunde ljuga.¹³ Vilket stort hopp den egenskapen ger min själ! Alla löftena i Mormons bok och löftena som de levande profeterna ger oss idag ska uppfyllas tack vare att han är Gud och inte kan ljuga. Även i våra oroliga tider vet vi att vi ska klara oss om vi följer det vi lärt oss från Mormons bok och de levande profeterna. När vi lär oss om en egenskap som Kristus har, som den Jareds bror lärde sig om, borde vi arbeta på att införliva den egenskapen i vårt eget liv. Det hjälper oss att

bli kraftfullare prästadömsbärare.

För det tredje undervisa om de lärdomar och principer som finns på Mormons boks heliga sidor. Vi kan undervisa alla från den här boken. Kan ni föreställa er hur ett större mått av "Guds övertygande kraft"¹⁴ ges när missionärer och familjemedlemmar citerar, läser eller upprepar utantill bokens ord?

Jag minns en mission i Ecuador där missionärerna använde Mormons bok i allt de företog sig. Tack vare dem upplevde tusentals en mäktig förändring i hjärtat och beslöt sig för att ingå förbund genom heliga prästadömsförrättningar. Mormons bok är ett gyllene instrument som finner och omvänder dem som uppriktigt söker efter sanningen och för många av våra bröder och systrar tillbaka till aktivitet i evangeliet.

Jag vet att familjer stärks av att tillämpa lärdomarna i den här stor-slagna boken. Många av våra barn kommer att räddas när de följer Enos exempel, som kom ihåg orden han ofta hört sin far tala om evigt liv och tack vare det visste att hans synder var förlåtna genom Kristi försoning.¹⁵

Ni och jag, som en del av de framtida släktled som omtalas, kan alla bli kraftfullare prästadömsbärare genom att använda Mormons bok och hedra våra prästadömsförbund. Mormons bok vittnar om Jesus Kristus och det gör jag också, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 3 Nephi 7:18.
2. Se Alma 23:5–6.
3. Alma 37:9.
4. Alma 37:19.
5. Se 3 Nephi 23:6–14.
6. 3 Nephi 26:2.
7. Inledningen till Mormons bok.
8. Thomas S. Monson, "Decisions Determine Destiny", *New Era*, nov 1979, s 5.
9. Se 3 Nephi 11:18–22.
10. 2 Nephi 32:3.
11. Se 1 Nephi 3:28.
12. 1 Nephi 2:12.
13. Se Ether 3:12.
14. 3 Nephi 28:29.
15. Se Enos 1:3–5, 10.

Jag älskar bråkiga pojkar

ÄLDSTE YOON HWAN CHOI

i de sjuttios kvorum

Låt oss älska våra pojkar — trots att en del av dem är bråkiga pojkar. Låt oss lära dem att förändra sitt liv.



Jag vill berätta för er om en grupp bråkiga unga män som jag lärde känna som ung biskop i Söul i Korea för många år sedan. Pojkarna bodde i närheten av mitt hem. Endast en eller två av dem var då medlemmar i kyrkan. Pojkarna som var medlemmar var de enda medlemmarna i sin familj. De var alla vänner, och de kom till kyrkan för att roa sig och vara tillsammans. De gillade att spela bordstennis under veckorna och de gillade roliga aktiviteter på lördagarna. Få av dem var duktiga i skolan och många tyckte att de var bråkstakar.

Jag var ung far till två söner, som då var sju och nio år gamla. Jag visste inte vad jag kunde göra för dessa

unga män. De var så stökiga att min hustru Bon-Kyoung en dag sade att hon ville flytta till en annan församling så att våra söner kunde träffa andra unga män som kunde vara goda exempel för dem. Jag begrundade detta och bad till min himmelske Fader om hjälp att se hur jag kunde hjälpa dessa unga män. Slutligen fattade jag beslutet att försöka lära dem hur de kunde förändra sitt liv.

Jag såg det tydligt framför mig. Jag kände att om de blev missionärer skulle deras liv förändras. Det ändrade allt. Jag försökte entusiastiskt tillbringa så mycket tid tillsammans med dem som möjligt, för att lära dem vikten av missionsarbete och hur de kunde förbereda sig för att verka som missionär.

Samtidigt kom heltidsmissionären äldste Seo till vår församling. Han hade växt upp i kyrkan och hade som bärare av aronska prästadömet deltagit i en unga mäns kör med sina vänner. Han träffade de stojiga pojkarna i vår församling. Äldste Seo gav dem som inte var medlemmar missionärsdiskussionerna och han lärde dem också sångerna han brukade sjunga. Han bildade en trippelkvartett med de här högljudda pojkarna och kallade dem Hanaro-kvartetten, vilket betyder "var eniga". De gillade att sjunga tillsammans, men alla andra

behövde stort tålamod för att lyssna på dem när de sjöng.

Vår hem stod öppet för alla medlemmar närhelst de ville komma förbi. Pojkarna besökte vårt hem nästan varje helg och ibland även under veckorna. Vi gav dem mat och undervisning. Vi lärde dem både evangeliets principer och hur de kunde tillämpa dem i sitt liv. Vi försökte ge dem en vision av hur deras liv kunde bli.

De sjöng tillsammans nästan varje gång de kom hem till oss. Deras högljudda toner skar i öronen. Men vi berömde dem alltid eftersom vi tyckte mycket bättre om att höra dem sjunga än att se dem hamna i bråk.

Det här fortsatte år efter år. Många av de här unga männen tillväxte i evangeliet och ett *mirakel* hände. Så småningom döptes nio av pojkarna som inte var medlemmar. De förändrades från högljudda bråkiga pojkar till "tappra unga krigare".¹

De verkade som missionärer, träffade vackra unga systrar i kyrkan och gifte sig i templet. Naturligtvis mötte de olika utmaningar när de verkade som missionärer, studerade och gifte sig, men de höll sig alla trofasta eftersom de ville lyda sina ledare och behaga Herren. Idag har de lyckliga familjer med barn födda inom förbundet.

Nio bråkiga pojkar har blivit 45 aktiva medlemmar i Herrens rike när man räknar deras hustrur och barn. Idag är de ledare i sina församlingar och stavar. En är biskop, två verkar i biskopsråd, en verkar i högrådet och två är presidenter för Unga män. Andra är församlingens missionsledare, verkställande sekreterare eller seminarielärare. De sjunger fortfarande tillsammans, och det *andra miraklet* är att de faktiskt låter bra!

Två grundläggande principer hjälpte de här unga männen bli som Helamans söner.² Trots att deras mödrar inte var medlemmar i kyrkan och inte förstod Herrens ord blev prästadömsledare deras fäder och



ledares hustrur deras mödrar.

Dessa nio pojkar — jag kallar dem för "Herrens pojkar" — lärde sig att de välsignas när de lyssnar till kyrkans ledare även om de inte alltid förstår varför. De blev som Adam, vår förste fader. När han offrade åt Herren frågade en ängel honom: "Varför frambär du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet inte, endast att Herren befälde mig."³ De lärde sig att ivrigt önska att vara lydiga och att tjäna Herren av hela sitt hjärta.

De lärde sig också att det var mycket viktigt att komma till kyrkans möten. President Ezra Taft Benson sade i sitt tal "Ungdom av ädel härkomst": "Låt mig nu rikta er uppmärksamhet på vikten av att närvara vid alla era möten i kyrkan. Trofast närvaro vid kyrkans möten för med sig välsignelser som ni inte kan få på något annat sätt."⁴ När de närvarade vid sina möten i kyrkan regelbundet kände dessa pojkar en stor kärlek till Herren och lärde sig hur de kunde

tillämpa kyrkans lära och principer i sitt eget dagliga liv. De lärde sig också hur man kan delta i möten med stor glädje och lycka.

Vi har idag tre söner. Den yngste föddes medan jag verkade som biskop. När våra söner växte upp blev dessa nio pojkar församlingens och stavens ledare, och de blev våra söners lärare och ledare. De undervisade våra pojkar och andra pojkar på samma sätt som jag undervisat dem när de var bråkstakar. De älskade våra unga pojkar på samma sätt som *jag* älskade dem. *Dessa före detta bögljudda bråkiga pojkar blev våra barns hjältar.* Våra söner tyckte om att följa deras goda exempel, att bli bra missionärer och vigas till rättfärdiga livskamrater i templet.

De här unga männen utövar fortfarande ett gott inflytande på vår familj. För två månader sedan höll vår församling en missionsaktivitet en lördag kväll som alla var inbjudna till, inklusive familjer där inte alla var medlemmar. Vår yngsta son Sun-Yoon kom hem från ett ungdomsläger samma eftermiddag. Han sade att han inte tänkte komma till missionsaktiviteten eftersom det inte fanns några icke-medlemmar i hans familj och han var för trött. Han kom inte till aktiviteten. Min hustru ringde honom för att förklara att alla var inbjudna till aktiviteten. Han sade: "Det vet jag, men jag tänker inte komma idag." Och lade på luren.

När mötet började den kvällen slank Sun-Yoon in och satte sig tyst bredvid sin mor. Han viskade till henne: "När jag lade på luren kom jag ihåg att jag frågat pappa varför Hanero-kvartetten är så framgångsrika i allt de gör. Han sade att det var för att de följde det som kyrkans ledare sade och att de regelbundet kom till kyrkans möten. Det var nyckeln som förändrade deras liv och gjorde dem så framgångsrika." Min son fortsatte: "Plötsligt kom jag ihåg det som pappa sagt och jag beslöt mig för att följa dem eftersom jag vill ha en lycklig familj

som de och också bli framgångsrik.”

Kära bröder, låt oss älska våra pojkar — trots att en del av dem är bråkiga pojkar. Låt oss lära dem att förändra sitt liv. Dagens Helamans söner kommer inte endast från våra dyrbara familjer inom kyrkan utan också från nya och unga nyomvända som inte har föräldrar som tror på evangeliet. Ni och er hustru måste vara deras ”goda föräldrar”⁵ tills de blir som Helamans söner.

Jag gläds över att se ert ständiga kärleksfulla ledarskap över våra unga pojkar. Dessa unga män är alla våra söner. När vi räcker ut handen till dem, lyfter dem och hjälper dem så känner vi oss som Johannes, som sade: ”Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen.”⁶

Kära unga män, låt oss lyda kyrkans ledare och vara som Adam som inte alltid behövde veta varför utan glädde sig över att vara lydig. Och var snälla och närvara vid era möten i kyrkan. Om ni gör det lär ni er hur ni kan förbereda er för er framtid, och ni kommer att bli framgångsrika. Till alla unga män som fötts in i kyrkan och också till dem som kommit med i kyrkan senare, ni är Herrens armé. Ni kommer att bli underbara missionärer och framtida rättfärdiga fäder i er familj. Vår himmelske Fader kommer att välsigna er med en lycklig familj. Ni har en ljus framtid i evangeliet och liksom Helamans söner för ni med er evig glädje till oss alla.

Jag älskar er och vet att vår himmelske Fader älskar oss alla så mycket att han utgav sin enfödde Son, Jesus Kristus, som vår Frälsare. President Thomas S Monson är vår levande profet som leder oss på den rätta vägen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

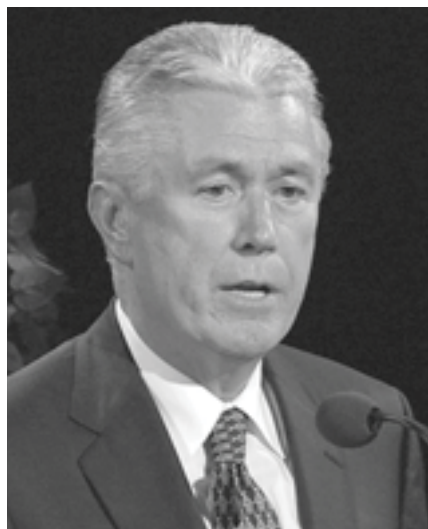
1. Se Alma 53:20–22.
2. Se Alma 56:10.
3. Mose 5:6.
4. Ezra Taft Benson, ”Ungdom av ädel härkomst”, *Nordstjärnan*, nr 6 1986, s 41 (kursivering tillagd).
5. 1 Nephi 1:1.
6. 3 Joh 1:4.

Två principer för varje ekonomi

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Det är ofta under motgångar som vi lär oss de viktigaste läxorna som formar vår karaktär och skapar vårt öde.



Under våra resor runt om i världen för att besöka kyrkans medlemmar och genom etablerade prästadömskanaler får vi som ledare direkt feedback om våra medlemmars omständigheter och problem. I många år har våra medlemmar drabbats av världsomfattande katastrofer, både naturkatastrofer och sådana som skapats av människor. Vi inser också att familjer har varit tvungna att dra åt svängremmen och är oroliga över hur de ska klara dessa svåra tider.

Bröder, vi känner oss mycket nära er. Vi älskar er och vi ber alltid för er. Jag har sett så många goda och dåliga tider i mitt liv att jag vet att vintern

förvisso kommer att ge vika för värmen och hoppet som våren för med sig. Jag känner optimism inför framtiden. Bröder, för vår del måste vi vara ståndaktiga i hoppet, arbeta med all flit och förlita oss på Gud.

På senaste tiden har jag tänkt på en period i mitt liv när jag ständigt tyngdes av oro och bekymmer över en osäker framtid. Jag var elva år och bodde tillsammans med min familj i en vindsvåning på en bondgård nära Frankfurt. För andra gången på bara några få år var vi flyktingar igen och vi arbetade hårt för att etablera oss på en ny plats som låg långt borta från vårt tidigare hem. Jag kunde säga att vi var fattiga, men det är en underdrift. Vi sov alla i ett rum som var så litet att det knappt gick att gå mellan sängarna. I det andra lilla rummet fanns det några enkla möbler och en spis som mor lagade mat på. För att gå från det ena rummet till det andra var vi tvungna att gå igenom ett förrådsrum där bonden förvarade sina jordbruksdon och verktyg, tillsammans med olika sorters kött och korvar som hängde från taksparrarna. Doften gjorde mig alltid hungrig. Vi hade inget badrum, men det fanns ett utedass — nerför trapporna och 15 meter bort — ett avstånd som verkade mycket längre på vintern.

Eftersom jag var flykting och talade



med östtysk brytning, brukade andra barn ofta reta mig och ge mig öknamn som sårade mig djupt. Det var den mest nedslående tiden under min uppväxt.

Årtionden senare kan jag nu se tillbaka på den tiden genom erfarenhetens förmildrande filter. Fastän jag fortfarande minns oförrätterna och hopplösheten, kan jag nu se det som jag inte kunde se då: Det var en period av stor tillväxt för mig personligen. Under den här tiden stärktes familjebanden. Jag iakttog mina föräldrar och lärde mig av dem. Jag beundrade deras beslutsamhet och optimism. De lärde mig att motgångar som bemöts med tro, mod och uthållighet kan övervinnas.

Eftersom jag vet att en del av er går igenom en egen period av ångslan och hopplöshet, vill jag tala till er ikväll om två viktiga principer som stöttade mig under de här utvecklingsåren i mitt liv.

Den första principen: Arbete

Jag är än idag imponerad av hur hårt min familj arbetade efter att ha förlorat allt på grund av andra

världskriget! Jag minns att min far — statstjänsteman till utbildning och erfarenhet — tog flera olika svåra jobb som bland annat kolbrytare, gruvarbetare i en urangruva, mekaniker och lastbilsförare. Han gick iväg tidigt på morgonen och kom ofta hem sent på kvällen för att kunna försörja sin familj. Min mor startade en tvättinrättning och jobbade med detta slit-samma arbete i oräkneliga timmar. Min syster och jag anlätades att hjälpa henne i tvättstugan. Jag på min cykel hämtade och levererade tvätten. Det kändes bra att kunna hjälpa familjen på det här lilla sättet, fastän jag inte då visste att det fysiska arbetet skulle visa sig vara en välsignelse för min hälsa.

Det var inte lätt men arbetet avhöll oss från att grubbla för mycket på våra svåra omständigheter. Våra omständigheter förbättrades inte omedelbart, men så småningom. Så är det med arbete. Om man helt enkelt fortsätter att stadigt och ständigt arbeta så sker det oundvikligen en förbättring.

Vad jag beundrar män, kvinnor och barn som kan arbeta! Vad Herren älskar arbetaren! Han sade: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd"¹ och

"arbetaren är värd sin lön".² Han gav också ett löfte: "Svinga ... din skära av all din själ och dina synder skall bli dig förlåtna."³ De som inte är rädda för att rulla upp skjortärmarna och gå upp i arbetet att nå värdiga mål är en välsignelse för familjen, samhället, nationen och kyrkan.

Herren förväntar sig inte att vi ska arbeta hårdare än vi kan. Han jämför inte (och inte heller borde vi jämföra) våra bemödanden med andras. Vår himmelske Fader ber oss bara göra vårt bästa — att arbeta med full förmåga, hur stor eller liten den än må vara.

Arbete är ett motgift mot ångslan, en salva för sorgen och porten till möjligheterna. Hur våra omständigheter än är i livet, mina kära bröder, låt oss göra det bästa vi kan och kultivera ryktet att vi utmärker oss i allt vi gör. Låt oss inrikta sinnet och kroppen på den härliga möjligheten till arbete som varje ny dag för med sig.

När vår vagn fastnar i leran tror jag det är mycket troligare att Gud hjälper mannen som stiger ur för att skjuta på än mannen som bara sitter där och höjer sin röst i bön, hur värtalig han än

är. President Thomas S Monson uttryckte det så här: "Det är inte tillräckligt att vilja göra kraftanstängningen och *säga* att vi ska arbeta hårt ... Det är i *görandet*, inte bara i *tänkandet*, som vi uppnår våra målsättningar. Om vi ständigt skjuter upp våra målsättningar får vi aldrig se dem uppfylla."⁴

Arbete kan vara förädlande och meningsfullt, men kom ihåg Jakobs varning att inte "lägga ... ned arbete på sådant som inte kan tillfredsställa".⁵ Om vi ägnar oss åt att jaga efter världsliga rikedomar och popularitetens glit-ter på bekostnad av vår familj och vår andliga tillväxt, ska vi snart upptäcka att vi har valt fel. Det rättfärdiga arbete vi utför inom vårt hems väggar är ytterst heligt och för med sig eviga förmåner. Det kan inte delegeras. Det är grunden till vårt arbete som prästadömsbärare.

Kom ihåg att vi bara är tillfälliga resenärer i den här världen. Låt oss

inte använda våra gudagivna talanger och krafter endast till jordiska förankringar, utan låt oss använda våra dagar till att utveckla andliga vingar. Som den högste Gudens söner skapades vi för att svinga oss upp till nya höjder.

Nu vill jag säga ett ord till oss äldre bröder: Pensionering ingår inte i Herrens lycksalighetsplan. Vi kan inte pensionera oss från prästadö- mets ansvar — oavsett hur gamla eller skröpliga vi är. Medan orden "jag har redan gjort allt det där" kan tjäna som ursäkt till att inte delta i skateboarding, avböja inbjudan att ta en motorcykeltur eller att äta kryddstark mat på en restaurang, är det inte en godtagbar ursäkt för att undvika ansvaret i förbunden att helga vår tid, våra talanger och resur- ser åt att arbeta i Guds rike.

Det finns de som efter många års tjänande i kyrkan tycker att de gjort sig förtjänta av en tids vila medan andra drar lasset. Rent ut sagt, bröder,

så är sådana tankar inte värdiga Kristi lärjungar. En stor del av vårt arbete på den här jorden består av att härda ut med glädje intill änden — under livets alla dagar.

Jag vill också säga ett ord till våra yngre bröder i melkisedekska prästa- dömet som arbetar på att fullfölja sina rättfärdiga målsättningar att utbilda sig och finna en evig livskamrat. Sådana mål är goda, mina bröder, men kom ihåg att flitigt arbete i Herrens vingård också höjer värdet på er meritlista och förstärker er chans till framgång i båda dessa värdiga bemödanden.

Oavsett om du är den yngste dia- konen eller den äldste högprästen finns det arbete att utföra!

Den andra principen: Inhämta kunskap

Under de svåra ekonomiska omständigheterna efter kriget i Tyskland fanns det inte lika många möjligheter till utbildning som idag. Men trots begränsade valmöjligheter var jag alltid ivrig att lära mig. Jag minns en dag, när jag cyklade omkring för att leverera tvätt, att jag steg in i en av mina klasskamraters hem. I ett av rummen stod det två små skolbän- kar längs ena väggen. Vilken under- bar syn det var! Så lyckligt lottade de barnen var som hade egna skrivbord! Jag föreställde mig att de satt där med uppslagna böcker och gjorde sina hemläxor. Det tycktes mig att det måste vara det underbaraste i världen att ha ett eget skrivbord.

Jag fick vänta länge innan den önsk- ningen gick i uppfyllelse. Många år senare fick jag arbete på ett forskning- sinstitut där det fanns ett stort biblio- tek. Jag minns att jag ofta använde min lediga tid på det biblioteket. Där kunde jag äntligen sitta vid ett skriv- bord — alldeles ensam — och suga upp den information och kunskap som finns i böcker. Vad jag älskade att läsa och inhämta kunskap! På den tiden upplevde jag orden i ett gam- malt talesätt: Utbildning är mer än att





fylla en hink. Det är att tända en eld.

För kyrkans medlemmar är utbildning inte bara en god idé — det är en befallning. Vi uppmanas lära ”både om det som är i himlen och på jorden och under jorden, det som har varit, det som är, det som snart måste ske, det som händer i hemlandet, det som händer utomlands”.⁶

Joseph Smith älskade att inhämta kunskap fastän han hade föga möjligheter till formell utbildning. I sina dagböcker skrev han med glädje om de dagar han använt till studier och uttryckte ofta sin kärlek för inläring.⁷

Joseph lärde de heliga att kunskap är en nödvändig del av vår jordiska tillvaro, för ”en människa vinner inte frälsning fortare än hon skaffar sig kunskap”,⁸ och att ”oavsett vilken grad av intelligens vi uppnår i detta liv, kommer den att följa med oss i uppståndelsen”.⁹ Under svåra tider är det till och med ännu viktigare att inhämta kunskap. Profeten Joseph lärde att ”kunskap gör slut på mörker, ovisshet och tvivel, ty sådant kan inte existera där kunskap finns”.¹⁰

Bröder, det är er plikt att skaffa er så mycket kunskap ni kan. Uppmuntra er familj, era kvorummedlemmar, ja alla, att skaffa sig kunskap och bättre utbildning. Om det inte finns möjlighet till formell skolutbildning, så låt inte detta hindra er från att inhämta all den kunskap ni kan. Under sådana förhållanden kan man säga att de bästa böckerna blir ert ”universitet” — ett klassrum som alltid är öppet för alla som vill stiga in. Sträva efter att öka er kunskap om allt som är ”dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt”.¹¹ Sök efter kunskap ”genom studier och även genom tro”.¹² Sök med en ödmjuk ande och ett botfärdigt hjärta.¹³ När ni tillämpar trons andliga dimension på era studier — även om timliga saker — kan ni förstärka er intellektuella förmåga, för ”om ni har blicken fäst endast på [Guds] ära skall hela er kropp vara fylld med ljus ... och ... förstå ... allting”.¹⁴

Låt oss inte försumma uppenbarelsens källa när vi inhämtar kunskap. Skrifterna och orden från våra nutida apostlar och profeter utgör källor till

visdom, gudomlig kunskap och personlig uppenbarelse för att hjälpa oss finna svaren på livets alla svårigheter. Låt oss lära oss om Kristus. Låt oss söka efter den kunskap som leder till frid, sanning, och evighetens sublima hemligheter.¹⁵

Avslutning

Bröder, jag tänker tillbaka på den elvaåriga pojken i Frankfurt som oroad sig över framtiden och led av den ständiga svedan från ovänliga ord. Jag minns den tiden med en slags sorgen tillgivenhet. Jag vill inte uppleva den prövningsfyllda tiden igen, men tvivlar inte heller på att det jag lärde mig under den svåra tiden var nödvändiga förberedelser för framtida möjligheter. Nu, många år senare, är jag säker på följande sak: Det är ofta under motgångar som vi lär oss de viktigaste läxorna som formar vår karaktär och skapar vårt öde.

Jag ber att vi under de kommande månaderna och åren kan fylla våra timmar och dagar med rättfärdigt arbete. Jag ber att vi ska söka efter kunskap och förbättra vårt sinne och vårt hjärta genom att dricka djupt från sanningens rena källa. Jag ger er min kärlek och mina välsignelser i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

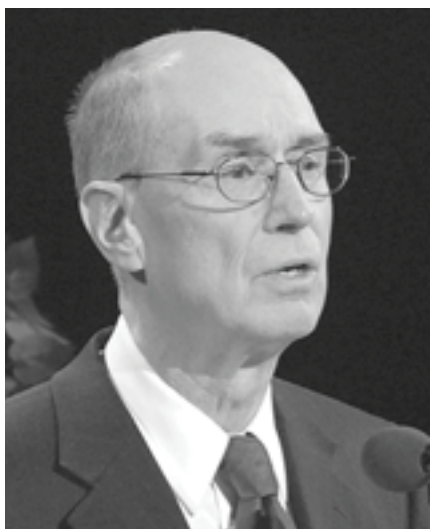
1. 1 Mos 3:19.
2. L&F 84:79.
3. L&F 31:5.
4. Thomas S Monson, ”Ett konungsligt prästerskap”, *Liabona*, nov 2007, s 59.
5. 2 Nephi 9:51.
6. Se L&F 88:79–80.
7. Se *Journals: Volume 1: 1832–1839*, band 1 av *The Joseph Smith Papers*, sammanst av Dean C Jessee, Ronald K Esplin och Richard Lyman Bushman (2008), s 84, 135, 164.
8. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:588; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 261.
9. Se L&F 130:18–19.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:340; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 264.
11. Trosart 1:13.
12. L&F 109:7.
13. Se L&F 136:33.
14. L&F 88:67.
15. Se L&F 42:61.

Var redo

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Den förberedelse som räknas görs av de unga männen när de fattar beslutet att uppnå sin höga bestämmelse som Guds prästadömes tjänare.



Var jag än är, dag och natt, har jag i närheten en liten behållare med olivolja. Det här är den jag förvarar i mittenlådan på skrivbordet där jag arbetar. Jag har en i fickan när jag arbetar utomhus eller reser. Det finns också en i ett köksskåp hemma.

Den jag nu håller i har ett datum åsatt. Det anger när någon utövade prästadörets makt för att inviga den rena oljan till att välsigna och bota sjuka. De unga männen i aronska prästadömet och till och med deras fäder tänker kanske att jag är lite extrem i min förberedelse.

Men telefonsamtalet under dagen eller knackningen på dörren under natten kommer alltid som en överraskning. Någon säger: "Var snäll och kom på en gång!" En gång för några år sedan var det en far som ringde från

ett sjukhus. Hans treåriga dotter hade slungats 15 meter av en bil i hög hastighet när hon sprang över gatan till sin mamma. När jag kom fram till sjukhuset värdjade fadern om att prästadörets kraft skulle rädda hennes liv. Läkarna och sköterskorna tillät oss endast motvilligt att sträcka oss in genom plastskynket och placera en liten droppe olja i öppningen av bandaget som täckte hennes huvud. En läkare sade irriterat till mig: "Skynda på med vad ni än ska göra. Hon är döende."

Han hade fel. Hon överlevde, och tvärt emot vad doktorn sade så gjorde hon mer än överlevde, hon lärde sig gå igen.

När kallet kom var jag redo. Förberedelsen innebär mycket mer än att ha invigd olja till hands. Den måste börja långt före den kris som kräver prästadörets kraft. De som är redo är beredda att handla.

Förberedelsen börjar i familjen, i aronska prästadörets kvorum och för det mesta i unga mäns eget liv. Kvorum och familj måste hjälpa till, men den förberedelse som räknas görs av de unga männen när de fattar beslutet att uppnå sin höga bestämmelse som Guds prästadömes tjänare.

Det uppväxande släktets prästadömsbärare har en långt viktigare bestämmelse än att vara redo att bota sjuka med Guds kraft. Förberedelsen gäller att vara redo att gå och göra vad Herren än vill att man ska göra då

världen förbereds för hans ankomst. Ingen av oss vet exakt vilket vårt uppdrag ska bli. Men vi vet vad som krävs för att vi ska vara redo, så vi kan alla förbereda oss.

Det du behöver när krisen kommer byggs upp genom ständigt, lydigt tjänande. Jag ska berätta om två saker du behöver och den förberedelse som krävs för att vara redo.

Det första är att ha tro. Prästadömet är myndigheten att handla i Guds namn. Det är rättigheten att nedkalla himlens krafter. Så du måste ha tro på att Gud lever och att du har fått hans förtroende och får använda hans makt i hans syften.

Ett exempel från Mormons bok hjälper dig förstå hur en man förberedde sig på det här sättet. Det fanns en prästadömsbärare som hette Nephi som fick ett svårt uppdrag från Herren. Han sändes av Gud att kalla de ogudaktiga till omvändelse innan det var för sent för dem. I sin ogudaktighet och sitt hat dödade de varandra. Inte ens deras sorg hade gjort dem ödmjuka nog att omvända sig och lyda Gud.

På grund av Nephis förberedelse välsignade Gud honom med makt att utföra sitt uppdrag. I hans kärleksfulla, uppmuntrande ord till Nephi finns ledning för oss:

"Välsignad är du, Nephi, för det du har gjort. Ty jag har sett hur du outtröttligt har förkunnat för detta folk det ord som jag har givit dig. Och du har inte fruktat dem och har inte sökt rädda ditt eget liv, utan har sökt göra min vilja och hålla mina bud.

Och eftersom du nu har gjort detta så outtröttligt skall jag välsigna dig för evigt. Och jag skall göra dig mäktig i ord och i handling, i tro och i gärningar, ja, så att allt sker dig enligt ditt ord, ty du kommer inte att be om något som strider mot min vilja.

Se, du är Nephi, och jag är Gud. Se, jag betygar för dig i mina änglars närvaro att du skall ha makt över detta folk och skall slå jorden med

hungersnöd och med farsoter och undergång, alltefter detta folks ogudaktighet.

Se, jag ger dig makt att vad du än beseglar på jorden skall vara beseglat i himlen, och vad du än löser på jorden skall vara löst i himlen, och på så sätt skall du ha makt bland detta folk.”¹

Det berättas i Mormons bok att folket inte omvände sig. Så Nephi bad Gud påverka årstiderna. Han bad om ett underverk som skulle hjälpa folket välja omvändelse på grund av hungersnöd. Hungersnöden kom. Folket omvände sig och bad Nephi låta Gud sända regn. Han bad till Gud och Gud hedrade hans orubbliga tro.

Den tron kom inte i det ögonblick som Nephi behövde den, och inte heller Guds förtroende för Nephi. Han förtjänade sin stora tro och Guds förtroende genom modigt och uthålligt arbete i Herrens tjänst. Ni unga män bygger nu den tron för de dagar som ligger framför er, när ni kommer att behöva den.

Det kan vara en liten sak, som att föra protokoll åt diakonernas eller lärarnas kvorum. Det fanns unga män för en del år sedan som förde noggranna uppteckningar om vad som beslutades och utfördes av pojkar som bara var några månader äldre än de själva. Det krävde tro på att Gud kallade även tolvåringar till sin tjänst, att han ledde dem genom uppenbarelse. En del av de här kvorumsekreterarna från den tiden sitter nu i kyrkans presiderande råd. De läser nu protokoll som andra skriver. Och uppenbarelse flödar nu till dem likt som till de ledare som de tjänade när de var pojkar som ni. De lärde sig i sina förberedelser att lita på att Gud uppenbarar sin *vilja*, även i små saker, i sitt rike.

Låt mig betona att Herren sade att Nephi var pålitlig eftersom han aldrig bad om något som stred mot Guds vilja. För att visa sådant förtroende



för Nephi, måste Herren ha varit säker på att Nephi trodde på uppenbarelse, sökte den och följde den. Lång erfarenhet av att följa inspiration från Gud ingick i Nephis förberedelse i prästadömet. Det måste ingå i er.

Jag ser det hända i dag. De senaste månaderna har jag hört diakoner, lärare och präster hålla tal som helt klart var lika inspirerade och mäktiga som de ni får höra under den här generalkonferensen. Då jag känt kraften ges till unga bärare av prästadömet har jag tänkt att det uppväxande släktet stiger kring oss som en inkommande tidvattenvåg. Min bön är att jag och de av oss i generationen som föregår dem ska följa med på tidvattenvågen med dem. Aronska prästadömets förberedelse är en välsignelse för oss alla och för dem som de kommer att betjäna i sin egen och följande generationer.

Ändå är inte allt fullkomligt i Sion. Inte alla ungdomar väljer att förbereda sig. Det valet måste vara deras eget. De har ansvar för sig själva. Det är Herrens sätt enligt hans kärleksfulla plan. Men många unga män har föga eller inget stöd från dem som kunde hjälpa dem förbereda sig. De

av oss som kan hjälpa till kommer att ställas till svars av Herren. En far som försummar eller förhindrar sin son att utveckla tron eller förmågan att följa inspiration kommer en dag att ångra det. Det gäller alla som satts i en ställning där de ska hjälpa dessa unga män välja klokt och rätt under sin tid inom det förberedande prästadömet.

Det andra de behöver är förtroendet att de kan bli värdiga välsignelserna och den tillit Gud erbjuder dem. De flesta inflytelserna omkring dem drar dem neråt till att tvivla på Guds existens, på hans kärlek till dem och på verkligheten i de ibland lågmälda budskap de får genom den Helige Anden och Kristi Ande. Deras jämnåriga kanske uppmanar dem att välja synden. Om unga män väljer synden, blir budskapen från Gud allt svagare.

Vi kan hjälpa dem förbereda sig genom att älska dem, varna dem och visa dem förtroende. Men vi kan hjälpa dem ännu mer genom vårt föredöme som trogna, inspirerade tjänare. I våra familjer, i kvorum, i klasser och i vårt umgänge med dem i alla miljöer kan vi handla som sanna prästadömsbärare som använder dess kraft så som Gud har lärt oss.

För mig är den undervisningen tydligast i Lära och förbundens 121:a kapitel. Herren manar oss i det kapitlet att hålla vår drivkraft ren: ”Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek.”² När vi leder och påverkar unga män får vi aldrig göra det för att tillfredsställa vårt högmod eller vår ärelystnad. Vi får aldrig använda tvång genom någon grad av orättfärdighet. Det är den höga normen för det föredöme vi måste vara för de unga.

Jag såg det ske när jag var lärare och präst. Min biskop och de som verkade under honom var fast

beslutna att inte förlora en enda av oss. Så vitt jag kunde se drevs de av kärlek till Herren och till oss, inte av något själviskt motiv.

Biskopen hade ett system. Varje rådgivande till varje kворum skulle kontakta varje ung man som han inte hade pratat med den söndagen. De skulle inte gå och lägga sig förrän de antingen talat med den frånvarande pojken, med hans föräldrar eller en nära vän. Biskopen lovade dem att han inte skulle släcka ljuset förrän han fått rapport om varje pojke. Jag tror inte han gav någon order. Han bara klargjorde att han förväntade sig att de inte skulle släcka ljuset förrän de gett sin rapport.

Han och de som tjänade under honom gjorde långt mer än att vaka över oss. De visade genom sitt exempel vad det innebär att ta hand om Herrens får. Inget arbete var för tungt för honom eller för dem som tjänade oss i våra kворum. Genom sitt exempel lärde de oss vad det betyder att inte förtrötas i Herrens tjänst. Herren förberedde oss genom exempel.

Jag har ingen aning om, om de trodde att någon av oss skulle bli någonting särskilt. Men de behandlade oss som om de var villiga att betala vilket personligt pris som helst för att hindra att vi förlorade tron.

Jag vet inte hur biskopen fick så många att förvänta sig så mycket. Så vitt jag förstår skedde det med "överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek". Metoden att "inte släcka ljuset" som biskopen använde skulle inte fungera överallt. Men exemplet på osviklig omsorg om varje ung man och att reagera genast, förde himlens kraft in i vårt liv. Det kommer det alltid att göra. Det hjälpte de unga männen bereda sig för den tid när Gud behövde dem i familjer och i sitt rike.

Min far var för mig ett exempel på vad Herren undervisar om i 121:a



kapitlet om att få Herrens hjälp till att förbereda unga män. I min ungdom var han ibland besviken på det jag gjorde. Han lät mig veta det. Tönen i hans röst berättade för mig att han ansåg att jag var bättre än så. Han gjorde det på Herrens sätt: "I rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot

honom som du har tillrättavisat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende."³

Jag visste, även efter den skarpaste tillrättavisning, att pappas förebråelser gavs i kärlek. Ja, hans kärlek verkade öka när han var som skarpast, vilket var genom en misslynt eller besviken blick. Han var min ledare och utbildare. Han använde aldrig tvång, och

jag är säker på att det löfte som ges i Läran och förbunden uppfylls för honom. Hans inflytande över mig ska verka "i evigheters evighet".⁴

Många fäder och ledare känner när de hör orden i Läran och förbundens 121:a kapitel att de måste förbättra sig för att nå upp till den normen. Det gör jag. Kan du minnas någon gång när du tillrättavisat ett barn eller en ungdom och du drivits av annat än inspiration? Minns du någon gång när du sagt åt en son att göra något eller göra en uppostring du själv inte var villig att göra? Sådana känslor av ånger kan sporra oss till omvändelse för att bli mer lika det föredöme vi slutit förbund att vara.

När vi uppfyller våra förpliktelser som fäder och ledare hjälper vi nästa generation att höja sig till sin härliga framtid. De blir bättre än vi liksom du har försökt vara en bättre förälder än dina föräldrar, och bättre ledare än de goda män som hjälpte dig.

Det är min bön att vi ska vara fast beslutna att bli bättre varje dag för att bereda det uppväxande släktet. Varje gång jag ser en flaska invigd olja ska jag minnas den här kvällen och den känsla jag har nu av att vilja göra mer för att hjälpa unga män bereda sig för sin tid av tjänande och möjligheter. Det är min bön att de må välsignas med villighet att förbereda sig. Jag är övertygad om att de med Herrens och vår hjälp kommer att vara redo.

Jag bär mitt vittnesbörd att Gud Fadern lever och att Jesus Kristus lever och leder den här kyrkan. Han är det fullkomliga föredömet i prästdömet. President Thomas S Monson innehar och utövar alla prästdörets nycklar på jorden. Det är sant. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Helaman 10:4-7.
2. L&F 121:41.
3. L&F 121:43.
4. L&F 121:46.

Vårda dina känslor, broder

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Om vi vill ha den rätta anden med oss hela tiden måste vi välja att avstå från att bli arga.



Bröder, vi är samlade som en mäktig prästdörets grupp, både här i konferenscentret och på andra platser över hela världen. Vi har hört inspirerade budskap ikväll och jag vill uttrycka min uppskattning för de bröder som har talat till oss. Jag är hedrad, men ödmjuk, inför förmånen att få tala till er, och jag ber att Herren ska inspirera mig.

När jag nyligen såg nyheterna på TV insåg jag att många av de stora huvudnyheterna var likartade, eftersom alla tragedier som rapporterades i grund och botten handlade om en enda känsla: *vrede*. En spädbarnspappa hade arresterats för fysisk misshandel av sitt lilla barn. Det sades att barnets gråt hade gjort honom så rasande

att han hade brutit barnets ena arm och flera revben. En alarmerande rapport gavs om det ökande gängvåldet, som fått som följd att antalet gängrelaterade mord snabbt har stigit. En annan nyhet den kvällen handlade om en kvinna som blivit skjuten av sin fränskilde make som enligt rapporten var rasande svartsjuk efter att ha funnit henne med en annan man. Så var det naturligtvis den vanliga bevakningen av krig och stridigheter över hela världen.

Jag tänkte på psalmistens ord: "Avstå från vrede och låt förbittring fara."¹

För många år sedan ringde ett ungt par till mitt kontor och frågade om de kunde komma för att få rådgivning. De antydde att de hade drabbats av en tragedi och att deras äktenskap var i farozonen. En tid bestämdes.

Det var uppenbart att det var spännt mellan mannen och hustrun när de kom in på mitt kontor. Orsaken till deras besök kom långsamt i dagen eftersom mannen till en början var tveksam till att berätta och hustrun grät tyst och deltog mycket litet i samtalet.

Den unge mannen hade kommit hem från missionen och antagits vid ett prestigefyllt universitet i östra delen av Förenta staterna. Det var där, i församlingen vid universitetet, som han hade mött sin framtida hustru.



Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

October 2009



Henry B. Eyring
förste rådgivare



Thomas S. Monson
president



Dieter F. Uchtdorf
andré rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM



Boyd K. Packer



L. Tom Perry



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Richard G. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



David A. Bednar



Quentin L. Cook



D. Todd Christofferson



Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO



Ronald A. Rasband



Claudio R. M. Costa



Steven E. Snow



Walter F. González



L. Whitney Clayton



Jay E. Jensen



Donald L. Hallstrom

DE SJUTTIO FÖRSTA KVORUM



Marcos A. Alukhanis



Carlos H. Amado



Mervyn B. Arnold



David S. Baxter



Shayne M. Bowen



Gérard Causé



Yoon Hwan Choi



Craig C. Christensen



Gary J. Coleman



Spencer J. Condie



Lawrence E. Colbridge



Benjamin De Hoyos



John B. Dickson



David F. Evans



Enrique R. Falabella



Eduardo Gavarret



Carlos A. Godoy



Christoffel Golden Jr.



C. Scott Gow



Bruce C. Hafen



James J. Hamula



Keith K. Hilbig



Richard G. Hinkle



Martin K. Jensen



Daniel L. Johnson



Kenneth Johnson



Paul V. Johnson



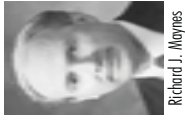
Yoshihiko Kikuchi



Paul E. Koeliker



Erich W. Kopscske



Richard J. Maynes



Marcus B. Nash



Brent H. Nielson



Glenn L. Pace



Allan F. Parker



Kevin W. Pearson



Anthony D. Perkins



Paul B. Pieper



Rafael E. Pino



Bruce D. Porter



Carl B. Pratt



Dale G. Reilund



Michael T. Ringwood



Lynn G. Robbins



Cecil O. Samuelson Jr.



Joseph W. Sitar



Ulisses Soares



Gary E. Stevenson



Michael John U. Teh



José A. Teixeira

DE SJUTTIO ANDRA KVORUM



Wilford W. Anderson



Koichi Aoyagi



Tod R. Callister



Craig A. Cardon



Bruce A. Carlson



Don R. Clarke



Keith R. Edwards



Stanley G. Ellis



Bradley D. Foster



Larry W. Gibbons



Spencer V. Jones



Won Yong Ko



James B. Martino



Wolfgang H. Paul



Kent F. Richards



Gregory A. Schwitzer



Lowell M. Snow



Paul K. Sybrowsky



Kent D. Watson

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET



Richard C. Edgley
förste rådgivare



H. David Burton
presiderande biskop



Keith B. McMullin
andre rådgivare



W. Craig Zwick



Claudio D. Zivir



Jorge F. Zaballón



Lance B. Wickman



F. Michael Watson



William R. Walker



Francisco J. Vinas



Octaviano Ibarra



Sista dagars heliga över hela världen samlas för att ta del av generalkonferensen "på sitt eget tungomål och på sitt eget språk". (L&F 90:11) Medurs, med början längst nere till vänster ser vi medlemmar i München, Tyskland; Bridgewater, Nova Scotia, Kanada; Moss, Norge; Windhoek, Namibia; Lima, Peru och S:t Paul, Minnesota, USA.

Hon studerade också vid universitetet. Efter att ha sällskapat ett år reste de till Utah och gifte sig i templet i Salt Lake City. Strax därefter åkte de tillbaka österut för att avsluta sina studier.

När de tagit sina examina och kommit hem igen till sin hemmastad, väntade de sitt första barn och maken hade fått arbete inom sitt valda yrkesområde. Hustrun födde en liten pojke. De hade ett bra liv.

När deras son var omkring 18 månader gammal bestämde de sig för att ta en kort semester och besöka släktingar som bodde några tiotals mil därifrån. På den tiden hade man knappt hört talas om bilstolar för barn och bilbälten för vuxna, och ännu mindre använde man dem. Alla tre satt i framsätet med den lille pojken i mitten.

Vid något tillfälle under resans gång uppstod en meningsskiljaktighet mellan mannen och hustrun. Efter alla dessa år kan jag inte minnas vad som orsakade den. Men jag kommer ihåg att grälet trappades upp och blev så hett att de till slut skrek åt varandra. Man kan förstå att detta fick deras lille son att börja gråta, vilket enligt maken bara gjorde honom argare. Han tappade helt kontrollen över sitt humör, plockade upp en leksak som pojken tappat på sätet och slängde den i riktning mot sin hustru.

Han träffade inte sin hustru. I stället träffade leksaken deras son, vilket ledde till att han blev hjärnskadad och handikappad för resten av livet.

Det var en av de mest tragiska situationer jag någonsin mött. Jag gav dem råd och uppmuntrande ord. Vi talade om förpliktelser och ansvar, om erkännande och förlåtelse. Vi talade om den kärlek och respekt som de måste få tillbaka i sin familj. Vi läste tröstande ord ur skrifterna. Vi bad tillsammans. Jag har inte hört ifrån dem sedan den dagen för länge sedan, men de log genom

tårarna när de lämnade mitt kontor. Under alla dessa år har jag hoppats att de fattade beslutet att fortsätta hålla samman, tröstade och välsignade av Jesu Kristi evangelium.

Jag tänker alltid på dem när jag läser orden: "Vrede löser ingenting. Den bygger inte upp något, men den kan förstöra allt."²

Vi har alla känt vrede. Den kan komma när saker och ting inte går som vi vill. Den kan vara en reaktion på något som sagts till oss. Vi kan uppleva den när människor inte uppför sig så som vi vill att de ska uppföra sig. Kanske kommer den när vi måste vänta längre än vi trodde på något. Vi kanske känner vrede när andra inte ser saker och ting ur vår synvinkel. Det tycks finnas oräkneliga tänkbara anledningar till vrede.

Det finns tillfällen när vi kan bli upprörda över inbillade oförrätter eller uppfattade orättvisor. President Heber J Grant, kyrkans sjunde president, berättade att han som ung vuxen utförde ett visst arbete åt en man som sedan skickade honom en check på 500 dollar tillsammans med

ett brev där han bad om ursäkt för att han inte kunde betala honom mer. Sedan arbetade president Grant åt en annan man — det arbetet, sade han, var tio gånger svårare och krävde tio gånger mer ansträngning och mycket mer tid. Den andre mannen skickade honom en check på 150 dollar. Den unge Heber tyckte att han blivit mycket orättvist behandlad. Han kände sig först förolämpad och sedan förtörnad.

Han berättade vad som hänt för en gammal vän som frågade honom: "Hade mannen för avsikt att förolämpa dig?"

President Grant svarade: "Nej. Han sade till mina vänner att han hade belönat mig frikostigt."

Den gamle vännen svarade då: "En man är en däre om han förolämpas av något som inte är avsett som en förolämpning."³

Aposteln Paulus frågar i Efesierbrevet, kapitel fyra, vers tjugosex i Joseph Smiths översättning: "Kan ni vara vrede och ändå inte synda? Låt inte solen gå ned över er vrede." Jag frågar: Är det möjligt att





känna vår himmelske Faders Ande när vi är arga? Jag känner inte till något exempel när så har varit fallet.

I Tredje Nephi i Mormons bok läser vi:

”Det skall inte förekomma några ordstrider ibland er ...

Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som har en stridslysten ande är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.

Se, det är inte min lära att hetsa människors hjärtan till vrede mot varandra, utan det är min lära att sådant skall upphöra.”⁴

Att bli arg är att överlämna sig åt Satans inflytande. Ingen kan *göra* oss arga. Det är vårt eget val. Om vi vill ha den rätta anden med oss hela tiden måste vi välja att avstå från att bli arga. Jag vittnar om att det är möjligt.

Vreden, Satans redskap, är destruktiv på så många sätt.

Jag tror de flesta av oss känner till den sorgliga berättelsen om Thomas B Marsh och hans hustru Elizabeth. Broder Marsh var en av de första nutida apostlarna som kallades efter det att kyrkan återställts till jorden. Han blev så småningom president för de tolv apostlarnas kvorum.

Medan de heliga var i Far West i Missouri bestämde sig Elizabeth

Marsh, Thomas hustru, och hennes väninna syster Harris för att turas om att ge varandra sin mjölk. På så sätt kunde de tillverka större ostar. För att se till så allt blev rättvist kom de överens om att de inte skulle spara den sista, fetare mjölken utan låta den blandas med den övriga mjölken. Mjölk som utvinns i slutet av mjölkningen är fetare än resten av mjölken.

Syster Harris höll fast vid uppgörelsen, men syster Marsh ville göra extra god ost och tog den sista halvli-tern mjölk från varje ko och skickade mjölken utan den fetaste delen till syster Harris. Det fick de två kvinnorna att börja gräla. När de inte själva kunde lösa tvisten tog de upp saken med hemlärarna. De kom fram till att Elizabeth Marsh inte hade hållit uppgörelsen. Hon och hennes man blev upprörda över beslutet och vände sig till biskopen för att få saken prövad i kyrkans domstol. Biskopens domstol beslöt att det var orätt att behålla den fetare mjölken och att syster Marsh hade brutit avtalet med syster Harris.

Thomas Marsh överklagade till högrådet, och männen som utgjorde detta råd bekräftade biskopens beslut. Han överklagade då till kyrkans första presidentskap. Joseph Smith och hans rådgivare satte sig in i fallet och bekräftade högrådets beslut.

Äldste Thomas B Marsh, som hela

tiden stod vid sin hustrus sida, blev argare efter varje beslut. Han blev faktiskt så arg att han uppsökte statens domstol och svor på att mormonerna utgjorde ett hot mot staten Missouri. Hans skriftliga försäkran resulterade i — eller var åtminstone en orsak till — guvernör Lilburn Boggs grymma utrotningsorder, som i sin tur resulterade i att omkring 15 000 heliga fördrevs från sina hem, med allt det fruktansvärda lidande och död som följde därav. Allt detta hände på grund av ett gräl över lite mjölk och grädde.⁵

Efter nitton års bitterhet och saknad tog sig Thomas B Marsh till Saltsjödalen och bad president Brigham Young om förlåtelse. Broder Marsh skrev också till Heber C Kimball, förste rådgivare i första presidentskapet, om den läxa han lärt sig. Broder Marsh sade: ”Herren klarade sig utmärkt utan mig, och han förlorade ingenting genom att jag föll ur ledet, men o, vad har inte jag förlorat! Rikedomar, större rikedomar än denna värld, eller många planeter som denna, skulle kunna erbjuda.”⁶

Poeten John Greenleaf Whittiers ord är mycket träffande: ”Av alla sorgsna ord som talats eller skrivits, är dessa de sorgligaste: Det kunde ha varit.”⁷

Mina bröder, vi är alla mottagliga för sådana känslor som, om de inte kontrolleras, kan leda till vrede. Vi känner missnöje eller irritation eller fiendskap och, om vi väljer det, så tappar vi humöret och blir arga på andra. Ironiskt nog tillhör de där andra ofta vår egen familj — dem vi älskar allra mest.

För många år sedan läste jag i tidningen följande rapport från nyhetsbyrån Associated Press: ”En äldre man avslöjade vid sin brors begravning, brodern som han från tidig vuxenålder hade bott tillsammans med i en liten enrumsstuga i närheten av Canisteo i staten New York, att efter ett gräl hade de med en krita dragit en linje som delade rummet i två



halvor, och ingen hade gått över den linjen eller sagt ett ord till den andra sedan den dagen — för 62 år sedan.” Tänk vilka konsekvenser den vreden fick. Vilken tragedi!

Må vi medvetet fatta ett beslut, varje gång ett sådant beslut måste fattas, att avstå från att bli arga och låta de hårda och sårande ord vi frestas att säga förbli osagda.

Jag älskar orden i psalmen som äldste Charles W Penrose skrev. Han verkade i de tolv kvorum och i första presidentskapet i början av 1900-talet:

*Vårda dina känslor, broder
sök att forma rätt din själ!*

*Och låt visbet alltid tala,
alltid råda till ditt väl.*

*Vårda dina känslor, broder
om blott lugn inom dig finns,
råder alltid frid och glädje,
större seger aldrig vinnns.⁸*

Vi bär alla Guds prästadöme. Prästadömet och förbund gäller oss alla. För dem som bär det melkisedekska prästadömet är det ett tillkännagivande som kräver att vi ska vara trofasta och lydiga mot Guds lagar och ära de ämbeten vi får. För dem

som bär det aronska prästadömet är det ett tillkännagivande om framtida plikter och ansvar, så att ni kan förbereda er här och nu.

Denna ed och detta förbund framställs av Herren med följande ord:

”Ty de som är trofasta och får dessa båda prästadömen varom jag talat, och som ärar sin kallelse, blir heliggjorda genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De blir Moses och Arons söner och Abrahams avkomlingar och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Och vidare: Alla de som tar emot detta prästadöme tar emot mig, säger Herren,

ty den som tar emot mina tjänare tar emot mig,

och den som tar emot mig tar emot min Fader,

och den som tar emot min Fader tar emot min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har ges åt honom.”⁹

Bröder, stora löften väntar oss om vi är trofasta mot den ed och det förbund som hör samman med det oskattbara prästadöme som vi bär. Må vi vara värdiga söner till vår himmelske Fader. Må vi alltid vara föredömliga i våra hem och trofasta

i att hålla alla buden, så att vi inte hyser något agg till någon människa utan i stället är fridstiftare, som alltid kommer ihåg Frälsarens förmaning: ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärljungar.”¹⁰ Det är min vädjan ikväll i slutet av vårt härliga prästadömsmöte, och det är också min ödmjuka och innerliga bön, för jag älskar er, bröder, av hela mitt hjärta och min själ. Och det är min bön att vår himmelske Faders välsignelser må vila över er i ert liv, i ert hem, i ert hjärta, i er själ. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ps 37:8.
2. Lawrence Douglas Wilder, citerad i ”Early Hardships Shaped Candidates”, *Deseret News*, 7 dec 1991, s A2.
3. Se Heber J Grant, *Gospel Standards*, sammanst av G Homer Durham (1969), s 288–289.
4. 3 Nephi 11:28–30.
5. Se George A Smith, ”Discourse”, *Deseret News*, 16 apr 1856, s 44.
6. Thomas B Marsh till Heber C Kimball, 5 maj 1857, Brigham Young Collection, Church History Library.
7. ”Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), s 206.
8. ”School Thy Feelings”, *Hymns*, nr 336.
9. L&F 84:33–38.
10. Joh 13:35.

Vårt fullkomliga föredöme

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Jesu Kristi återställda evangelium säger till oss alla att vi kan och måste förvänta oss att bli bättre så länge vi lever.



Det känns härligt att få möjlighet att tala till er denna sabbatsdag. Våra omständigheter och erfarenheter skiljer sig åt, men vi delar önskan att bli bättre än vi är. Det kan finnas några få som felaktigt tror att de är bra nog och några få som har gett upp hoppet om att bli bättre. Men Jesu Kristi återställda evangelium säger till oss alla att vi kan och måste förvänta oss att bli bättre så länge vi lever.

En del av den förväntningen gavs i en uppenbarelse från Gud till profeten Joseph Smith. Den beskriver dagen när vi kommer att möta Frälsaren, vilket vi alla kommer att göra. Den berättar vad vi bör göra för att förbereda

oss och vad vi kan förvänta oss.

Den finns i Moronis bok: "Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni kan bli Guds söner, så att vi, när han visar sig, skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp och så att vi kan bli renade alldeles som han är ren. Amen."¹

Det bör hjälpa er förstå varför alla troende sista dagars heliga är optimistiska inför det som ligger framför dem, hur svårt de än har det nu. Vi tror att vi genom att leva efter Jesu Kristi evangelium kan bli lika Frälsaren, som är fullkomlig. Begrundan av Jesu Kristi egenskaper bör krossa stoltheten hos den självbelåtna person som tror att han eller hon inte behöver förbättra sig. Och även den allra ödmjukaste personen kan finna hopp genom inbjudan att bli lik Frälsaren.

Jag fann hur denna underbara förvandling kommer att ske i en sång som är skriven för barn. Jag minns hur jag iakttog ett rum fyllt av barn som sjöng den en söndag. Alla barnen lutade sig framåt, de satt nästan på kanten av stolen. Jag såg ljuset i deras ögon och beslutsamheten i deras ansikten när de sjöng med inlevelse. Ni har säkert också hört sången. Jag

hoppas att vi alltid kommer att höra den inom oss. Jag hoppas bara att jag kan återge den med samma känsla som barnen.

Jag vill gärna likna Jesus, jag vill i hans fotspår gå.

Jag vill vara god och vänlig, hans kärlek i hjärtat få.

Ibland gör jag fel och behöver hans tröst,

och jag alltid lyssnar när hans Ande viskar:

Älska varandra, som Jesus har sagt. Han har sin kärlek i människan lagt.

Var vänlig och hjälpsam i handling och ord,

bad Jesus bär nere på jord.²

Det verkade som om de inte bara sjöng, de förkunnade sin beslutsamhet. Jesus Kristus var deras föredöme. Att likna honom var deras fasta mål. Och deras ivriga blick och klara ögon övertygade mig om att de inte tvivlade på detta. De förväntade sig att lyckas. De trodde på att Frälsarens anvisning att vara fullkomlig inte var ett hopp utan en befallning. Och de var säkra på att han hade förberett vägen för dem.

Den beslutsamheten och tilliten kan och måste finnas i hjärtat hos varje sista dagars helig. Frälsaren har förberett vägen genom sin försoning och sitt exempel. Och även barnen som sjöng den sången visste hur.

Kärlek är den motiverande princip genom vilken Herren leder oss längs vägen mot att likna honom, *vårt fullkomliga föredöme*. Vårt sätt att leva, timme efter timme, måste fyllas med kärlek till Gud och kärlek till andra. Det är ingen överraskning, eftersom Herren förkunnade att detta var det största och främsta budet. Det är kärlek till Gud som leder oss till att hålla hans bud. Och kärlek till andra är det centrala i vår förmåga att lyda honom.

Precis som Jesus lyfte fram ett barn under sin jordiska verksamhet som



ett exempel för människorna på den rena kärlek de måste och kunde ha för att likna honom, lyfter han fram familjen för oss som ett exempel på den ideala miljö där vi kan lära oss att älska på hans sätt.

Det beror på att den största glädje och den största sorg vi kan känna kommer sig av familjerelationer. Glädjen kommer av att sätta andras välfärd framför vår egen. Det är vad kärlek är. Och sorgen kommer främst av självishet, vilket är avsaknad av kärlek. Idealet Gud visar oss är att bilda familjer på det sätt som bäst kan leda till vår glädje och leda oss bort från sorg. En man och en kvinna ska ingå heliga förbund att de ska göra den andras välfärd och glädje till det centrala i sitt liv. Barn ska födas till en familj där föräldrarna anser att barnens behov är lika viktiga som deras. Och barnen ska älska föräldrarna och varandra.

Det är den kärleksfulla familjens ideal. Många av våra hem har orden "Vår familj kan vara tillsammans för

evigt" uppsatta. Det finns en gravsten i närheten av mitt hem som är uppsatt för en mor och mormor. Hon och hennes make beseglades i Guds tempel till varandra och till sina efterkommande för tid och all evighet. På gravstenen har ingraverats orden: "Må det inte finnas några tomma stolar." Hon bad om den inskriptionen eftersom hon visste att det berodde på de val som varje familjemedlem gjorde om deras familj skulle vara tillsammans. Hon valde ordet "må" eftersom varken Gud eller hon kan tvinga en annan att välja glädjen. Och det är Satan som vill att förtvivlan och inte glädje ska råda hos familjer i detta liv och i det nästkommande.

Jag hoppas idag kunna föreslå några val som kan tyckas vara svåra, men de kan ge er tillförsikt om att ni har gjort allt ni kan för att det inte ska finnas några tomma stolar i er familj i den nästkommande världen.

För det första vill jag råda man och hustru. Be om kärleken som gör att ni

alltid ser det goda i er livskamrat. Be om kärleken som gör att svagheter och misstag tycks små. Be om kärleken som gör att ni gläds åt det som er livskamrat gläds åt. Be för kärleken som gör att ni vill lätta bördan och mildra sorgen för er livskamrat.

Mina föräldrars äktenskap var ett exempel på detta. Ju obekvämare det blev för min mor under hennes sista dagar, desto mer koncentrerad blev min far på att göra det bekvämare för henne. Han bad sjukhuset ställa in en säng i hennes rum. Han var fast besluten att vara där för att se till att hon inte skulle sakna något. Han gick till och från arbetet varje dag för att vara vid hennes sida på natten under hennes svåra tid. Jag tror att Gud välsignade honom med gåvan att hans kärlek ökade när det betydde så mycket för henne. Jag tror att han gjorde det som Jesus skulle ha gjort av kärlek.

Nu vill jag ge råd till föräldrar som har ett vilsegångt barn. Frälsaren är



inleder ett samtal med frågan "Hur mår din familj?" och sedan väntar på svaret med kärlek i blicken. De tycks uppmärksamma när jag beskriver vad vart och ett av mina barn gör. Deras kärlek hjälper mig att bättre känna Frälsarens kärlek till våra barn. I deras fråga förnimmar jag att de känner det som Jesus känner och att de frågar det han skulle ha frågat.

Det kan för oss alla vara svårt att se hur vi ökar vår förmåga att älska och se hur vi själva blir mer lika Frälsaren, *vårt fullkomliga föredöme*. Jag vill uppmuntra er. Ni har fått bevis på att ni går framåt längs vägen att bli mer lika Jesus. Det kan hjälpa er om ni drar er till minnes hur ni känt er som ett litet barn, även mitt under bekymmer och prövningar. Tänk på barnen som sjöng sången. Tänk på gånger när ni känt, kanske nyligen, som barnen gjorde när de sjöng: "Jag vill gärna likna Jesus, jag vill i hans fotspår gå." Då kommer ni att minnas att Herren bad sina lärjungar att föra barnen till honom och sade: "Låt barnen komma till mig ... Ty Guds rike tillhör sådana."⁶ Ni har känt friden som ett rent litet barn känner när ni har försökt likna Jesus.

Det kan ha hänt när ni döptes. Han behövde inte döpas eftersom han var ren. Men när ni döptes kändes det som om ni tvättades rena och blev som ett litet barn. När han döptes öppnades himlen och han hörde sin himmelske Faders röst: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."⁷ Ni hörde ingen röst, men ni kände vår himmelske Faders godkännande av att ni gjorde det som Jesus gjorde.

Ni har känt det i er familj när ni bad er maka om ursäkt eller förlät ett barn för ett misstag det gjorde eller för att det inte lydde er. Dessa stunder kommer oftare när ni försöker göra det som ni vet att Jesus skulle göra. På grund av hans försoning för er skull leder er "barnalika" lydnad till att ni kan känna Frälsarens kärlek till er och

det fullkomliga exemplet på att uthärda i kärlek. Kom ihåg det han sade för att trösta dem bland nephiterna som hade förkastat hans tidigare inbjudan att komma till honom. Han talade till dem som överlevt naturkatastroferna efter hans korsfästelse: "O ni Israels hus, som jag har skonat, hur ofta skall jag inte samla er så som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar, om ni omvänder er och återvänder till mig med helhjärtat uppsåt."³

Berättelsen om den förlorade sonen ger oss alla hopp. Sonen kom ihåg sitt hem, det kommer era barn också att göra. De kommer att känna hur er kärlek drar dem tillbaka till er. Äldste Orson F Whitney gav under en generalkonferens 1929 ett underbart löfte som jag vet är sant till trofasta föräldrar som hedrar tempelbeseglingen till sina barn: "Även om några av fåren kanske går vilse, har Herren ögonen på dem, och förr eller senare kommer de att känna den gudomliga försynens långa arm sträcka sig efter dem och föra dem tillbaka till fällan."

Han säger vidare: "Be för era oälskade och olydiga barn; håll fast

vid dem med er tro. Fortsätt hoppas, fortsätt förtrösta, tills ni ser Guds frälsning."⁴ Ni kan be för era barn, älska dem och sträcka er ut mot dem i fullt medvetande om att Jesus sträcker sig ut mot dem med er. Genom att inte ge upp gör ni vad Jesus gör.

Här kommer nu mina råd till barnen. Herren gav er en befallning med ett löfte: "Hedra din far och din mor, så att dina dagar kan bli många i det land som Herren, din Gud, ger dig."⁵ Det är det enda av de tio budorden som gavs med ett löfte. Era föräldrar kanske är borta. En del av er kan tycka att era föräldrar inte är värdiga sina barns heder och respekt. Ni kanske aldrig har träffat dem. Men de gav er livet. Och alltid, även om ert liv inte blir längre, så blir dess kvalitet bättre genom att ni helt enkelt tänker hedrande om era föräldrar.

Nu till dem som har adopterat andras barn som om de var deras egna: Jag har vänner som kommer ihåg mina barns födelsedagar bättre än jag gör. Min hustru och jag har vänner som sällan underlåtit att fira stora helger med oss, personligen eller på annat sätt. Jag rörs ofta av att någon

er kärlek till honom. Det är en av gåvorna som lovats hans trofasta lärjungar. Och denna gåva kommer inte bara till er utan också till era kärleksfulla familjemedlemmar. Löftet gavs i Tredje Nephi: "Och alla dina barn skall undervisas av Herren, och stor blir dina barns frid."⁸

Jag hoppas att ni idag söker efter möjligheter att göra det han gjorde och älska som han älskar. Jag lovar er att den frid ni kände som barn ska komma till er ofta och att den kommer att dröja sig kvar hos er. Löftet är sant som han gav sina lärjungar: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger."⁹

Ingen av oss är fullkomlig än. Men vi kan ofta känna oss förvissade om att vi är på väg att bli det. Han leder oss och han kallar oss att följa honom.

Jag vittnar om att vägen består av tro på Jesus Kristus, av dop, av att ta emot den Helige Anden och av att i kärlek sträva efter att hålla hans bud. Jag vittnar om att Fadern lever och älskar oss. Han älskar sin Son, den Älskade, Herren Jesus Kristus, som är *vårt fullkomliga föredöme*. Joseph Smith var återställsens profet. Han såg Fadern och Sonen. Jag vet att det är sant. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns prästadömetets kraft som erbjuder förrättningar som gör det möjligt för oss att bli bättre och bättre och mer lika Frälsaren och vår himmelske Fader. Jag ger er min välsignelse att ni kan få känna samma förtröstan och godkännande ni kände som ett litet barn. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 7:48.
2. "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40–41.
3. 3 Nephi 10:6.
4. Orson F Whitney, Conference Report, apr 1929, s 110.
5. Mosiah 13:20.
6. Mark 10:14.
7. Matt 3:17.
8. 3 Nephi 22:13.
9. Joh 14:27.

Det gamla sättet att möta framtiden

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Det vi lärt av det förflutna förbereder oss att möta framtidens utmaningar.



Min hustru och jag hade förmånen att i somras få närvara vid Mormon Miracle Pageant i Manti i Utah. En kväll innan det historiska skådespelet började, talade vi till rollinnehavarna. På grund av det stora antalet skådespelare fick vi tala till dem i två grupper. Skådespelet hade en rollbesättning på över 800 personer, varav 570 under 18 år. Det var 100 fler rollinnehavare det här året, vilket gjorde att systrarna som svarade för kostymerna måste ta fram ytterligare dräkter — vilket de gjorde. Det var inspirerande att se hur väl

organiserade de var i att ta hand om varje detalj.

Inramningen för skådespelet är en vacker kulle alldeles nedanför templet i Manti. 15 000 personer var närvarande den kvällen vi såg skådespelet. Det var spännande att se hur denna armé av unga män och kvinnor fick en vision av hur återställelsen av evangeliet gick till när de utförde sina roller med en sådan entusiasm och inlevelse.

Något som vi älskar att göra när vi besöker Manti är att närvara vid en session i templet. Det råder en speciell anda i dessa gamla tempel. De uppfördes med stora uppoffringar av de tidiga pionjärerna.

Det var en känslomässigt stark upplevelse för mig att närvara vid sessionen i templet i Manti. Det väckte härliga minnen av templet i Logan så som jag mindes det innan det renoverades och moderniserades. Allteftersom vi förflyttade oss genom tempelsessionen, kunde jag i varje rum höra de här första pionjärerna säga: "Se vad vi byggde med våra egna händer. Vi hade inga motordrivna redskap, inga entreprenörer eller underleverantörer under byggnationen. Inga fina kranar till att lyfta de tunga stenarna.

Vi utförde arbetet med egen kraft.”

Vilket storslaget arv de första pionjärerna i Sanpete County har lämnat efter sig till oss.

Följande citat har tillskrivits Ronald Reagan, före detta president i Förenta Staterna: ”Jag vill inte tillbaka till svunna tider. Jag vill tillbaka till det gamla sättet att möta framtiden.”¹ Hans råd är fortfarande tillämpligt. Det ligger något i att gå igenom det vi lärt av det förflutna för att förbereda oss att möta framtidens utmaningar. Vilket storslaget trosarv, vilket mod och vilken rådighet dessa ädla tidiga mormonpionjärer lämnade åt oss att bygga på. Min beundran för dem blir större ju längre jag lever.

När de tog emot evangeliet förändrade det hela deras liv. De lämnade allt bakom sig — sina hem, sina företag, sina gårdar, ja, även kära släktingar — för att färdas i en ödemark. Det måste ha varit en verklig chock för dem när Brigham Young meddelade: ”Detta är ... platsen.”² Framför dem låg en vidsträckt ökenlik ofruktbar mark, utan de gröna kullar, träd och vackra ängar som de flesta av dessa tidiga pionjärer varit vana vid. Med fast tro på Gud och på sina ledare satte de tidiga pionjärerna igång med att skapa vackra samhällen i bergens skugga.

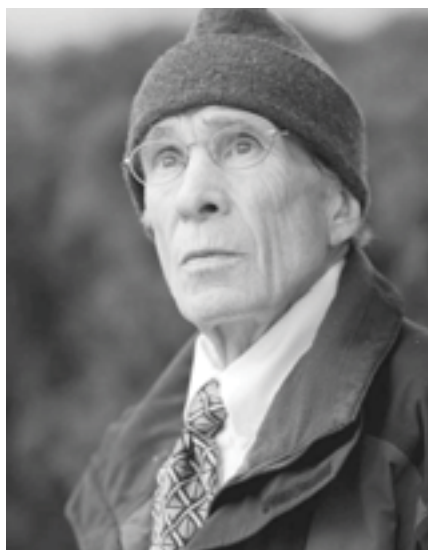
Många trötta pionjärer hade just börjat njuta lite av livets bekvämligheter när Brigham Young kallade dem att lämna sina hem på nytt och färdas öster-, väster-, norr- och söderut för att kolonisera Great Basin [ett område som sträcker sig söderut och västerut om Saltsjön i Arizona och Nevada, ö a]. Det var så samhällen i Sanpete County — Fairview, Ephraim, Manti, Moroni och Mount Pleasant — upprättades.

När jag kom hem från mitt besök i Sanpete County kände jag en önskan att lära mig mer om dess tidiga pionjärer. Jag bestämde mig för att tillbringa några timmar på kyrkans nya historiska bibliotek och läsa lite om deras historia.

Det var 1849, bara två år efter att de hade anlänt till Saltsjön, som Brigham Young, västerns store kolonisationsledare, kallade en grupp heliga att resa söderut och på nytt börja bygga hem och samhällen i en annan ökenlik obbyggd. Strax efter det att de bosatt sig i Sanpete besökte president Heber C Kimball, rådgivare till Brigham Young, Manti och lovade att det på berget varifrån man kunde se ut över dalen skulle byggas ett tempel av sten från bergen österut.

Det gick några år efter president Heber C Kimballs besök och invånarna började oroas för att inget gjordes för att bygga ett tempel för deras bruk. ”Vi måste ha ett tempel i vårt samhälle”, förklarade en av invånarna. ”Vi har väntat länge nog på denna välsignelse.” En annan sade: ”Om vi ska få ett tempel är det bäst att vi sätter igång och bygger det.” Och det är just vad de gjorde.

Hörnstenen lades den 14 april 1879, omkring 30 år efter att de anlänt till Sanpete Valley. Det finns många historier att berätta om dessa flitiga hantverkare som lade ner hela sin själ i att bygga det vackra templet. President Hinckley sade för många år sedan vid återinvigningen av templet i Manti: ”Jag har varit i världens storslagna byggnader, men inte i någon



av dessa får jag en känsla lik den jag får när jag kommer in i de Guds hus som dessa pionjärer byggde.”³ Familjen Hinckley har en mycket speciell koppling till templet i Manti. Systrar Marjorie Hinckleys farfar dog av en skada han fick vid byggnationen.

För att bättre förstå hur det förflutna kan ge oss ett bättre sätt att möta framtiden vill jag berätta något om byggandet av templet i Manti. Sedan vill jag berätta vad det har lärt mig om sanna principer.

Några finsnickare från Norge som slagit sig ner i Manti fick uppdraget att lägga taket på templet. De hade aldrig byggt ett yttertak, men de var erfarna skeppsbyggare. De visste inte hur de skulle utforma ett tak. Då kom tanken till dem: ”Varför bygger vi inte bara ett skepp? Eftersom ett välbyggt skepp är mycket stadigt och säkert kan vi, om vi vänder ritningarna upp och ner, få ett stabilt tak.” De satte igång med att göra en ritning på hur skeppet skulle konstrueras, och när det var färdigt vände de ritningen upp och ner, och det blev ritningen till taket på templet i Manti.

I det här fallet använde de det som de lärt sig av tidigare erfarenheter — principerna för skeppsbyggen — till att hjälpa dem möta en ny utmaning. De tänkte helt riktigt att samma principer som de hade tillämpat för att bygga ett sjövärdigt fartyg också skulle kunna gälla för att bygga ett gediget tak. Båda konstruktionerna behövde till exempel vara vattentäta. Den avgörande styrkan och hållbarheten i byggnadsverket skulle inte påverkas av dess läge — om kölen var uppåt eller nedåt. Det viktigaste var att ha praktisk kunskap om de grundläggande principer som behövdes för att bygga något som skulle bestå.

Inneslutna i Jesu Kristi evangelium finns eviga principer och sanningar som kommer att bestå mycket längre än principerna för hur man bygger fartyg och tak. Ni och jag har som medlemmar i Herrens sanna kyrka tillgång till och insikt om dessa eviga principer



och sanningar, särskilt när vi lyssnar till Anden för att få vägledning för eget bruk, och hör profetens röst när han förkunnar Guds vilja för alla kyrkans medlemmar. Både ni och jag vet hur viktiga dessa eviga principer och sanningar är i våra liv. Jag är inte så säker på att de tidiga pionjärerna kunde ha mött sin farofyllda och ovissa framtid utan dem, och det kan inte vi heller. De utgör det enda sanna och eviga sättet att möta framtiden, särskilt i de alltmer farofyllda och osäkra tider som vi nu lever i.

Dessa norska skeppsbyggare tog med sig sina grundläggande färdigheter inom sitt yrke och de anpassade dem från skeppsbyggeri till tempelbyggande. Vad var orsaken till att de så dramatisk ändrade sina prioriteringar? Det finns bara ett svar som förklarar deras villighet att offra allt för att kunna bygga upp Guds rike. De hade undervisats om och accepterat de eviga principerna och sanningarna i Jesu Kristi evangelium. De insåg att deras uppdrag inte bara var att hjälpa till att uppföra byggnader, utan också att bidra till andras uppbyggelse genom att de delade med sig av sin kunskap om evangeliet. Som vi läser i kapitel 50 i Lärnan och förbunden:

”Därför förstår den som predikar och den som tar emot varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra” (v 22).

När vi fick den speciella välsignelsen att få kännedom om Jesu Kristi evangelium och tog på oss Kristi namn genom att gå ned i dopets vatten, tog vi också på oss skyldigheten att dela med oss av evangeliet till andra. Nyligen har kyrkan, för att än bättre uppfylla vårt ansvar att förkunna evangeliet, vänt upp och ner på missionärsprogrammet. För några år sedan avskaffade vi stavsmissionerna och inriktade i stället våra ansträngningar på församlingsmissionens organisation. Nu när varje församlingsråd i kyrkan följer en egen framtagna missionsplan går arbetet framåt i allt högre grad. Mycket av framgången åstadkoms när heltidsmissionärerna har ett nära samarbete med församlingsråden, församlingens missionsledare och kyrkans medlemmar.

Vi har upptäckt att missionärsarbete som förankras i församlingen ökar engagemanget hos medlemmarna i att finna och undervisa undersökare. Det händer ofta att undersökare inbjuds att ta emot missionärslektionerna i medlemmars hem. Församlingen

medlemmar blir entusiastiska över att dela med sig av sin dyrbara kunskap om Jesu Kristi evangelium när de personligen får uppleva missionärsarbetets underbara välsignelser, och de får mer regelbundna påminnelser från sina församlingsledare. Medlemmar blir mer involverade när de begrundar och ber om tillfällen att få dela evangeliet med vänner, grannar och släktingar som har en annan tro.

President Gordon B Hinckley lärde: ”Alltför många av oss ser missionärsarbetet som enbart skriftning. Alla som väl känner till detta verk vet att det finns ett bättre sätt. Det sättet är genom kyrkans medlemmar. Närhelst en medlem introducerar en ny undersökare, har vi ett omedelbart stödprogram. Medlemmen bär vittnesbörd om sanningen i detta verk. Han är angelägen om sin undersökarväs lycka. Han blir entusiastisk när den vännen går framåt i kunskapen om evangeliet.”⁴

Heltidsmissionärerna ska också i fortsättningen göra det mesta av själva undervisningen av undersökare, men medlemmar kommer att få rikligt med tillfällen att besvara frågor och bära sitt vittnesbörd. Vi hörsammar profetens ord mer noggrant när vi förbereder oss för att undervisa om evangeliets

grundläggande principer. Förberedelser tar bort rädslan. Den förenklar och stärker också det som medlemmarna gör för att stödja heltidsmissionärerna. Det finns tre grundläggande lektioner i heltidsmissionärernas undervisning: återställelsen, frälsningsplanen och Jesu Kristi evangelium. Hur beredd är du att vittna om sanningen i dessa mycket grundläggande lärdomar? Använd den inspirerade missionärshandboken *Predika mitt evangelium* till att studera och förbereda dig för att stödja heltidsmissionärerna när de ger dessa tre grundläggande lektioner om evangeliet.

Må vi alla lära oss de *två* viktiga läxor som skeppsbyggarna från Norge lärde oss när de byggde taket till templet i Manti. Den första är att använda tidigare principer och sanningar till att hjälpa oss möta framtiden. För det andra lär vi av deras önskan att dela med sig av det som de visste till andra för att hjälpa till att bygga upp Guds rike. Den andra läxan kommer, om vi lär den väl, att hjälpa många andra av våra bröder och systor, våra medsooner och meddöttrar till Gud, att möta en osäker framtid med samma eviga tillförsikt som vi har.

Jesu Kristi evangelium är sant. Det har återställts för att välsigna vårt liv i dessa sista dagar. Det innehåller alla de sanningar, principer och förordningar som ingår i vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan, som är en plan för oss att återvända och bo med honom i himlens eviga boningar. Att Jesu Kristi evangelium är hans gudomliga sätt för oss att möta vår härliga framtid är mitt vittnesbörd till er, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Citat i George F Will, "One Man's America", *Cato Policy Report*, sep-okt 2008, s 11.
2. Citerad i Wilford Woodruff, "Celebration of Pioneers' Day", *The Utah Pioneers* (1880), s 23.
3. Citerad i "Manti Temple Rededicated", *Ensign*, aug 1985, s 73.
4. Gordon B Hinckley, "Finn lammen, föd fären", *Liabona*, jul 1999, s 119.

Pryd dina tankar med dygd

BISKOP H DAVID BURTON

presiderande biskop

Vi måste stå fast beslutna att upprätthålla kristna dygder.



Tack äldste Pace för den underbara inledningsbönen, särskilt för lyssnarna och talarna.

"Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet." (L&F 121:45)

När min tolvårsdag närmade sig återstod flera krav innan jag kunde ta examen från Primär. Ett var att läsa upp de tretton trosartiklarna i rätt ordning, utantill. De första tolv trosartiklarna var ganska lätta, men den trettonde var mycket svår. Det svåra var att minnas i vilken ordning dygderna kom. Tack vare en underbar primärlärare som var tålmodig och uthållig kunde jag till slut läsa upp dem utantill.

Flera år senare flyttade min hustru,

våra barn och jag in i vårt första hem. Vi blev förvånade när vi hörde att min tidigare primärlärare skulle bli vår granne. Under de 40 år som vi hade bott i samma grannskap hade denna underbara primärlärare bevarat vår lilla hemlighet om mina inlärningssvårigheter.

"Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och att göra gott mot alla människor, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting. Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta." (Trosart 1:13)

I dag vill jag tala om de personliga egenskaper som vi kallar dygder. Dygder är de grundläggande inslagen i ett kristet liv och det yttre tecknet på den inre människan. Många av de enskilda dygderna slutar på bokstäverna *HET*: redbarhet, ödmjukhet, barmhärtighet, andlighet, ansvarighet, hövlighet, trohet och så vidare. Jag vill ta mig den litterära friheten att kalla de dygder som slutar på *HET* för "het-dygderna". "Het" är en ändelse som betecknar en egenskap.

Vi behöver bara se oss om i våra samhällen för att inse att de personliga karaktärsdrag som vi kallar dygder är på tillbakagång. Tänk på det uppträdande vi ser hos bilförare i

rusningstrafiken, raseriutbrott händer alltför ofta. Hövlighet existerar knappt inom politiken. När världens länder står inför finansiella och ekonomiska utmaningar, tycks trohet och ärlighet ha ersatts med snikenhet och girighet. Om man besöker ett högstadium utsätts man ofta för rått språk och oanständiga klädstilar. En del professionella idrottsmän visar dålig sportsmannaanda och visar sällan ödmjukhet förrän juridisk eller moralisk trolöshet offentligt bevisats. En stor del av befolkningen känner föga ansvar för sitt eget timliga välbefinnande. En del som har ekonomiska problem skyller på banker och hypotek för att de lånade ut pengar till deras önsknings i stället för till sådant de har råd med. Ibland avtar vår frikostighet i att stödja en god sak när vår aptit på att skaffa oss mer än vi behöver blir för stark.

Bröder och systrar, vi behöver inte vara delaktiga i den nedgång i dygden som genomsyrar och infekterar samhället. Om vi följer världen och överger de kristna dygderna, kan följden bli katastrofala. Individens tro och trohet försvagas, med åtföljande eviga följder. Familjesamhörigheten och andligheten påverkas negativt. Det religiösa inflytandet i samhället kommer att minska, och lagar bestrids och kanske till och med åsidosätts. Fröet till allt det som den naturliga människan lider av kommer att ha planterats, till Satans stora glädje.

Vi måste stå fast beslutna att upprätthålla de kristna dygderna, "het-dygderna", i vårt vardagsliv. Undervisning om goda dygder börjar i hemmet hos föräldrar som bryr sig och är föredömen. Ett gott föredöme uppmuntrar barnen att följa det. Ett dåligt exempel gör att barnen känner att de kan åsidosätta föräldrarnas undervisning och till och med vara ett ännu sämre exempel. Hyckleri skadar trovärdigheten.

Åttaåriga Megan tycker om att spela piano. Hennes pianolärare



erbjöd henne nyligen en belöning i form av en munk om hon övade varje dag. Läraren sade att hon skulle "munk-ringa", att hon skulle ringa till Megan någon gång under veckan. Om hon hade övat den dagen skulle hon få belöningen. När samtalet kom var Megan inte hemma och kunde svara. Under veckokolektionen frågade läraren Megan om hon hade övat, och Megan svarade att hon trodde det, och tog emot belöningen. När Megans mamma såg munken frågade hon ut Megan och hjälpte henne förstå att hon måste vara ärlig. Ett ursäktande telefonsamtal kom till läraren, efter uppmuntran från mamma. Under telefonsamtalet kom det fram att Megan faktiskt utfört sina musikeoretiska övningar och alltså var fullt berättigad till sin belöning. Tack vare

kloka, omtänksamma föräldrar kommer värdefulla lärdomar att länge stanna i minnet.

Vårt femtonåriga barnbarn Ben är stor skidentusiast och har deltagit i många tävlingar och klarat sig bra. Inför en tävling i Idaho påminde hans föräldrar honom om att hans skolbetyg skulle avgöra om han fick tävla eller inte. En lägenhet i Sun Valley i Idaho reserverades, hans farfar och farmor skulle komma och titta på och Ben försökte febrilt uppnå det höga studiemål både han och hans föräldrar förväntade sig. Men han missade målet med en hårsman. Ben gick miste om både skidtävlingen och värdefulla poäng till deltagande i juniorolympiaden, men han lärde sig en värdefull läxa om plikt och ansvar. Genom att vara



ståndaktiga får föräldrar ofta lida och våndas mer än de barn de försöker undervisa.

President James E Faust har sagt att redbarhet är många dygders moder. Han sade att redbarhet kan definieras som ett "fasthållande vid moraliska värderingar". Han sade också att "redbarhet är ljuset som kommer från ett disciplinerat samvete. Den är pliktens styrka inom oss". (Se "Redbarhet, många dygders moder", *Nordstjärnan* okt 1982, s 96-97.) Det är svårt för en person att visa fram andra dygder om han eller hon saknar redbarhet. Utan redbarhet glöms ofta ärligheten bort. Om redbarheten saknas försämras hövligheten. Om inte redbarheten är viktig, är det svårt att upprätthålla andlighet. På Gamla testamentets tid sade Mose till Israels barn att "om en man ger ett löfte åt Herren eller svär en ed med en bestämd förpliktelse, får han inte bryta sitt ord. Han skall i allt göra vad hans mun har talat." (4 Mos 30:3)

President Thomas S Monson påminde oss för några år sedan att "de flesta människor ... begår [inte] desperata handlingar om de fått lära sig att värdighet, ärlighet och redbarhet är viktigare än hämnd och raseri. Om de förstår att respekt och vänlighet till sist ger bättre möjlighet till framgång." ("Family Values in a Violent Society", *Deseret News*, 16 jan 1994, A12, citerad i "Att finna frid", *Liabona*, mar 2004, s 4)

Kanske ni har hört talas om den *försunna* bataljonen under första världskriget, Israels tio *förlorade* stammar eller kanske de *förlorade* barnen i J M Barries teaterstycke *Peter Pan*. Ni kanske också är bekanta med Michael McLeans album med titeln *Forgotten Carols* (glömda sånger). Dygdiga egenskaper, särskilt "het-dygdena", får aldrig glömmas eller åsidosättas. Om de någonsin skulle glömmas bort eller åsidosättas, blir de oundvikligen de "förlorade dygdena". Om dygdena går förlorade försvagas familjerna avsevärt,

den enskildes tro på Herren Jesus Kristus minskar och betydelsefulla eviga relationer kanske äventyras.

Dygdiga egenskaper som tillämpas i stor skala kan lossa Satans fasta grepp om samhället och sätta hans lömska plan, att fånga människornas hjärtan, sinnen och andar, ur spel.

Nu är det dags för oss att börja rädda och bevara det som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt". När vi låter dygden ständigt pryda våra tankar och utvecklar dygdens egenskaper i vårt liv, så förbättras våra samhällen och institutioner, våra barn och familjer stärks och tro och redbarhet välsignar enskildas liv

Jag vittnar om och förkunnar att vår himmelske Fader förväntar sig att hans barn utövar redbarhet, hövlighet, trohet, barmhärtighet, frikostighet, anständighet och alla andra "het-dygder". Må vi visa *ödmjukhet* och ta *tillfället* att handla enligt vår *ansvarighet* och visa vår *duglighet* att göra så, ber jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Håll fast

ANN M DIBB

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Vår himmelske Fader har inte lämnat oss ensamma under vår jordiska provotid. Han har gett oss all den "säkerhetsutrustning" som vi behöver för att kunna komma tillbaka till honom.



För ett antal år sedan fångade en liten notis i vår lokaltidning min uppmärksamhet, och jag har kommit ihåg den alltsedan dess. "Fyra personer dog och sju arbetare räddades efter att i över en timme ha klängt sig fast vid undersidan av en 40 meter hög bro i S:t Catharines i Ontario [i Kanada], sedan den byggnadsställning de arbetade på rasat." ("News Capsules", *Deseret News*, 9 jun 1993, s A2)

Jag blev då, och är fortfarande, mycket fascinerad av den korta berättelsen. Strax efter det att jag läst artikeln ringde jag en vän till familjen som bodde i S:t Catharines. Hon förklarade att arbetarna hade målat Garden City Skywaybron i ungefär ett års tid och

hade två veckor kvar på projektet då olyckan inträffade. Efter olyckan blev ansvariga tjänstemän tillfrågade varför dessa män inte hade någon säkerhetsutrustning. Svaret var enkelt. De hade säkerhetsutrustning, de valde bara att inte använda den. När byggnadsställningen föll ihop höll de överlevande sig fast vid en 2,5 cm tjock stålbalk och stod på en 20 cm bred avsats av stål i över en timme, tills räddningsmanskapet kunde nå fram till dem. En överlevande berättade att när han klamrade sig fast under bron tänkte han mycket på sin familj. Han sade: "Jag tackar Gud för att jag är här idag ... Det var ganska skrämmande, det må jag säga." ("Skyway Horror", av Rick Bogacz, *Standard*, 9 jun 1993)

Det finns mycket att lära av denna olyckshändelse och många jämförelser att göra. Även om de flesta av oss aldrig själva kommer att hamna i en sådan dramatisk, livsfarlig situation, känner många av oss att vi går igenom en skrämmande tid i vårt personliga liv.

Det kanske känns som om vi håller fast vid en 2,5 cm tjock stålbalk. Vår jordiska provotid är inte enkel och den är inte kortvarig. Vi har välsignats med att få komma till den här jorden och få en dödlig kropp. Det här livet är vår möjlighet att visa vad vi går för och använda vår handlingsfrihet. (Se Abraham 3:25.) Vi kan välja att följa

vår himmelske Faders eviga frälsningsplan (se Jarom 1:2; Alma 42:5; Mose 6:62) och återlösning (se Jakob 6:8; Alma 12:25; 42:11) eller så kan vi försöka gå vår egen väg. Vi kan vara lydiga och hålla hans bud, eller så kan vi förkasta dem och ta konsekvenserna som utan tvekan följer.

På grund av detta har också vi en riskabel arbetsbeskrivning och ett ansvar. Vi måste möta utmaningar. Vi kanske upplever ensamhet, spända relationer, svikna förtroenden, frestelser, beroenden, fysiska begränsningar för vår kropp eller förlusten av en välbefärlig anställning. Vi kanske får kämpa med känslor av besvikelse då våra rättfärdiga förhoppningar och drömmar inte alltid uppfylls enligt vår egen tidtabell. Vi kan ifrågasätta vår förmåga och vara rädda för eventuella misslyckanden, även i våra uppdrag i kyrkan och i familjen. De utmaningar och faror vi upplever idag, däribland samhällets överseende med synd, har forna och levande profeter profeterat om. Dessa är lika riskfyllda och verkliga som hotet att falla 40 meter från en hög bro till en säker död.

Mitt liv är inte fullkomligt. Många av mina utmaningar liknar era. Vi har alla utmaningar. Jag vet att motståndarens frestelser och jordelivets svårigheter ständigt omger och ansätter oss. Jag instämmer med vad arbetaren sade när han beskrev den farofyllda upplevelsen att hålla sig fast vid stålbalken: "Det [är] ganska skrämmande, det må jag säga."

Det är emellertid viktigt att notera att det finns mycket få berättelser i skrifterna om människor som levt i lycksalighet och aldrig upplevt motgångar. Vi lär och utvecklas av att övervinna utmaningar med tro, uthållighet och personlig rättfärdighet. Jag har stärkts av president Monsons gränslösa tillit till vår himmelske Fader och till oss. Han har sagt: "Tänk på att du har rätt till vår [himmelske] Faders välsignelser i detta arbete. Han kallade dig inte till din privilegierade



(1 Nephi 8:23) Men ”han såg [också] andra skaror tränga sig fram. Och de kom och grep tag i änden på ledstången av järn, och de strävade framåt och höll ständigt fast vid ledstången av järn tills de kom fram och föll ned och åt av trädets frukt” (1 Nephi 8:30), det vill säga livets träd.

Av Lehis syn lär vi att vi måste ta tag om detta säkerhetsräcke — denna järnstång som finns längs vår egen smala och raka stig — och hålla ordentligt fast tills vi når vårt slutliga mål, evigt liv hos vår himmelske Fader. Nephi lovar att de som håller fast vid ledstången av järn ”aldrig [skall] förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång”. (1 Nephi 15:24)

Jag inbjuder er att på nytt läsa hela redogörelsen för denna inspirerade syn. Studera den, begrunda den och tillämpa den i ert dagliga liv. Man kan säga att vi är inbjudna att ”gripa tag om den”. Vi måste hålla hårt om järnstången och aldrig släppa taget.

President Harold B Lee, vår profet när jag var tonåring, lärde: ”Om det finns något som vi behöver över allt annat i denna tumultartade och frustrerande tid, när män och kvinnor, ungdomar och unga vuxna, desperat söker efter svaren på problemen som mänskligheten står inför, så är det en ’ledstång av järn’ som tryggt kan leda dem längs den raka vägen till evigt liv, förbi de främmande och försåtliga vägar som leder till förödelse och ödeläggelsen av allt som är ’dygdigt, värt att älska eller hedrande’.” (”The Iron Rod”, *Ensign*, jun 1971, s 7)

Det citatet var relevant när jag var tonåring, och är kanske än mer relevant idag. Profeternas ord varnar, lär och stöder sanningen, oavsett om de gavs 600 f Kr, 1971 eller 2009. Jag uppmanar er att lyssna till, tro på och handla efter de inspirerade ord som de som vi stöder som profeter, siare och uppenbare ger oss.

Det är inte alltid så lätt att hålla fast

ställning för att vandra ensam, utan vägledning och bara med turen att lita till. Tvärtom. Han vet vad du kan, han vet hur hängiven du är och han förvandlar dina förmodade brister till starka sidor. Han har lovat: ’Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er.’” (”Sockerbetor och en själs värde”, *Liabona*, jul 2009, s 3–4)

Vår himmelske Fader har inte lämnat oss ensamma under vår jordiska provotid. Han har gett oss all den ”säkerhetsutrustning” som vi behöver för att kunna komma tillbaka till honom. Han har gett oss personliga böner, skrifterna, levande profeter och den Helige Anden att vägleda oss. Ibland kan det tyckas besvärligt, krångligt och fruktansvärt omodernt att använda denna utrustning. För

att kunna använda den på rätt sätt krävs att vi är flitiga, lydiga och uthålliga. Men jag för min del väljer att använda den. Vi måste alla välja att använda den.

I skrifterna lär vi om en annan viktig del av säkerhetsutrustningen — en ”ledstång av järn”. Frälsarens Jesu Kristi lärjungar är inbjudna att hålla fast vid denna järnstång för att tryggt kunna finna sin väg till evigt liv. Jag talar om Lehis syn om livets träd, som det berättas om i Mormons bok.

Genom gudomlig och personlig uppenbarelse fick både Lehi, en profet i Mormons bok, och hans son Nephi se en syn om vårt jordiska provotillstånd och farorna förenade därmed. Lehi säger: ”Och det hände sig att en mörkrets dimma uppstod, ja, en mycket tät mörkrets dimma, så att de som börjat gå på stigen gick vilse så att de vandrade bort och gick förlorade.”

vid järnstången. Vi kanske släpper taget på grund av kamrattryck eller högmod, i tron att vi kan finna vår egen väg tillbaka — senare. När vi gör det tar vi av oss vår säkerhetsutrustning. I sin syn såg Lehi många som släppte taget om järnstången. Nephi säger: "Och många försvann ur hans åsyn och vandrade på främmande vägar." (1 Nephi 8:32) Under svåra perioder i vårt eget liv kanske vi märker att vi också "vandrar på främmande vägar". Låt mig försäkra er att det alltid är möjligt för oss att finna vägen tillbaka. Genom omvändelse, som möjliggjordes genom vår Frälsares, Jesu Kristi försoningsoffer, kan vi ta ett nytt starkt grepp om järnstången och återigen känna vår himmelske Faders kärleksfulla ledning. Frälsaren har gett oss en öppen inbjudan: Omvänd dig, håll fast och släpp inte taget.

Jag liksom Nephi uppmanar er med hela min själs kraft att "ge akt på Guds ord och komma ihåg att alltid lyda hans befallningar i allting". (1 Nephi 15:25) Använd den säkerhetsutrustning som han har gett dig. Håll fast och tro på att din himmelske Fader kommer att välsigna dig för din flit.

Jag vet att det återställda evangeliet är sant och jag vet att vi leds av en Guds levande profet, president Thomas S Monson. Det är mitt stora privilegium och min välsignelse att vara hans dotter. Jag älskar mina föräldrar högt.

En kväll kände jag mig en aning nedslagen och sade: "O, pappa, välsignelserna vi får som medlemmar i kyrkan och välsignelserna som lovas oss i templet är så underbara, *om vi bara sträcker oss efter dem och väljer att ta emot dem.*" Han sade utan att tveka: "Ann, de betyder allt."

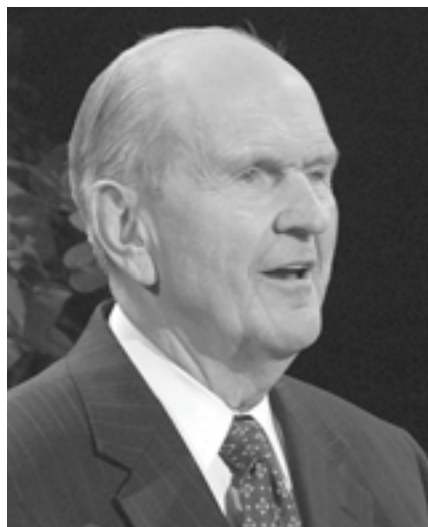
Må vi *hålla fast* vid de eviga sanningarna i Jesu Kristi evangelium, eftersom de bokstavligen "betyder allt", är min uppriktiga bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Be, sök, bulta

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Varje sista dagars belig kan göra sig förtjänt av personlig uppenbarelse.



Mina kära bröder och systrar, jag är så tacksam för var och en av er. Jag är också tacksam för miraklet med modern kommunikation som gör det möjligt för denna konferens att nå miljontals människor över hela världen.

Nutida teknik gör det också möjligt för oss att använda trådlösa telefoner för snabbt informationsutbyte. Nyligen när Wendy och jag var på ett uppdrag på en annan kontinent fick vi veta att en ny baby hade anlänt till vår familj. Vi fick den goda nyheten bara minuter efter det att födelsen hade ägt rum på andra sidan jordklotet.

Ännu mer häpnadsväckande än modern teknik är att vi har tillgång till direkt information från himlen, utan hårdvara, mjukvara eller månatliga serviceavgifter. Den är en av de mest förunderliga gåvor som Herren har

erbjudit människan. Hans generösa inbjudan lyder: "*Bed* och ni skall få, *sök* och ni skall finna, *bulta* och dörren skall öppnas för er."¹

Detta tidlösa erbjudande om personlig uppenbarelse omfattar alla hans barn. Det låter nästan för bra för att vara sant. Men det är sant! Jag har tagit emot och gett akt på denna himmelska hjälp. Och jag har lärt mig att jag alltid behöver vara redo att ta emot den.

För flera år sedan, när jag fördjupade mig i uppgiften att förbereda ett tal till en generalkonferens, vaknade jag upp från en god sömn med en tanke fast inpräntad i mitt sinne. Jag sträckte mig omedelbart efter papper och penna bredvid sängen och skrev så snabbt jag kunde. Jag somnade om i vetskapen att jag fångat detta stor slagna intryck. Nästa morgon när jag tittade på papperet fann jag till min bestörtning att det jag skrivit var helt oläsligt! Jag har fortfarande papper och penna vid min sängkant, men jag skriver prydligare nu.

För att få tillgång till information från himlen måste man först ha en fast tro och en djup önskan. Man behöver fråga med "ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på [Jesus] Kristus".² "Ärligt uppsåt" innebär att man *verkligt har för avsikt* att följa den gudomliga vägledning som ges.

Nästa krav är att flitigt studera det ämne som det gäller. Detta begrepp fick den återställda kyrkans ledare



Twin Cities andra gren (hmong), S:t Paul, Minnesota, USA

lära, när de först fick veta hur man får personlig uppenbarelse. Herren sade till dem: "Jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt, och om det är rätt skall jag få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du känna att det är rätt."³

I förberedelsen ingår att känna till och lyda Herrens dithörande lärdomar. En del av hans tidlösa sanningar har allmän tillämpning, till exempel buden att inte stjäla, att inte mörda och att inte bära falskt vittnesbörd. Andra lärdomar eller befallningar är också allmänna, till exempel dem som gäller sabbaten, sakramentet, dopet och konfirmationen.

En del uppenbarelser är givna för unika omständigheter, till exempel att Noa byggde arken eller att profeter som Mose, Lehi och Brigham behövde leda sina efterföljare på mödosamma vandringar. Guds länge etablerade mönster att undervisa sina barn genom profeter lär oss att han välsignar varje profet och att han välsignar dem som ger akt på profetiska råd.

En önskan att följa profeten kräver

stora ansträngningar eftersom den naturliga människan vet mycket lite om Gud och ännu mindre om hans profet. Paulus skrev att "en oandlig människa ... inte [tar] emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt."⁴ Förändringen från naturlig människa till hängiven lärjunge är mäktig.⁵

En annan profet lärde att "den naturliga människan är en fiende till Gud och har så varit från Adams fall, och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en helig genom Herren Kristi försoning och blir som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far".⁶

Nyligen lade jag märke till en sådan mäktig förändring hos en man som jag träffade för första gången för ungefär tio år sedan. Han hade kommit till en stavskonferens där hans son hade

inröstats som medlem i det nya stavs-presidentskapet. Denne far var inte medlem i kyrkan. När hans son hade avskilts lade jag armen om denne far och gratulerade honom till att ha en sådan underbar son. Därefter förkunnade jag djävt: "Dagen kommer när du vill ha din son besegrad till dig och din hustru i ett heligt tempel. Och när den dagen kommer skulle jag känna mig hedrad att få utföra den beseglingen."

Under det följande årtiondet såg jag inte den här mannen. För sex veckor sedan kom han och hans hustru till mitt kontor. Han hälsade varmt på mig och berättade hur häpen han hade blivit av min tidigare inbjudan. Han gjorde inte så mycket åt den förrän senare då hans hörsel började försämrats. Då vaknade han till insikt om att hans kropp förändrades och att hans tid på jorden verkligen var begränsad. Så småningom förlorade han hörseln helt och hållet. Samtidigt omvände han sig och blev medlem i kyrkan.

Under vårt samtal sammanfattade han sin totala förändring: "Jag var tvungen att förlora min hörsel innan

jag kunde inse hur viktigt ditt budskap var. Då insåg jag hur gärna jag ville att mina nära och kära skulle beseglas till mig. Jag är nu värdig och beredd. Vill du vara snäll och utföra beseglingen?"⁷ Det gjorde jag med en djup känsla av tacksamhet mot Gud.

När en sådan omvändelse har ägt rum kan också ytterligare andlig förädling ske. Personlig uppenbarelse kan utvecklas till andlig urskillning. Att *urskilja* innebär att sovra, att skilja åt eller att särskilja.⁸ Den andliga urskillningens gåva är en gudomlig gåva.⁹ Den gör det möjligt för medlemmar i kyrkan att se sådant som inte är synligt, och att känna sådant som inte är påtagligt.

Biskopar är berättigade till den gåvan när de ställs inför uppgiften att söka upp de fattiga och ta hand om de behövande. Genom den gåvan kan systrar betrakta trender i världen och upptäcka vilka som är ytliga eller till och med farliga, oavsett hur populära de är. Medlemmar kan skilja mellan system som är ytliga och flyktiga och projekt som är upplyftande och varaktiga.

Urskillning ingick i viktig undervisning som president John Taylor gav för länge sedan.¹⁰ Han undervisade stavspremier, biskopar och andra: "Det är deras rättighet som innehar [dessa ämbeten] att ta emot Guds ord i enlighet med deras presidentskaps plikter så att de på ett effektivare sätt kan genomföra hans heliga avsikter. Inga ämbeten i prästadömet syftar till personliga fördelar, förmåner eller berömmelse för dem som innehar dem, utan är uttryckligen givna för att uppfylla vår himmelske Faders avsikter och att bygga upp Guds rike på jorden ... Vi ... strävar efter att förstå Guds vilja och därefter genomföra den, och se till att den genomförs av dem som vi ansvarar för."¹¹

Det finns vissa riktlinjer för var och en av er när det gäller att ta emot uppenbarelse för era unika behov och ansvar. Herren ber er att utveckla "tro,



hopp, kärlek och barmhärtighet, med blicken endast fäst på Guds ära". Därefter kan du med den fasta "tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga välviljan, gudsfruktan, kärleken, ödmjukheten och fliten" *be* och få, *bulta* och dörren kommer att öppnas för dig.¹²

Uppenbarelse från Gud är alltid förenlig med hans eviga lag. Den motsäger aldrig hans lära. Den underlättas genom vörndnad för gudomen. Mästaren lärde följande:

"Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som fruktar mig och gläds över att ära dem som tjänar mig i rättfärdighet och i sanning intill änden.

Stor skall deras lön bli och evig skall deras härlighet vara ...

Och för dem skall jag uppenbara alla hemligheter [och] min ... vilja ... rörande allt som hör mitt rike till."¹³

All uppenbarelse behöver inte komma samtidigt. Den kan ske stegvis. "Så säger Herren Gud: Jag skall ge människobarnen rad på rad, bud på bud, lite här och lite där. Och välsignade är de som hörsammar mina bud och lånar ett öra åt mitt råd, ty de skall lära visdom. Ty åt den som tar emot skall jag ge mer."¹⁴ Tålmod och ihärdighet ingår i vårt eviga framåt-skridande.

Profeter har beskrivit vad de kände då de tog emot uppenbarelse. Joseph Smith och Oliver Cowdery berättade att "slöjan togs bort från våra sinnen och vårt förstånds ögon öppnades".¹⁵

President Joseph F Smith skrev:
”Medan jag begrundade det som
står skrivet öppnades mitt förstånds
ögon och Herrens Ande vilade på
mig.”¹⁶

Varje sista dagars helig kan göra sig
förtjänt av personlig uppenbarelse.
Inbjudan att be, söka och bulta för att
få gudomlig vägledning finns därför
att Gud lever och Jesus är den levande
Kristus. Den finns därför att detta är
hans levande kyrka.¹⁷ Och vi är välsig-
nade idag eftersom president Thomas
S Monson är hans levande profet. Att
vi må hörsamma och ge akt på hans
profetiska råd är min bön, i Jesu Kristi
namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:7; Luk 11:9; kursivering tillagd. Se även 3 Nephi 14:7; Joseph Smith Translation Matthew 7:12.
2. Moroni 10:4.
3. L&F 9:8.
4. 1 Kor 2:14.
5. Se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.
6. Mosiah 3:19.
7. Sådana omvändelser är fullständiga. John Newton (1725–1807), till exempel, förändrade sitt liv från slavhandlare till hängiven Herrens lärjunge. Han sammanfattade sin omvändelse med följande ord: ”Oändlig nåd mig Herren gav/Och än i dag mig ger. / Jag kommit hem, jag vilsen var, / Var blind, men nu jag ser.” (”Oändlig nåd mig Herren gav”, i 1986 års psalmbok, Svenska kyrkan; originalets titel: ”Amazing Grace”).
8. *Discern* eller på svenska urskilja kommer från det latinska *discernere*, vilket betyder att ”separera, eller skilja mellan”. Det latinska prefixet *dis* betyder ”isär”, och suffixet *cernere* innebär att ”sälla”. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e uppl (2003), ”discern”.
9. Se L&F 46:23, 26–27.
10. Efter president Brigham Youngs död 1877 leddes kyrkans angelägenheter av de tolv apostlarnas kворum. Detta apostoliska interregnum fortsatte fram till 1880 då första presidentskapet omorganiserades. John Taylor var president för de tolv kворum när detta råd gavs den 23 februari 1878.
11. *1 Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delar (1965–1975), sammanst av James R Clark, 2:307.
12. L&F 4:5–6; kursivering tillagd; se även v 7.
13. L&F 76:5–7.
14. 2 Nephi 28:30.
15. L&F 110:1.
16. L&F 138:11. Därefter följde uppenbarelsen om hur evangeliet predikades till dem som hade avlidit utan möjlighet att höra evangeliet under jordelivet (v 29–37).
17. Se L&F 1:30.

Hur har jag hjälpt någon idag?

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Andras behov finns överallt omkring oss och vi kan alla göra något för att hjälpa någon.



Mina älskade bröder och sys-
trar, jag hälsar er denna mor-
gon med kärlek i hjärtat till
Jesu Kristi evangelium och till var och
en av er. Jag är tacksam för förmånen
att stå framför er, och det är min bön
att jag på ett bra sätt ska kunna delge
er det jag känner mig manad att säga.

För några år sedan läste jag en arti-
kel av Dr Jack McConnell. Han växte
upp bland bergen i sydvästra Virginia
i Förenta staterna och var ett av sju
barn till en metodistpredikant och
en hemmafru. Deras hem var mycket
enkelt. Han berättade om sin

barndom, om hur de satt kring mat-
bordet där hans far dagligen frågade
vart och ett av barnen: ”Hur hjälpte
du någon idag?”¹ Barnen var fast
beslutna att göra en god gärning varje
dag så att de kunde berätta för sin far
att de hjälpt någon. Dr McConnell kal-
lar denna vana för hans fars viktigaste
arv, för *den* förväntan och *de* orden
inspirerade honom och hans syskon
att hjälpa andra under resten av livet.
När de växte upp omvandlades deras
intresse för tjänande till ett inre begär
att hjälpa andra.

Förutom Dr McConnells framstå-
ende medicinska karriär, där han ledde
utvecklandet av Tine Test för diagnos av
tuberkulos, deltog i det tidiga utveck-
landet av poliovaccinet, ledde upptäck-
ten av Tylenol (motsvarar Alvedon) och
var en nyckelfigur i utvecklandet av
magnetresonanstomografi, eller MRT,
så skapade han en organisation med
namnet Medicinska volontärer som ger
pensionerad medicinsk personal möj-
lighet att på frivillig basis arbeta på gra-
tiskliniker där oförsäkrade arbetare kan
få behandling. Dr McConnell sade att
hans fritid sedan han pensionerade sig
har ”gått upp i rök, men att hans 60-
timmarsveckor med obetalt arbete
ökar hans energinivå och att han



känner en tillfredsställelse i livet som inte fanns där tidigare". Han sade följande: "Som en av livets paradoxer har jag fått ut mer av Medicinska volontärer än vad mina patienter får."² Det finns idag över 70 sådana kliniker i Förenta staterna.

Naturligtvis kan vi inte alla vara som Dr McConnell och upprätta medicinska kliniker för att hjälpa de fattiga, men andras behov finns överallt omkring oss och vi kan alla göra något för att hjälpa någon.

Aposteln Paulus uppmanade: "Tjåna varandra i kärlek."³ Minns med mig kung Benjamins välbekanta ord i Mormons bok: "Når ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst."⁴

Frälsaren sade till sina lärjungar: "Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för

min skull, han skall vinna det."⁵

Jag tror att det Frälsaren säger är att om vi inte mister vårt liv i våra medmänniskors tjänst så har vårt liv inte mycket mening. De som bara bryr sig om sig själva förtorkar till slut och mister bildligt sett sitt liv, medan de som mister sig själva genom att tjåna andra växer och blomstrar — och vinner sitt liv därigenom.

Under generalkonferensen i oktober 1963 — konferensen när jag inröstades som medlem i de tolv apostlarnas kvorum — sade president David O McKay: "Människans största lycka kommer av att förlora sig själv till andras bästa."⁶

Vi lever ofta sida vid sida utan att kommunicera från hjårta till hjårta. Det finns människor som inom vår inflytelsesfår ropar med utsträckta hårder: "Finns då ingen balsam i Gilead?"⁷

Jag är säker på att varje medlem i kyrkan har för *avsikt* att tjåna och hjälpa de behövande. I dopet ingick vi förbund att "båra varandras bårder så att de kan bli lättare".⁸ Hur många gånger har ert hjårta vidrårts genom att ni sett en annans behov? Hur ofta har ni *menat* att hjälpa dem? Men hur ofta har dagens rutin kommit emellan och ni har lagt det åt sidan och tänkt att "någon annan kommer säkert att fylla det där behovet".

Vi blir så fast i livets dagliga bekymmer. Men om vi tar ett steg tillbaka och verkligen ser över vad vi gör, kanske vi upptårcker att vi har fyllt vårt liv med sådant som är mindre viktigt. Med andra ord, alltför ofta tillbringar vi den större delen av vår tid med att ta hand om sådant som egentligen inte har någon betydelse i det stora hela och försummar det som är av

mycket större värde.

För många år sedan hörde jag en dikt som fastnade hos mig och som jag har försökt låtit styra mitt liv. Den är en av mina favoriter:

*Jag har gråtit i natten
över min blindhet
när jag andras nöd ej förstod.
Men jag har aldrig känt
ett styng av ånger
över att jag har varit för god.⁹*

Mina bröder och systrar, det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet — de kan vara familjemedlemmar, vänner, bekanta eller främlingar. Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss.

Ni kanske suckar: Jag klarar knappt av allt jag måste göra varje dag. Hur kan jag hjälpa andra? Har jag något att ge?

För lite över ett år sedan intervjuades jag av *Church News* inför min födelsedag. Mot slutet av intervjun frågade reportern mig vilken present som skulle vara den perfekta presenten från medlemmar världen över. Jag svarade: "Hitta någon som har det svårt, eller är sjuk, eller ensam, och gör något för honom eller henne."¹⁰

Jag överväldigades på min födelsedag i år när jag fick hundratals kort och brev från medlemmar i kyrkan runt om i världen där de berättade hur de uppfyllt min önskan. Tjänandet varierade från att plocka ihop hjälppaket till trädgårdsarbete.

Dussintals och åter dussintals Primärföreningar uppmanade barnen till tjänande och de noterade vad de gjort och skickade det till mig. Jag måste säga att noteringssätten var kreativa. Många kom i form av sidor som bundits samman till böcker av olika slag. Andra innehöll kort eller bilder som ritats eller färglagts av barnen.



São Paulo, Brasilien

En mycket kreativ Primärförening skickade en stor burk med hundratals "varma kramar", som var och en representerade ett tjänande som utförts under året som gått av barnen i Primär. Jag kan bara föreställa mig glädjen hos barnen när de berättade om sitt tjänande och fick lägga en "varm kram" i burken.

Låt mig läsa några få av otaliga brev som kom med de många gåvor jag fick. Ett litet barn skrev: "Min farfar fick en stroke och jag höll honom i handen." Från en åttaårig flicka: "Min syster och jag hjälpte vår mamma och familj genom att sortera och städa upp i leksaksskåpet. Det tog några timmar och vi hade roligt. Men det bästa var att vi överraskade mamma och gjorde henne glad eftersom hon inte ens bett oss göra det." En elvaårig flicka skrev: "Det fanns en familj i min församling som inte hade mycket pengar över. De har tre små flickor. Mamman och pappan behövde gå ut så jag erbjöd mig att vara barnvakt. Pappan tänkte ge mig en femdollarsedel. Jag sade: 'Jag kan inte ta emot den.' Mitt tjänande var

ju att jag skulle göra det gratis." Ett primärbarn i Mongoliet skrev att han burit in vatten från brunnen så att hans mamma inte skulle behöva göra det. En fyraårig pojke skrev, säkert med hjälp av en primärlärare: "Min pappa är på träning i det militära under några veckor. Mitt jobb är att ge mamma kramar och pussar." Från en nioårig flicka: "Jag plockade jordgubbar åt min mormors mor. Det kändes bra!" En annan: "Jag lekte med ett barn som kände sig ensamt."

Från en elvaårig pojke: "Jag gick till en tants hus och ställde frågor till henne och sjöng en sång för henne. Det kändes bra att besöka henne. Hon blev glad, för hon får aldrig besök." När jag läste det min- des jag något som äldste Richard L Evans i de tolv apostlarnas kvorum skrev för länge sedan. Han sade: "Det är svårt för de unga att förstå den ensamhet som kommer när livet går från en tid av förberedelse och prestation till en tid av att lägga undan saker ... Att så länge vara hemmets centrum, så eftersökt, och sedan, nästan plötsligt, hamna på åskådarplats och se tåget gå vidare — det är att leva i ensamhet ... Vi måste leva länge innan vi lär oss hur tomt ett rum fyllt endast med möbler kan vara. Det krävs någon ... utöver bara hyrd hjälp, utöver vård på hemmet eller yrkesmässigt ansvar, att tina upp minnen från det förflutna och hålla dem varma i nutiden ... Vi kan inte ge dem deras ungdom tillbaka. Men vi kan hjälpa dem leva i solnedgångens varma sken, som förskönas av vår omsorg ... och uppriktiga kärlek."¹¹

Mina födelsedagskort och -brev kom också från tonåringar i Unga män och Unga kvinnor som gjorde filter till sjukhus, serverade i soppkök, lät döpa sig för de döda och utförde otaligt annat tjänande.

Hjälpföreningar, där hjälp alltid

finns, gav tjänande utöver det de normalt skulle ha gjort. Prästadömsgrupper gjorde detsamma.

Mina bröder och systrar, mitt hjärta har sällan blivit så rört och fyllt av tacksamhet som när syster Monson och jag i timmar läste om dessa gåvor. Mitt hjärta är fullt när jag nu talar om dessa handlingar och tänker på de liv de välsignat, både givares och mottagares.

Det får mig att tänka på orden i Matteusevangeliets 25:e kapitel:

”Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.

Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”¹²

Mina bröder och systrar, må vi ställa oss själva samma fråga som Dr Jack McConnell och hans syskon fick varje kväll under middagen: ”Hur har jag hjälpt någon idag?” Må orden i en bekant psalm genomsyra vår själ och planteras i vårt hjärta:

Har jag gjort något gott på vår jord i dag?

Har jag tröstat den som fällt en tår?

Har jag glatt någon vän, visat kärlek till den

har jag gjort allt vad jag förmår?

Har jag lättat någons börda i dag?

Har jag fyllt den sjukes behov?



Har jag gett av min styrka till den som är svag?

När de bad om hjälp, var jag där?”¹³

Det tjänande vi alla har kallats till är att vara i Herren Jesu Kristi tjänst.

När han ber oss tjäna i hans verk ber han oss att komma honom närmare. Han säger till dig och till mig:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.”¹⁴

Om vi verkligen lyssnar kan vi höra den rösten från fjärran säga till oss som den sade till en annan: ”Bra, du gode och trogne tjänare.”¹⁵ Att vi alla må förtjäna denna Herrens

välsignelse är min bön, som jag ber i hans namn, ja, Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jack McConnell, ”And What Did You Do for Someone Today?” *Newsweek*, 18 jun 2001, s 13.
2. Jack McConnell, ”And What Did You Do for Someone Today?” s 13.
3. Gal 5:13.
4. Mosiah 2:17.
5. Luk 9:24.
6. David O McKay, Conference Report, okt 1963, s 8.
7. Jer 8:22.
8. Mosiah 18:8.
9. Författare okänd, citerad i Richard L Evans, ”The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, maj 1960, s 340.
10. Se Gerry Avant, ”Prophet’s Birthday”, *Church News*, 23 aug 2008, s 4.
11. Richard L Evans, ”Living into Loneliness”, *Improvement Era*, jul 1948, s 445.
12. Matt 25:34–40.
13. ”Har jag gjort något gott?” *Sånger* (1956), nr 158.
14. Matt 11:28–30.
15. Matt 25:21.

Trygghet åt själen

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Jag vill att det ska framgå helt tydligt när jag står inför Guds domarsäte att jag förkunnade för världen ... att Mormons bok är sann.



Profetior om de sista dagarna handlar ofta om stora katastrofer som jordbävningar, hungersnöd eller översvämningar. Dessa kan i sin tur sammanlänkas med stora ekonomiska eller politiska omvälvningar av ett eller annat slag.

Men det finns ett slags hemsökelse i de sista dagarna som alltid har låtit mer personlig än allmän, mer enskild än kollektiv, en varning som kanske är mer tillämplig inom än utanför kyrkan. Frälsaren varnade för att i de sista dagarna kan även de som tillhör "förbundet", även de utvalda, bli bedragna av sanningens fiende.¹ Om vi tänker på detta som en form av andlig hemsökelse kan det kasta ljus över en annan profetia i de sista dagarna. Betrakta hjärtat som symboliskt centrum för vår tro, den poetiska

hemvisten för våra lojaliteter och värderingar, och tänk sedan på Jesu förkunnelse att i de sista dagarna ska människorna förskräckas i sina hjärtan.²

Det uppmuntrande är naturligtvis att vår Fader i himlen känner till alla dessa faror i de sista dagarna, detta hjärtats och själens trångmål, och har gett råd och skydd för dem.

Med tanke på detta har det alltid varit betydelsefullt för mig att Mormons bok, en av Herrens kraftfulla "slutstenar"³ i denna motoffensiv mot de sista dagarnas ondska, inleds med en stor liknelse om livet, en omfattande liknelse om hopp mot rädsla, ljus mot mörker, om frälsning mot förstörelse, en liknelse som syster Ann M Dibb talade så gripande om denna morgon.

I Lehis dröm blir en redan svår färd svårare när en mörkrets dimma uppstår som gör att det inte går att se den trygga men smala stig som hans familj och andra ska följa. Det är nödvändigt att notera att denna mörkrets dimma nedstiger över *alla* resenärer: de trofasta och de hängivna (vi kan också kalla dem för utvalda), såväl som de svagare och mindre stabila. Den väsentliga poängen i berättelsen är att framgångsrika resenärer motstår alla distraktioner, inklusive förbjudna stigars lockelse och hånfulla glåpord från de fåfänga och högmodiga som går längs dem. I skrifterna står det att de beskyddade "strävade framåt och

[ständigt och ihärdigt] höll ... fast" vid en ledstång av järn som osvikligt löpte fram utmed den rätta stigen.⁴ Oavsett hur mörk natten *eller* dagen är markerar ledstången vägen till denna avskilda, befriande led.

"Jag såg", säger Nephi senare, "att ledstången av järn ... var Guds ord som [leder] ... till livets träd ... en sinnebild för Guds kärlek". Nephi, som skådar detta uttryck för Guds kärlek, säger vidare:

"Jag såg och fick se världens Återlösare ... [som] gick ut och betjänade folket ...

Och jag såg skaror av människor som var sjuka och som var hemsökta av alla slags sjukdomar och av djävlar och orena andar ... Och de helades genom Guds Lammets kraft, och djävlar och de orena andarna drevs ut."⁵

Kärlek. Helande. Hjälp. Hopp. Kristi kraft att bemöta alla svårigheter i alla tider — även den sista tiden. Det är den trygga hamn som Gud vill att vi ska komma till i tider av personlig eller allmän misströstan. Det är det budskap varmed Mormons bok inleds och det är det budskap med vilket den slutar, då den uppmanar alla att "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom".⁶ Dessa ord, hämtade från Moronis sista vittnesbörd, skrivet ett tusen år efter Lehis syn, är en döende mans vittnesbörd om den enda sanna vägen.

Låt mig hänvisa till ett nutida "sista dagarnas" vittnesbörd. När Joseph Smith och hans bror Hyrum gav sig av mot Carthage för att ställas inför det de visste skulle bli deras förestående martyrdöd, läste Hyrum dessa ord för att trösta sin brors hjärta:

"Du har ju varit trofast ... du [skall] göras så stark att du kan inta den plats som jag har berett åt dig i min Faders boningar.

Och nu bjuder jag, Moroni ... farväl ... till dess vi möts inför Kristi domarsäte."⁷

Några få korta verser från det tolfte kapitlet av Ether i Mormons



bok. Innan Hyrum stängde boken vek han in hörnet på sidan han läst, och markerade den som en del av det eviga vittnesbörd som dessa två bröder skulle dö för. Jag håller den boken i min hand, själva det exemplar som Hyrum läste ur, samma vikta hörn av sidan är fortfarande synligt. Senare, när profeten Joseph hade spärrats in i fängelset, vände han sig till de vakter som höll honom fången och bar ett kraftfullt vittnesbörd om Mormons boks gudomliga äkthet.⁸ Kort därefter kom pistol och kula att ända dessa vittnens liv.

Som ett av tusentals element i mitt eget vittnesbörd om Mormons boks gudomlighet överlämnar jag detta som ännu ett bevis om dess sanningshalt. I dessa deras största — och sista — timmar av nöd, frågar jag er — skulle dessa män häda inför Gud genom att fortsätta med att fästa sina liv, sin heder och sitt eget sökande efter evig frälsning vid en bok (och som en följd därav en kyrka och dess verksamhet) som de hittat på utan någon verklig grund?

Vi bortser från att deras hustrur skulle bli änkor och deras barn faderlösa. Vi bortser från att deras lilla grupp av efterföljare skulle bli "husvilliga, hemlösa och ensamma" och att deras barn skulle lämna "fotspår av blod" över frusna floder och en vild prärie.⁹ Vi bortser från att stora skaror skulle dö och andra skaror leva för att förkunna för jordens fyra hörn att de vet att Mormons bok och att den kyrka som framhåller den är sann. Bortse från allt detta och berätta för mig om dessa två män under denna dödens timme, då de skulle inträda i den evige Domarens närhet, skulle citera och finna tröst i en bok som, om den *inte* vore Guds ord, skulle brännmärka dem som bluffmakare och charlataner till tidens slut? *De skulle inte göra det!* De var villiga att hellre dö än att förneka det gudomliga ursprunget och den eviga sannfärdigheten i Mormons bok.

I 179 år har den här boken undersökts och angripits, förnekats och omkonstruerats, kritiserats och sönderslitits som kanske ingen annan

bok i nutida religiös historia — kanske som ingen annan bok i *all* religiös historia. Och fortfarande står den fast. Misslyckade teorier om dess ursprung har fötts, upprepats och dött ut — från Ethan Smith till Solomon Spaulding, från förvirrad paranoia till listig genialitet. Inga av dessa ärligt talat patetiska svar på bokens ursprung har någonsin uthärdat undersökningar eftersom *det inte finns något annat svar* än det som Joseph gav som dess unge, olärde översättare. I detta ställer jag mig vid min egen förfaders sida som helt enkelt sade: "Ingen ogudaktig man skulle kunna skriva en bok som denna, och ingen god man skulle vilja skriva den, såvida den inte var sann och han befallts av Gud att göra det."¹⁰

Jag vittnar om att man inte kan uppnå fullständig tro på detta de sista dagarnas verk — och därigenom finna den högsta graden av frid och vederkvickelse i vår tid — förrän man omfattar Mormons boks gudomlighet och den Herren Jesus Kristus som



den vittnar om. Om *någon* är tillräckligt oförnuftig eller missledd för att förkasta 531 sidor av dittills okänd text, med ett överflöd av litterär och semitisk komplexitet, utan att ärligt försöka redogöra för sidornas ursprung — särskilt utan att ta i beaktande dess mäktiga vittnesbörd om Jesus Kristus och det djupgående andliga inflytande som detta vittnesbörd har haft på vad som nu är tio miljontals läsare — då har sådana personer, oavsett om de är utvalda av Gud eller inte, blivit bedragna, och om de lämnar den här kyrkan måste de göra det genom att krypa över, runt eller under Mormons bok för att finna utgången. I den här bemärkelsen är boken det som Kristus själv sades vara — ”en stötesten ... en klippa till fall”,¹¹ en barriär på vägen för den som inte vill tro på detta verk. Vittnen, även vittnen som under en tid var fientliga mot Joseph, vittnade till sin död om att de hade sett en ängel och tagit i plåtarna. ”De har visats oss genom Guds kraft, och inte av människors”, förkunnade

de. ”Därför vet vi med säkerhet att verket är sant.”¹²

Jag seglade ju inte med Jareds broder när han färdades över havet och bosatte sig i en ny värld. Jag hörde inte kung Benjamin uttala sin änglalikt framförda predikan. Jag missionerade inte med Alma och Amulek, ej heller bevittnade jag oskyldiga troendes död i eld. Jag tillhörde inte den nephitiska folkskara som vidrörde den uppståndne Herrens sår, inte heller grät jag med Mormon och Moroni över en hel civilisations undergång. Men mitt vittnesbörd om denna uppteckning och den friden för med sig till det mänskliga hjärtat är lika bindande och tydlig som deras. Liksom de ”ger jag mitt namn till världen för att vittna inför världen om det *som jag har sett*”. Och liksom de ”ljuger jag inte, ty Gud vittnar om det”.¹³

Jag ber att mitt vittnesbörd om Mormons bok och allt vad det innebär, givet här under min egen ed och i mitt ämbete, ska upptecknas av människor på jorden och änglar i

himlen. Jag hoppas att jag har några år kvar under mina ”sista dagar”, men oavsett om så är fallet eller inte vill jag att det ska framgå helt tydligt när jag står inför Guds domarsäte att jag förkunnade för världen, på det mest rättframma sätt jag kunde frambringa, att Mormons bok är sann, att den kom fram på det sätt som Joseph sade att den kom fram, och att den gavs för att skänka glädje och hopp till de trofasta under de sista dagarnas vedermödor.

Mitt vittnesbörd är ett eko av Nephis som skrev en del av boken under *sina* ”sista dagar”:

”Hörsamma dessa ord och tro på Kristus. Och om ni inte tror på dessa ord så tro på Kristus. *Och om ni tror på Kristus kommer ni att tro på dessa ord, ty de är Kristi ord* ... och de lär alla människor att de skall göra gott.

Och om de inte är Kristi ord så döm själva — ty Kristus skall visa er med makt och stor härlighet att de är hans ord, *på den yttersta dagen*.”¹⁴

Bröder och systrar, Gud skänker alltid trygghet åt själen, och i och med Mormons bok har han återigen gjort det i vår tid. Kom ihåg dessa Jesu egna ord: ”Den som bevarar mitt ord skall inte bli bedragen”,¹⁵ och i de sista dagarna kommer varken ert hjärta eller er tro att svika er. Om detta vittnar jag uppriktigt i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt 24:24. Se även Joseph Smith — Matteus 1:22.
2. Luk 21:26.
3. Se *History of the Church* 4:461.
4. 1 Nephi 8:30.
5. 1 Nephi 11:25, 27–28, 31.
6. Moroni 10:32.
7. Ether 12:37–38. Se även L&F 135:5.
8. Se *History of the Church* 6:600.
9. Se Joseph Smith, i *History of the Church* 4:539.
10. George Cannon, citerad i ”The Twelve Apostles”, i Andrew Jenson, red., *The Historical Record*, 6:175.
11. 1 Petr 2:8.
12. ”Tre vittnens vittnesbörd”, Mormons bok.
13. ”Åtta vittnens vittnesbörd”, Mormons bok; kursivering tillagd.
14. 2 Nephi 33:10–11; kursivering tillagd.
15. Joseph Smith — Matteus 1:37.

Förvaltarskap: Ett heligt förtroende

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de tolv apostlarnas kворum

Vi betjänar våra medmänniskor eftersom vi tror att det är vad Gud vill att vi ska göra.



Vi lever i en svår tid då många tror att vi inte är ansvariga inför Gud och att vi inte har ett personligt ansvar eller förvaltarskap för oss själva eller andra. Många i världen är inriktade på självisk tillfredsställelse, att sätta sig själva i främsta rummet och att älska njutning mer än de älskar rättfärdighet. De tror inte att de är sin broders väktare. Men i kyrkan tror vi att dessa förvaltarskap är ett heligt förtroende.

En grupp högt respekterade judiska ledare och rabbiner besökte nyligen några av kyrkans byggnader i Saltsjödal, däribland Welfare Square, Humanitarian Center, Släkthistoriska centret och öppet hus i templet i

Oquirrh Mountain. Mot slutet av besöket uttryckte en av de mest framstående rabbinerna i Amerika sina känslor inför vad han hade sett och känt.¹

Han citerade begrepp från judiska tänkare förankrade i Talmud² och framhöll att det finns två mycket olika anledningar till att människor engagerar sig i välvilliga och generösa handlingar. En del besöker de sjuka, hjälper de fattiga och tjänar sina medmänniskor eftersom de tror att det är det rätta att göra och andra återgäldar det och gör detsamma för andra när de är i nöd. Han förklarade att även om detta är gott, att det bygger upp solidariska samhällen och bör anses vara en ädel orsak, är ett högre motiv att betjäna våra människor för att vi tror att det är vad Gud vill att vi ska göra.

Han framhöll att som ett resultat av sitt besök ansåg han att sista dagars heliga ägnar sig åt välfärd, humanitärt arbete och frälsningsarbete i sina tempel eftersom de tror att Gud vill att de ska göra så.

Denna känsla av ansvar, som omfattas av det första stora budet att älska Gud, har av någon beskrivits som "lydnad mot det som ingen tvingar oss till".³ Vi försöker göra det som är rätt eftersom vi älskar och vill behaga vår Fader i himlen, inte därför att någon tvingar oss att lyda.

Striden i himlen utkämpades efter

det att Satan sagt att han skulle tvinga alla att lyda hans idéer. Detta förkastades. Till följd därav har vi vår moraliska handlingsfrihet och friheten att välja vår inriktning i livet. Men vi hålls också ansvariga för denna valfrihet. Herren har sagt att vi kommer att stå ansvariga för våra egna synder på domens dag.⁴ Principerna om ansvarighet och förvaltarskap har stor betydelse i vår lära.⁵

I kyrkan är förvaltarskap *inte* begränsat till *timligt* förtroende eller ansvar. President Spencer W Kimball lärde: "Vi är förvaltare över våra kroppar, sinnen, familjer och ägodelar. En trofast förvaltare är en som utövar rättfärdigt herravälde, tar hand om sina egna och ser efter de fattiga och behövande."⁶

Även om det finns många förvaltar-skapsområden har jag valt att tala om två. Det första är förvaltarskapet över oss själva och våra familjer. Det andra är förvaltarskapet över de fattiga och behövande.

Herren använde ofta liknelser som är relaterade till jorden när han undervisar om ansvarighet och förvaltarskap. Som liten pojke brukade jag besöka mina morföräldrar på deras gård under sommaren. Där fanns varken elektricitet, rinnande vatten eller rörledningar inomhus. Men det fanns en källa bredvid deras lilla gårdshus. Källan frambringade en liten damm med klart, rent vatten där jag flera gånger om dagen brukade hjälpa min mormor med att bära vatten till huset för att dricka av, koka och bada och tvätta kläder i. Mina morföräldrar älskade denna livgivande källa och vidtog speciella åtgärder för att skydda den.

Många år senare när min morfar var några och nittio och inte längre bodde på gården var han oförmögen att underhålla eller ha uppsikt över den. Jag körde honom till den gård han älskade. Hans höga förväntningar över att få se gården vändes i besvikelse när han insåg att staketen som



skyddade källan var i dåligt skick, att kor hade skadat källan och att det värdefulla rena källvattnet var avsevärt förorenat. Han var upprörd över skadan och föroreningen. För honom var det en försyndelse mot ett förtroende som han hade skött i hela sitt arbetsliv. Han kände på något sätt att han inte hade skyddat denna livgivande källa som hade betytt så mycket för honom.

Liksom den rena källan blev förorenad när den inte var skyddad så lever vi i en tid när dygd och kyskhets inte skyddas.⁷ Den eviga betydelsen av personlig moral respekteras inte. En

kärleksfull Fader i himlen har gett oss medlen till att föra hans andebarn till den här världen för att uppfylla ändamålet med sin skapelse. Han har lärt oss att livets källor ska hållas rena, liksom den vackra källan på gården krävde skydd för att kunna ge liv. Detta är en av orsakerna till varför dygd och kyskhets är så viktiga i vår Fader i himlens plan.

Till följd av min morfars reaktion på den förorenade källan vidtogs förbättringar och skydd ordnades som återställde källan till dess ursprungliga skönhet och renhet.

Som Herren Jesu Kristi tjänare är det vårt heliga ansvar att lära ut hans moralnorm, vilken är densamma för alla hans barn. När våra tankar eller våra handlingar är orena så bryter vi mot hans norm. Herren har sagt: "Jag ... kan inte se på synd med den minsta grad av overseende."⁸ En del försöker ursäkta sitt beteende.

I en dikt av John Holmes med titeln "Talk" undervisar en gammal döv skeppsbyggare från New England en ung man om bortförklaringar. Den unge mannen beskriver något av det han fick lära sig på följande sätt: "Jag visste inte att hur man än bygger ett skepp måste det segla, på havet biter inga bortförklaringar."⁹

Det har påståtts att vad som händer i en viss stad stannar i den staden. Jag tycker om den affischpelare som finns uppsatt i Sevier County i Utah med texten: "Det som händer i Sevier County ... kan du berätta för dina vänner!!!" När vi inser att vi är ansvariga inför Gud så inser vi hur dumt det är med bortförklaringar. De som kommer med ursäkter liknar små barn som håller för ögonen och är övertygade om att eftersom de inte kan se oss så kan vi inte heller se dem. Jag föreslår att vi tänker på hur det vore att redogöra för våra handlingar för Frälsaren, för då skulle vi se våra bortförklaringar i deras rätta ljus.

Vi är medvetna om att somliga redan ägnar sig åt ett beteende som inte överensstämmer med denna heliga moralnorm. Förstå att genom Frälsarens försoning kan alla omvända sig och återvända liksom vattenkällan, till ett rent och oförorenat tillstånd. Det är svårt att omvända sig, det krävs ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.¹⁰ Men när omvändelsens steg följs på ett rättfärdigt sätt är de ord tillämpliga som profeten Alma uttalade till sin son Corianton, som hade begått moraliska överträdelser: "Och nu, min son, önskar jag att du inte låter dessa frågor oro dig längre. Och låt endast dina synder oro dig med

den oro som leder dig ned till omvändelse.”¹¹ Frälsaren har sagt: ”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.”¹²

Med tanke på vårt förvalterskap rörande våra familjer har några lärt att när vi rapporterar till Frälsaren, och han ber oss att lämna en redogörelse för vårt jordiska ansvar, gäller två viktiga frågor vårt förhållande till våra familjer. Den första handlar om vårt förhållande till vår maka och den andra till vart och ett av våra barn.¹³

Det är lätt gjort att prioritera fel. Det är vår plikt att säkerställa våra barns fysiska trygghet och välbefinnande. Men en del föräldrar lägger otillbörlig vikt vid timliga och materiella ägodelar. En del är långt mindre flitiga med att förankra sina barn i Jesu Kristi evangelium.¹⁴ Kom ihåg att det är lika viktigt med religiösa vanor i hemmet som att förse barnen med mat, kläder och husrum. Föräldrar kan också hjälpa barn att upptäcka och utveckla sina talanger. Vi är ansvariga för de talanger vi har fått. Barn som inte blir undervisade om att de är ansvariga för sin tid och sina talanger blir i allt högre grad utsatta för den dåraktighet och orättfärdighet som har så stor genomslagskraft i världen.¹⁵ Tillkännagivandet om familjen varnar för att dem som ”underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen ... en dag kommer att stå ansvariga inför Gud”.¹⁶

Det andra förvalterskapet är att se till de fattiga och behövande, vilket gäller oss nästan alla vid en eller annan tidpunkt. Herrens förmaning om att vi är förvaltare för de behövande innehåller en del av det strängaste språket i samtliga skrifter. ”Om någon därför tar av det överflöd som jag har skapat och inte delar med sig av sin del åt de fattiga och behövande ... skall han med de ogudaktiga lyfta blicken i helvetet och pinas.”¹⁷ Vi hålls ansvariga som förvaltare för de jordiska välsignelser



som Herren har skänkt.

De judiska ledare jag tidigare nämnade var särskilt imponerade av principen om fasta och att därefter betala ett generöst fasteoffer. De tyckte att det var anmärkningsvärt att kyrkans medlemmar över hela världen fastar en gång i månaden och därefter ger ett frivilligt bidrag till de behövandes nytta.

När rabbinerna besökte Welfare Square rördes de av att få veta att även under svåra ekonomiska tider fortsätter våra medlemmar, medvetna om de svårigheter som många ställs inför, att generöst donera för att hjälpa fattiga och behövande.

Jag minns att när jag kallades till biskop så varnade min föregångare biskop Russell Johnson mig för att jag måste vara försiktig med vad jag bad medlemmarna att göra. Han sade: ”En del kommer att ge akt på varje förslag även om det innebär stora uppföringar.” Han nämnde en änka i åttioårsåldern som hade tagit hand om både make och son under en lång sjukdomstid innan de gick bort. Biskop Johnson sade att trots små tillgångar försökte hon alltid hjälpa till. Jag upptäckte att det var sant. Varje gång jag nämnde behovet av bidrag eller tjänande för att välsigna andra

var Sarah ofta den första att ställa upp.

En lördag ringde en annan syster till mig och sade: ”Biskop Cook, kom genast och rädda Sarah!” Systemen rapporterade att den 80 år gamla Sarah stod högst upp på en stege för att rengöra sin grannes hänggränna. Systemen var livrädda att Sarah skulle ramla ner och ville att biskopen skulle ingripa.

Jag föreslår inte att alla kan eller bör efterlikna Sarah. En del känner dåligt samvete därför att de inte genast kan möta varje behov. Jag älskar det citat som äldste Neal A Maxwell ofta använde av Anne Morrow Lindbergh: ”Mitt liv kan inte i handling uppfylla kraven från alla de människor mitt hjärta rörs av.”¹⁸ Kung Benjamin lärde: ”Se till att allt detta sker med visdom och ordning, ty det krävs inte att någon löper fortare än han har krafter till.”¹⁹ Men han tillade att vi ska vara flitiga.

Mitt hjärta gläder sig när jag ser hur heliga överallt i kyrkan gör allt de kan för att bidra med kristuslikt tjänande varhelst det finns ett behov. Till följd av medlemmarnas bidrag kan kyrkan snabbt och utan fanfarer möta behov över hela världen.²⁰ Kyrkan har redan sänt hjälp efter naturkatastroferna på Filippinerna, Stillahavsöarna och i Indonesien.

Förra året gav våra medlemmar hjälp i samband med orkanen Gustav. Kyrkan hade ett nära samarbete med en humanitär organisation som leddes av Martin Luther King III. Mr King besökte senare Salt Lake City och sade: ”Min ursprungliga avsikt var att komma hit för att uttrycka min uppskattning till kyrkan för deras humanitära stöd, men jag lärde mig snabbt att det ni innerst inne är går så mycket djupare. Efter att ha sett Humanitarian Center, Welfare Square och templets öppet hus förstår jag nu bättre varför ni gör det ni gör.”

I allt vårt förvalterskap följer vi Jesus Kristus. Vi försöker göra det han har bett oss göra, både genom sin



Lima, Peru

undervisning och sitt exempel. Av allt vårt hjärta uttrycker vi vår uppskattning till kyrkans medlemmar för deras generösa bidrag och kristuslika tjänande.

När Jesaja talade om fasta och att ge bröd åt den hungrige och klä de nakna, lovade han i rörande ordalag: "Då skall HERREN svara när du åkallar honom."²¹ Jesaja fortsätter: "Om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd ... [skall] HERREN ... alltid leda dig ... Du skall ... likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter ... [Och] du skall återställa grundvalar från forntida släkten."²²

Min förhoppning är att vi var och en enskilt och som familjer ska gå igenom de förvaltarskap vi är ansvariga

för. Min bön är att vi ska göra det med vetskap om att vi ytterst är ansvariga inför Gud och att vi i detta liv ska hålla fast vid det som ingen tvingar oss till.

Jag är tacksam för rådet från en kärleksfull, trofast profet att betjäna och hjälpa de behövande. När vi följer hans råd vet jag att vi kvalificerar oss för Herrens löfte: "Och den som befins vara en trofast, en rättfärdig och en vis förvaltare skall gå in i sin Herres glädje och skall ärva evigt liv."²³

Jag bär mitt vittnesbörd om denna heliga sanning i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lookstein Haskel, Rabbi, president för New York Board of Rabbis, president för Synagogue Council of America och ordförande för National Rabbinic of the UJA.
2. "Talmud utgör källan till tusentals år av

judisk visdom, och den muntliga lagen ... finns formulerad däri." (Adin Steinsaltz, *The Essential Talmud*, [2006], s 4.)

3. John Fletcher Moulton, citerad i Clayton M Christensen, "The Importance of Asking the Right Questions". (Tål hållet vid promotionsfest, Southern New Hampshire University, 16 maj, 2009), s 3; se också 5 Mos 6:4–7.
4. L&F 101:78.
5. L&F 20:71. Men alla dem som är ansvariga måste omvända sig och bli döpta. (Se L&F 18:42.) De som dör före ansvarig ålder är frälsta i det celestialet riket. (Se L&F 137:10; se också L&F 29:46–47, 50.)
6. Kimball, Spencer W, "Välfärden: Evangeliet i verksamhet", *Nordstjärnan*, apr 1978, s 121.
7. Se Gregory Katz, "U.K. Health Booklet's Message: Teen Sex Can Be Fun", *Deseret News*, 15 jul, 2009, A9.
8. L&F 1:31.
9. "Talk", i *Collected Poems of John Holmes*, <http://hdl.handle.net/10427/14894>.
10. Se L&F 20:37; 2 Nephi 2:7, Alma 39; 3 Nephi 9:20. President Ezra Taft Benson definierade ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande på följande sätt: "En bedrövelse efter Guds sinne ... är en djup insikt om att våra handlingar har sårat vår Fader och Gud. Det är en klar och intensiv medvetenhet ... Våra synder fick [Frälsaren] att blöda ur varje por. Det är denna mycket påtagliga mentala och andliga smärta som i skrifterna kallas 'ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.'" ("En mäktig förändring i våra hjärtan", *Nordstjärnan*, mar 1990, s 5.)
11. Alma 42:29.
12. L&F 58:42.
13. Se Robert D Hales, "Understanding of the Heart", i *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), s 129; se även 2 Nephi 9:41.
14. Se Joseph Fielding Smith, *Take Heed to Yourselves!* sammanst av Joseph Fielding Smith Jr. (1971), s 221.
15. Se Mark 7:20–23.
16. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49; se också, Russel M Nelson, "Sätt ditt hus i ordning", *Liabona*, jan 2002, s 80–83.
17. L&F 104:18.
18. Anne Morrow Lindbergh, citerad i Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liabona*, dec 2001, s 20.
19. Mosiah 4:27.
20. Under de sista tio åren har kyrkan bidragit med över 900 miljoner dollar i donationer och materiell assistans i form av humanitär hjälp och otaliga timmar av tjänande från män och kvinnor. I samband med orkanen Katrina bidrog man till exempel med över 330 000 timmar av hårt, hängivet tjänande. (Rapport från äldste John Anderson, områdessjuttio, som hade överinseende över välfärdsarbetet.)
21. Jes 58:9.
22. Jes 58:10–12.
23. L&F 51:19, se också Matt 25:34–46.

En uppmaning till det uppväxande släktet

ÄLDSTE BRENT H NIELSON

i de sjuttios kvorum

Det finns inget större kall än att göra alla folk till lärjungar och döpa dem i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn.



När Frälsarens jordiska verksamhet närmade sig slutet, visade han sig som uppstånden varelse för sina apostlar. Hans uppdrag till dem är samma uppmaning som han ger er i det uppväxande släktet i dag: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn." (Matt 28:19)

Den 6 april 1974 inröstade kyrkan en ny profet: president Spencer W Kimball. Samma dag fick jag min

kallelse att verka som heltidsmissionär i Finland. Jag visste inte då att president Kimball samma vecka hade hållit ett historiskt tal till kyrkans generalauktoriteter och regionrepresentanter. Jag fick senare veta att president Kimball i det talet profetiskt angav huvuddragen i sin vision om hur vi som kyrka skulle utföra Frälsarens uppdrag att "göra alla folk till lärjungar". I sitt tal uppmanade president Kimball kyrkans medlemmar att ta längre steg och vidga sin vision. Han bad varje värdig ung man att förbereda sig för en hedervärd heltidsmission. Han uppmuntrade medlemmarna i varje land att göra sig beredda att få fram egna missionärer, och han uppmanade kunniga personer att hjälpa de tolv apostlarna att gå ut i världen och öppna dörrarna till varje land. (Se "När världen är omvänd", *Nordstjärnan*, sep 1984, s 1–6.)

President Kimball sade också i sitt tal 1974 att det fanns 3,3 miljoner medlemmar i kyrkan, 18 600 heltidsmissionärer och 633 stavar. Han uppmanade oss att göra bättre ifrån oss och bad oss att ändra vårt sikte och vidga vår vision.

(Se *Nordstjärnan*, sep 1984, s 3.)

Till svar på hans uppmaning började vi medlemmar i kyrkan be regelbundet i familjer, på sakramentsmöten och på stavskonferenser att nationernas ledares hjärtan skulle vekna och dörrarna öppnas för våra missionärer. Medlemmarna började klarare se sitt ansvar att sprida evangeliet. Våra unga män steg fram och man samlade en stor här av missionärer. Vi såg hur president Kimballs vision började förverkligas.

Som missionär i Finland fick jag veta att min missionspresidents hustru, syster Lea Mahoney, var infödd finska. Som ung flicka hade hon vuxit upp i östra delen av Finland i en stad som heter Viborg. Under andra världskrigets härjningar i Finland lämnade hon och hennes familj sitt hem, och Viborg blev en del av Sovjetunionen. På våra zonkonferenser brukade syster Mahoney berätta för oss om dem som blev kvar i Viborg och om sin önskan att evangeliet skulle föras till dem. Vi följde president Kimballs uppmaning och bad med förenade krafter att ledarnas hjärtan i det landet skulle vekna så att evangeliet kunde föras in av våra missionärer i Sovjetunionen.

Vi brukade gå till gränsen mellan Finland och Sovjetunionen och titta på vaktornen och stängslen och undra vilka de där modiga unga männen och kvinnorna skulle vara och när de skulle passera gränsen och föra evangeliet till folket där. Jag måste medge att det då tycktes vara en omöjlig uppgift.

För tre år sedan kallades vår son Eric att verka som missionär i Rysslandmissionen S:t Petersburg. I sitt första brev hem skrev han ungefär så här: "Kära mamma och pappa, jag har tilldelats min första stad i Ryssland. Pappa, du kanske har hört talas om den. Den heter Viborg men låg tidigare i Finland och hette Viipuri."

Jag fick tårar i ögonen när jag insåg att Eric var just i den stad som vi hade



bett för 32 år tidigare. Eric fann ett kapell där och en gren med trofasta heliga. Han bodde och verkade på en plats som för mig som ung man hade verkat omöjlig att komma in i.

Jag visste inte den gången för många år sedan då vi bad om att gränserna skulle öppnas och missionärerna skulle få komma in att det var min son jag bad för. Det är viktigt för er i det uppväxande släktet att veta att vår son Eric inte insåg att han och hans kamrater var svaret på de böner som så många år tidigare hade uppsänts av tusentals trofasta heliga. Ni i det uppväxande släktet är uppfyllelsen av en profetia om att "Guds sanning [i våra dagar] skall gå fram kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter har utförts och

den store Jehova säger att verket är fullbordat". (*Kyrkans presidenters läromärken: Joseph Smith, s 141*)

Sedan president Kimballs profetiska maning för 35 år sedan har kyrkans medlemsantal vuxit till 13,5 miljoner medlemmar, och det finns nu 52 000 missionärer och över 2 800 Sions stavar. Vilka är arbetarna i vingården som har hjälpt till att åstadkomma detta underbara och förunderliga verk? Det är förvisso de profeter och apostlar som sitter framför oss i dag. Det är också de underbara stavspresidenter och biskopar som har verkat så trofast, men också era föräldrar och de mödrar och fäder, fastrar och mostrar, farbröder och morbröder, bröder och systrar som sitter bredvid er i dag, ni i det uppväxande släktet. Ytterst viktigt är likväl det faktum att vi i vår strävan att föra evangeliet till alla folk

endast har börjat skrapa på ytan.

Så nu överlämnas facklan till en ny generation. Genom sin profet i dag, president Thomas S Monson, har Frälsaren gett sin uppfordran på nytt:

"Det var vår Herre och Frälsare som slog an tonen, han som står i spetsen för den stora hären av missionärer runtom i världen. Efter sin uppståndelse visade han sig för sina elva lärjungar. Av alla råd, yttranden, varningar som han kunde ha valt att ge, vad sade han? Det står i Matteus 28:19–20. Han sade följande ...

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut."

President Monson fortsatte:

"Vilket löfte! Om vi säger ja till den

här heliga kallelsen, denna förpliktande myndighet, 'är jag med er alla dagar intill tidens slut'. Jag kan inte tänka mig ett större löfte." ("The Five M's of Missionary Work", *New Era*, mar 2007, s 42)

I Mormons bok talade Jakob om vårt uppdrag i dag i allegorin om de odlade och de vilda olivträden genom att citera Zenos:

"Gå därför till verket och kalla tjä-nare, så att vi kan arbeta flitigt med all vår kraft i vingården, så att jag återigen kan få fram den naturliga frukten, den naturliga frukt som är god och dyrbarare än någon annan frukt.

Låt oss därför gå till verket och arbeta av all vår kraft denna sista gång, ty se, slutet närmar sig och det är nu sista gången som jag skall beskära min vingård." (Jakob 5: 61–62)

Frälsarens uppmaning är given till er i det uppväxande släktet. Han ber om värdiga, förberedda, trofasta unga män och kvinnor som ger akt på profetens röst, som stiger fram och säger, liksom Frälsaren själv sade: "Här är jag, sänd mig." (Abraham 3:27) Behovet har aldrig varit större. Fältet har aldrig varit vitare. Ni är kallade att gå ut "denna sista gång". (Jakob 5:62) Det finns inget större verk, inget större kall än att göra alla folk till lärjungar och döpa dem i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn. (Se Matteus 28:19.)

Jag förkunnar högtidligen och vittnar om att himlarna är öppna, att Gud inte bara har talat utan att han talar också idag. Hans Son Jesus Kristus lever och inbjuder dig, liksom han inbjöd sina apostlar i forna dagar, Petrus och Andreas: "Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare." (Matt 4:19) Må ni reagera på samma sätt som de gjorde genom att genast lämna era nät och följa honom.

Jag ber att ni i det uppväxande släktet ska stå för sanning och rättfärdighet och inse ert heliga kall att gå ut och göra alla folk till lärjungar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Bevara hjärtats mäktiga förändring

ÄLDSTE DALE G RENLUND

i de sjuttios kvorum

För att hålla ut intill änden behöver vi vara ivriga att behaga Gud och tillbe honom innerligt.



I december 1967 utfördes den första lyckade hjärttransplantation i Kapstaden i Sydafrika. Den döende mannens sjuka hjärta togs ut och ett friskt hjärta från en avliden givare sattes in i dess ställe. Sedan dess har över 75 000 hjärttransplantationer utförts i hela världen.

Vid varje hjärttransplantation uppfattar patientens egen kropp det nya, livräddande hjärtat som "främmande" och börjar angripa det. Om inget görs för att förhindra det, kommer kroppens naturliga reaktion vara att stöta bort det nya hjärtat och mottagaren dör. Mediciner kan hämma den här naturliga reaktionen, men medicinerna måste tas dagligen och mycket exakt.

Dessutom måste det nya hjärtats tillstånd övervakas. Då och då utförs en biopsi, då man tar små vävnadsprover från hjärtat och undersöker dem med mikroskop. När man finner tecken på avstötning justeras medicineringen. Om avstötningsprocessen upptäcks på ett tidigt stadium, kan man förhindra att patienten dör.

Märkligt nog börjar en del patienter ta lätt på att de har ett transplanterat hjärta. De låter ibland bli att ta medicinerna och gör inte den nödvändiga efterkontrollen lika ofta som de borde. De tror att eftersom de mår bra är allt gott och väl. Den här kortsynta inställningen leder alltför ofta till att patienterna äventyrar och förkortar sitt liv.

En hjärttransplantation kan förlänga livet i många år för människor som annars skulle dö av hjärtsvikt. Men den är inte den "avgörande operation" som tidskriften *Time* kallade den 1967.¹ Den avgörande operationen är inte en kroppslig utan en andlig "mäktig förändring i hjärtat".²

Genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar, genomgår vi denna avgörande operation, denna andliga förändring i hjärtat. Till följd av våra överträdelser har vårt andliga hjärta blivit sjukt och hårt, vilket gör att vi underkastas andlig död och skiljs från

vår himmelske Fader. Herren förklarade den operation som vi alla behöver: "Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag skall ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött."³

Men liksom när det gäller en hjärttransplantation är den här mäktiga förändringen i vårt andliga hjärta bara början. Omvändelse, dop och konfirmation är nödvändiga, men inte tillräckliga. Faktum är att ett andligt förändrat hjärta kräver samma stora omsorg, om inte större, som ett transplanterat hjärta, om vi ska kunna hålla ut intill änden. Bara på det sättet kan vi stå skuldfria på domens dag.⁴

Att hålla ut intill änden kan vara svårt eftersom den naturliga människan har en tendens att stöta bort det andligt förändrade hjärtat och tillåta att det hårdnar. Inte konstigt att Herren varnade oss: "... låt även de som är heliggjorda ta sig i akt."⁵

Vi känner alla till människor som har genomgått den här mäktiga förändringen i hjärtat men sedan har gett efter för den naturliga människan. De började ta lätt på sin tillbedjan av och hängivenhet mot Gud, deras hjärtan blev hårda, och de äventyrade därigenom sin eviga frälsning.

De människors levnadssätt som omvändes genom Mosiahs söners predikan ger insikt om hur vi undgår att stöta bort det mäktigt förändrade andliga hjärtat. Vi läser om dem att "[de] som bringades till kunskap om sanningen genom Ammons och hans bröders predikan ... och blev omvända till Herren aldrig avföll".⁶

Hur lyckades de hålla ut intill änden? Vi vet att de "... utmärkte sig även för sin hängivenhet mot Gud och även mot människor, ty de var fullkomligt ärliga och uppriktiga i allt, och de var ståndaktiga i tron på Kristus intill änden".⁷

Deras hängivenhet mot Gud avspeglar troligtvis en iver att behaga Gud och tillbe honom med innerlighet



och känsla. Deras hängivenhet mot människor tyder på ett brinnande intresse att hjälpa och tjäna andra. Att de var fullkomligt ärliga och uppriktiga i allt tyder på att de ståndaktigt höll sina förbund och inte försökte bortförklara sina förpliktelser mot Gud eller människor. Vi vet också att de undervisade sina barn om evangeliet i hemmet. Vi vet att de grävde ner sina krigsvapen och avlägsnade freskelser ur sitt liv.

De måste ofta ha kontrollerat tillståndet hos sitt andligt förändrade hjärta. De tog inte bara för givet att allt var gott och väl. Genom att i bildlig bemärkelse undersöka sitt förändrade hjärta, kunde de upptäcka tidiga tecken på hårdhet eller avstötning och behandla dem.

Alma den yngre ställer en rad frågor till dem som levde på Ammons folks tid, frågor som i bildlig bemärkelse utför en biopsi på andligt förändrade hjärtan. Alma frågar: "Om ni har upplevt en hjärtats förändring, och om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den

känslan nu?"⁸ Han frågar vidare om de har varit tillräckligt ödmjuka, är fria från högmod och avund samt är vänliga mot sina medmänniskor.⁹ Genom att ärligt besvara sådana och liknande frågor kan vi på ett tidigt stadium korrigera avvikelser från den smala och raka stigen och noggrant hålla våra förbund.

År 1980 flyttade vår familj till ett hus mitt emot sjukhuset där jag utbildade mig och arbetade. Jag arbetade varje dag, även söndagar. Om jag slutade mitt arbete klockan två, kunde jag och min hustru och dotter tillsammans åka till kyrkans möten som började halv tre.

En söndag i slutet av mitt första utbildningsår förstod jag att jag troligen kunde sluta klockan två. Jag insåg emellertid att om jag stannade kvar lite för länge på sjukhuset skulle min hustru och dotter åka i väg utan mig. Då kunde jag gå hem och ta en välbehövlig tupplur. Jag är ledsen att säga att det var just det jag gjorde. Jag väntade tills klockan var kvart över två, gick sedan sakta hemåt och lade mig på soffan i hopp om att få sova en stund. Men jag kunde inte somna. Jag var bekymrad och orolig. Jag hade alltid älskat att gå till kyrkan. Jag undrade varför glöden i vittnesbördet och hängivenheten som jag tidigare hade haft saknades den dagen.

Jag behövde inte fundera länge. På grund av mitt arbetsschema hade jag börjat ta lätt på mina böner och mina skriftstudier. Jag steg upp på morgonen, bad en bön och gick till arbetet. Ofta gick dagen över i natt och i ännu en ny dag innan jag kom hem igen sent kvällen därpå. Jag brukade då vara så trött att jag somnade innan jag bett eller läst i skrifterna. Och morgonen därpå började det här om från början. Problemet var att jag inte gjorde det elementära som jag behövde göra för att förhindra att mitt mäktigt förändrade hjärta förvandlades till sten.

Jag föll på knä bredvid soffan och

vädjade till Gud om förlåtelse. Jag lovade min himmelske Fader att jag skulle ändra mig. Dagen därpå tog jag med mig en Mormons bok till sjukhuset. På min "att göra-lista" den dagen, och alla andra dagar sedan dess, stod två saker: be åtminstone morgon och kväll och läsa i skrifterna. Ibland hann det bli midnatt och jag måste snabbt hitta en ostörd plats där jag kunde be. Vissa dagar var mina skriftstudier kortvariga. Jag lovade också min himmelske Fader att jag alltid skulle försöka komma till kyrkan, även om jag missade en del av mötet. Efter några veckor återvände hängivenheten och vittnesbördets eld brann starkt igen. Jag lovade att oavsett omständigheterna skulle jag aldrig mer gå i den andliga dödsfällan att ta lätt på de här till synes små handlingarna och därigenom äventyra de eviga tingen.

För att hålla ut intill änden behöver vi vara ivriga att behaga Gud och tillbe honom innerligt och med känsla. Det innebär att vi bevarar vår tro på Jesus Kristus genom att be, studera skrifterna, ta sakramentet varje vecka och ha den Helige Anden som vår ständige ledsagare. Vi behöver aktivt hjälpa och tjäna andra människor och berätta för dem om evangeliet. Vi måste oavsett omständigheterna vara fullkomligt uppriktiga och ärliga i allt, aldrig kompromissa med våra förbund med Gud eller våra förpliktelser mot andra människor. Vi behöver i vårt hem tala om Kristus, glädjas i Kristus och predika om Kristus så att våra barn — och vi själva — får en önskan att tillämpa försoningen i vårt liv.¹⁰ Vi måste identifiera frestelserna som så lätt angriper oss och föra dem utom räckhåll, långt utom räckhåll. Slutligen behöver vi ofta utföra biopsi på vårt mäktigt förändrade hjärta och åtgärda varje tidigt tecken på hårdhet.

Jag ber er, fundera över ert förändrade hjärtas tillstånd. Upptäcker ni avstöttningsreaktioner till följd av den naturliga människans tendens



att ta lätt på saker och ting? Hitta i så fall en plats där också ni kan knäböja. Kom ihåg att här står mer på spel än de timliga åren på den här jorden. Riskera inte att gå miste om frukterna av den avgörande operationen: evig frälsning och upphöjelse.

Min bön är att vi ska sträva framåt med ståndaktigt tro på Kristus och med glädje uthärda intill änden.¹¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Surgery: The Ultimate Operation", *Time*, 15 dec, 1967, s 64.
2. Se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.
3. Hes 36:26.
4. Se 3 Nephi 27:16.
5. L&F 20:34.
6. Alma 23:6.
7. Alma 27:27.
8. Alma 5:26.
9. Se Alma 5:27–30.
10. Se 2 Nephi 25:26.
11. Se Dieter F Uchtdorf, "Har vi inte orsak att glädjas?" *Liahona*, nov 2007, s 18–21.

Att lätt och villigt tro

ÄLDSTE MICHAEL J RINGWOOD

i de sjuttios kvorum

Genom att dagligen leva efter evangeliet får man det mjuka hjärta man behöver för att lätt och villigt tro på Guds ord.



Under de gångna månaderna har jag upprepade gången dragits till ett skriftställe i Helaman, kapitel 6: "Och sålunda ser vi att Herren började utgjuta sin Ande över lamaniterna, tack vare att de så lätt och villigt trodde på hans ord" (v 36).

Mitt hjärta rördades djupt när jag läste det här skriftstället i mina personliga studier och fick mig att begrunda det i flera veckor. Jag började undra om jag fann det lätt att tro på Guds ord. Och varför var det lätt för de här lamanitiska omvända att tro? Vad var det som hände som fick ett hatiskt och tvivlande folk att lätt och villigt börja tro på Guds ord? (Se 4 Nephi 1:39.)

Vi läser om orsaken till den här förändringen under ett högst anmärkningsvärt år. Under det sextioandra året av domarnas regering omvändes 8 000 lamaniter i Zarahemla när Nephi och Lehi undervisade med kraft och myndighet och fick sig givet vad de skulle undervisa om. (Se Helaman 5:18–19.) Tre hundra andra omvändes genom en mirakulös händelse då de hörde en röst som trängde ända in i själens innersta. (Se Helaman 5:49; 5:30.) Dessa tre hundra hade gått för att döda Nephi och Lehi som satt i fängelse, men i stället började de åkalla Gud, för Aminadab, en före detta nephit och avfälling från kyrkan, kom ihåg och visste att de måste be tills de fick tro på Kristus. (Se Helaman 5:35–41.) Många fler lamaniter blev omvända genom det vittnesbörd som de tre hundra bar när de betjänade folket och förkunnade allt vad de hade sett och hört. (Se Helaman 5:49–50.)

Berättelsen om det sextioandra året avslutas med följande ord: "Allt detta [hade] hänt och den större delen av lamaniterna hade blivit ett ... rättfärdigt folk." (Helaman 6:1)

Deras omvändelse var av det slag att dessa lamaniter lade bort sitt hat mot nephiterna och lade ner sina krigsvapen. (Se Helaman 5:51.) De var fasta och orubbliga i sin tro (se

Helaman 6:1), de höll buden och vandrade i sanning och rättrådighet (se Helaman 6:34) och tillväxte i kunskap om Gud (se Helaman 6:34).

Men det som gjorde störst intryck på mig var hur lätt och villigt de trodde på Guds ord. Genom denna lätthet och villighet fick de Anden i rikt mått, och det hjälpte dem att hålla ut i tro intill änden. (Se Helaman 15:5–9.)

Under samma tid blev sorgligt nog större delen av nephiterna förhärade, obotfärdiga och oerhört ogudaktiga. (Se Helaman 6:2; se också v 31–34.) Raka motsatsen till vad lamaniterna upplevde hände nephiterna. Deras hjärtans hårdhet ledde till att Anden drog sig undan (se Helaman 6:35) samtidigt som Herren började utgjuta sin Ande över lamaniterna på grund av deras hjärtans mildhet.

När jag begrundade orsaken till den här mäktiga förändringen i lamaniternas hjärta, började jag förstå att lättheten och villigheten att tro på Guds ord kommer av hjärtats mildhet. Det kommer av att ha ett hjärta som är mottagligt för den Helige Anden. Det kommer av att ha ett hjärta som kan älska. Det kommer av att ha ett hjärta som villigt ingår och håller heliga förbund. Det kommer av ett mildt hjärta som kan känna Kristi försonings kraft.

Den här lättheten att tro kommer av andras föredöme som har ett mildt hjärta och som är exempel på denna lätthet att tro så som Nephi och Lehi. Deras far Helaman gav dem namnen Nephi och Lehi för att de skulle minnas sina fäders tro. (Se Helaman 5:6.) På samma sätt har många av oss i vårt namn ett trosarv från förfäder som hade milda hjärtan och fann det lätt att tro på Guds ord. Några av era förfäder var som min farfars farfar Ephraim K Hanks som när han fick reda på att hans äldre bror hade "stuckit iväg med mormonerna" var fast besluten att hämta hem honom. Det förvånar knappast att Ephraim

flyttade till Nauvoo och snart lät döpa sig efter att ha hört sin bror bära vittnesbörd om Joseph Smith och det återställda evangeliet. (Se Richard K Hanks, "Eph Hanks, Pioneer Scout" [doktorsavhandling vid Brigham Young-universitetet, 1973], s 18–21.)

Det är en välsignelse att det också finns andra i skrifterna som lär oss hur vi kan uppnå lätthet och villighet att tro. Lehis son Nephi är en av dem. Det första han gjorde när han hörde sin far undervisa om Jerusalems undergång var att be till Herren tills hans hjärta var så milt att han trodde alla de ord hans far hade talat. (Se 1 Nephi 2:16.) Herren talade till Nephi och sade: "Välsignad är du Nephi för din tros skull, ty du har sökt mig flitigt med ödmjukt hjärta." (1 Nephi 2:19) Nephi lär oss hur viktigt det är att ha en önskan och vara flitig i att hålla buden och åkalla Gud, för att med lätthet kunna säga: "Jag skall gå och göra ..." (1 Nephi 3:7).

Av Enos lär vi oss vikten av att låta Guds ord sjunka djupt in i vårt hjärta till dess vi hungrar efter sanningen. (Se Enos 1:3–4.) Det blir lätt att tro när Guds ord är inristade i vårt hjärta. (Se Jer 31:33; 2 Kor 3:3.)

Av Lamoni lär vi oss hur viktigt det är att ha ett milt hjärta som är villigt att ändra sig. Lamoni var villig att ge halva kungariket till Ammon i utbyte mot sitt liv. (Se Alma 20:21–23.) Då Ammons enda önskan var att kungen skulle låta Lamoni få tillbe Gud som han ville i sitt eget rike, blev kungen på grund av Ammons storsinta ord orolig i sinnet och hjärtat. (Se Alma 20:24; 22:3.) När Aron kom för att undervisa kungen hade denne genomgått en förändring i hjärtat och hade lätt att tro. Kungen sade: "Se, ... jag [skall] tro." (Alma 22:7) Han sade sig därefter vara villig att avstå från allt han ägde, ja, till och med ge upp sitt rike för att få Herrens glädje. (Se Alma 22:15.) När han sedan bad erbjöd han sig att göra just det som vår himmelske Fader ville att han skulle göra: "Jag



[skall] överge alla mina synder för att lära känna dig." (Alma 22:18) Den här lättheten och villigheten att tro på Guds ord kommer av omvändelse och lydnad.

Om vi granskar vårt liv, ser vi

perioder när vi tyckte att det var lättare att tro på Guds ord. Perioder av viktiga förändringar i vårt liv som till exempel giftermål eller ett barns födelse, perioder av intensivt tjänande genom en ny kallelse eller en mission,



perioder i vår ungdom med en underbar biskop, ungdomsledare och seminarielärare, perioder av prövningar, perioder av utveckling efter att för första gången ha hört talas om evangeliet — det är alla perioder när det är lätt att tro. Kanske den viktigaste perioden är barndomen. Som barn fann jag det lätt att tro Guds ord som mina trofasta föräldrar och far- och morföräldrar undervisade mig om. Det är inte underligt att vi uppmanas att bli som ett litet barn för att kunna ärva evigt liv. (Se 3 Nephi 11:38.) Det är inte underligt att vi uppmanas att uppföstra våra barn i ljus och sanning. (Se L&F 93:40.)

Om du är som jag, finner du att det som verkligen förde med sig en lätthet och villighet att tro inte var omständigheterna utan beslutet att leva efter evangeliet under de här

perioderna i livet. Du befann dig oftare på knä, fördjupade dig oftare i skrifterna under de här perioderna. Du fann det lättare att delta i familjens hemafton och familjebön. Du fann det lättare att gå till kyrkan och att tillbe i templet. Det var lätt för dig att betala tionde och offer. Genom att dagligen leva efter evangeliet får man det mjuka hjärta man behöver för att lätt och villigt tro på Guds ord.

Det är mitt vittnesbörd att om vi följer det som vår profet och apostlarna undervisar om på den här konferensen, att vi då lätt och villigt kan tro på Guds ord. Vi har uppmanats att tillbe i templet, att stärka familjen genom regelbunden familjebön, skriftstudier och familjens hemafton, att tjäna flitigt i kallelser i prästödömet och kyrkan, att betala tionde och offergåvor, att tro och be om

vägledning och att leva värdigt så att den Helige Anden kan ledsaga oss.

Vi är ofta som Naaman, arameen som var spetälsk och som skickades till profeten i Israel för att bli renad. När Elisa bara sände ett bud till honom med anvisningen att doppa sig sju gånger i Jordan, blev Naaman vred och for sin väg. Som tur var hade han en tjänare som sade: ”Om profeten hade begärt något svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!” (2 Kung 5:13)

Jag vittnar om att den här lättheten och villigheten att tro kommer av att göra de här till synes obetydliga sakerna som man gång på gång har undervisat oss om ända sedan vår ungdom. Lydnad för med sig ett mildt hjärta och en lätthet att tro på Guds ord. Jag vittnar om att en lätthet att tro leder till att Anden utgjuts.

Det finns ett test med vars hjälp vi varje vecka på sakramentsmötet kan mäta hur lätt och villigt vi tror. På det här mötet förnyar vi våra förbund genom att lova att vi är villiga att ta på oss Kristi namn, att alltid minnas honom och hålla hans bud. (Se L&F 20:77.) När vi sitter där på sakramentsmötet bör vi finna det lätt att ingå de här förbunden och lätt att lyssna och lära sig genom den Helige Anden.

Jag längtar efter att få Herrens Ande utgjuten över mig när jag lätt och villigt tror på hans ord. Jag har känt att det här skriftstället har väckt mig till medvetande om min plikt mot Gud, att jag bör vara undergiven och mild, beredvillig, full av tålmod, noga med att alltid hålla buden och alltid tacka Gud för allt jag får. (Se Alma 7:22–23.)

Må vi alltid finna det lätt att tro hans ord. Må du med lätthet förkunna, liksom jag gör, att Jesus är Guds Son. Han är vår herde, och de som lätt och villigt tror känner igen hans röst. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Evangeliets välsignelser är till för alla

ÄLDSTE JOSEPH W SITATI

i de sjuttios kvorum

Guds barn på jorden idag har möjlighet att förstå den lycksalighetsplan han lagt fram för dem på ett fullständigare sätt än någonsin tidigare.



För några veckor sedan stod jag och äldste R Melvin Perkins, som är en områdessjuttio från Alaska, vid talarstolen framför de församlade i Vancouvers stav i Kanada. Med rörd stämma bad han de heliga tänka på bilden de såg framför sig: En ättling från en handkärrepionjär och en nyomvänd pionjär från ett fjärran afrikanskt land som tjänade Herren sida vid sida.

Från sin enkla början i Fayette i New York för etthundraåttio år sedan

har Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga blivit en global tro. Jag står här som ett vittne om detta underbara verk. Jag ber att Herrens Ande ska vara med er och mig när jag förmedlar några tankar till er denna eftermiddag.

Jag är tacksam för uppenbarelsens nycklar i denna sista tidshushållning. Genom att levande profeter har använt dessa nycklar sedan återställelsen har Guds barn på jorden idag möjlighet att förstå den lycksalighetsplan han lagt fram för dem på ett fullständigare sätt än någonsin tidigare.

Genom vår himmelske Faders kärlek har vägen öppnats för alla levande och döda i varje nation, nu och i framtiden, så att de kan ta emot upphøjelse i hans närhet om de utövar sin valfrihet på rätt sätt. Normerna är desamma och välsignelserna är desamma för alla. Gud har åter bekräftat att han inte gör skillnad på människor.

Evangeliet har gått fram över jorden på ett sätt som garanterar att Guds avsikt, att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan, uppfylls.

Efter fallet ingick våra första föräldrar Adam och Eva ett evigt förbund med Gud för sin frälsning.¹ När Adams barn fick egna barn utvecklades två grupper.

Den ena gruppen som leddes av Enok höll förbunden så väl att de inte längre kunde hållas kvar på jorden. Så Herren tog upp dem till sig.²

Den andra gruppen övervanns av en ogudaktighet så stor att de drabbades av Guds straffdomar. Floden uppslukade dem och kvar fanns bara Noas familj,³ en rättfärdig ättling till Enok.⁴

Gud slöt förbund med Noa och gav honom även löftet att livet på jorden aldrig mer skulle utrotas genom översvämningar.⁵

När Noas familj förökade sig återigen vände sig många till ogudaktighet. Drivna av stolthet byggde de Babels torn. Gud lät himlens straffdomar drabba dem. Deras språk förbistrades och de skingrades över hela jorden. Endast några få lydiga människor bevarades.⁶

Bland dem fanns Jareds bror, en man med stor tro, som värdade till Herren på de rättfärdiga Jarediternas vägnar. Herren ledde dem till den amerikanska kontinenten med löftet att om de tjänade honom skulle deras nation "vara fri från trældom och från fångenskap och från alla andra nationer under himlen".⁷ Nephiterna leddes också till samma kontinent senare. Till sist gick både den Jareditiska och den nephitiska civilisationen under eftersom de inte var trofasta.

En annan man med stor tro som bevarades var Abraham, en av Noas efterkommande, som leddes till Kanaan. Gud ingick förbund med Abraham och lovade honom vidare att han skulle göra hans efterkommande talrika som stjärnorna på himlen⁸ och att i hans avkomma skulle "alla jordens folk bli välsignade".⁹ Nationerna som omtalas i löftet var Noas efterkommande som hade skingrats från Babels torn, och som allmänt kallas icke-judar.



Gud förnyade förbundet med Abrahams son Isak och hans sonson Jakob, som blev Israel.

Eftersom Israels efterkommande inte kunde uthärda förbundets villkor ändrades det under Moses tidshushållning. Ett lägre förbund infördes och fortsatte bland Israels

barn tills Kristus återställde evangeliets fullhet under sin jordiska verksamhet.¹⁰

Efter sin uppståndelse klargjorde Frälsaren att tiden var inne att föra evangeliet till icke-judarna.¹¹ Tidigare, i liknelsen om vingårdsarbetarna, hade han uppenbarat att

icke-judarnas nationer skulle besökas och inbjudas en efter en. Men välsignelserna skulle bli desamma oavsett när inbjudan gavs.¹²

Efter Frälsarens himmelsfärd höll den presiderande aposteln Petrus, en av Israels efterkommande, prästadömet's nycklar genom vilka han ledde kyrkan. Det är betecknande att trots att Frälsaren redan gett dem tillstånd så döpte Petrus den förste icke-juden, Kornelius, först efter en direkt uppenbarelse som bekräftade denna handling.¹³

Verksamheten bland icke-judarna avbröts genom Petrus martyrdöd¹⁴ och de andra apostlarnas död, varefter prästadömet's nycklar togs bort från jorden. Avfallets långa tid följde.

Nycklarna återställdes av de forna apostlarna Petrus, Jakob och Johannes 1829 när de gav dem till Joseph Smith, strax innan kyrkan organiserades. Evangeliet i dess fullhet kom återigen till jorden och började spridas bland icke-judarnas nationer som det nya och eviga förbundet.

Genom profeten Joseph Smith uppenbarade Herren att bland de avgörande kriterierna för den ordning som icke-judarnas nationer skulle inbjudas var förmågan att andligen och timligen ge näring till Guds rike som det upprättades på jorden för sista gången.¹⁵

Vi ser att allteftersom den återställda kyrkan etablerades på jorden sökte och följde de levande profeterna Guds vilja om hur evangeliet skulle gå ut bland nationerna.

Jag har fått uppleva tiden som förutsågs av profeten Zenos i liknelsen om olivträdet, då de rättfärdiga från alla jordens nationer skulle få ta del av förbundet som Gud slutit med Israel.¹⁶

Jag har sett evangeliets goda frukt blomstra på min hemkontinent Afrika. Efter bara trettio år finns där trehundratusen heliga. Läran och principerna i det återställda evangeliet ger många ett säkert ankare för

deras tro. Familjer drivna från sina hem på landsbygden, på jakt efter en bättre framtid i staden, har funnit ett nytt sätt att hålla fast vid starka familjetraditioner som alltmer attackeras under denna globaliseringens tidevarv. Herrens Ande påverkar mänskorna kraftfullt.

En ny celestial kultur utvecklas i hemmen och ges näring av villig lydnad till den levande profetens råd om dagliga böner och skriftstudier och att samlas en gång i veckan till familjens hemafton. Som resultat kan många bryta sig loss från traditioners bojor som hindrar dem att utöva sin valfrihet.

Ett personligt exempel på detta är att tre av våra barn nyligen gifte sig i templet utan att belastas av hemgift, en traditionell sedvänja som driver många unga män och kvinnor att leva tillsammans utan någon laglig förbindelse. Möjligheten till tempeläktenskap i de tre tempel som invigts i Accra i Ghana, i Aba i Nigeria och i Johannesburg i Sydafrika bidrar till ett nytt hopp om äktenskapets helgd.

Jag vittnar om Frälsaren Jesus Kristus, genom vilken vi fått evangeliet och löftet om upphöjelse. Jag vittnar om vår levande profet Thomas S Monson, genom vilken vi har tillförsikten om Frälsarens vägledning för det fortsatta arbetet att inbjuda alla till frälsning. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 6:52, 57, 59.
2. Se Mose 7:19–21.
3. Se 1 Mos 6:17–22; se också Mose 7–8.
4. Se L&F 84:14–15.
5. Se 1 Mos 8:11–21; 9:8–10.
6. Se 1 Mos 11:1–8.
7. Se Ether 2:8–12; se även Ether 1:33–43; 4–6.
8. Se 1 Mos 12–17; 22; se även Abraham 1–2.
9. 1 Mos 22:18.
10. Se Hebr 7:11–12, 19–22; L&F 84:24–25.
11. Se Matt 28:18–20.
12. Se Matt 20:1–16.
13. Se Apg 10.
14. Se Bible Dictionary, "Peter", s 749.
15. Se L&F 58:1–12.
16. Se Jakob 5:57–68.

Självdisciplin

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de tolv apostlarnas kворum

Självdisciplin är att ständigt bruka handlingsfriheten till att välja det rätta därför att det är rätt, även när det är svårt.



Under andra världskriget sökte president James E Faust, då en ung soldat i Förenta staternas armé, till en befälsutbildning på kadettskola. Han stod inför en antagningsnämnd som enligt honom bestod av "hårdhudade yrkesmilitärer". Efter en stund började deras frågor handla om religion. De sista frågorna löd:

"Borde man inte släppa efter på moralnormerna i krigstider? Urskuldar inte stridens påfrestningar att man gör sådant som man inte skulle göra hemma under normala förhållanden?"

President Faust berättar:

"Jag märkte att här fanns det ett tillfälle att kanske ta hem några poäng och verka vidsynt. Jag visste mycket väl att männen som ställde den här frågan till mig inte levde efter de

normer som jag själv hade blivit undervisad om. Tanken för genom mitt huvud att jag kanske skulle säga att jag hade mina egna åsikter men inte ville tvinga på andra de här åsikterna. Men då såg jag plötsligt framför mig ansiktena på de många personer som jag som missionär hade undervisat om kyskhetslagen. Slutet på det hela blev att jag bara sade: 'Jag tror inte på dubbelmoral.'

Jag lämnade utfrågningen, försonad med tanken att [de] inte tyckte om mina svar ... och säkert skulle ge mig mycket låga poäng. Några dagar senare när poängtalen tillkännagavs såg jag till min förvåning att jag hade blivit antagen. Jag ingick i den första gruppen som antogs till kadettskolan! ...

Detta var ett av de avgörande vägskälen i mitt liv.¹

President Faust förstod att vi alla har fått handlingsfrihetens gudagivna gåva — rätten att göra egna val och skyldigheten att redovisa för dessa val. (Se L&F 101:78.) Han förstod också och visade att om resultatet skulle bli positivt måste handlingsfriheten åtföljas av moralisk disciplin.

Med "moralisk disciplin" menar jag självdisciplin grundad på moralnormer. Självdisciplin är att ständigt bruka handlingsfriheten till att välja det rätta därför att det är rätt, även när det är svårt. Den förkastar självupptagenhet till förmån för att utveckla en karaktär som förtjänar aktning och sann storhet genom kristuslikt tjänande. (Se Mark 10:42–45.) Roten i ordet *disciplin* är



Som Herren beskriver det: "Var och en går sin egen väg och efter sin egen guds avbild." (L&F 1:16)

Följden av det är att självdisciplinen har urholkats och samhället måste försöka upprätthålla hövlighet och ordning med tvång. Bristen på inre kontroll hos enskilda föder yttre kontroll av staten. En kolumnist skrev att "gentlemannamässigt uppförande [till exempel, en gång i tiden] beskyddade kvinnor mot grovt och ohöfsligt beteende. I dag förväntar vi oss att lagar mot sexuellt trakasserier ska förhindra grovt och ohöfsligt beteende ...

Poliser och lagar kan aldrig ersätta sedvänjor, traditioner och moraliska värderingar när det gäller att styra mänskligt beteende. Polisen och rättsväsendet utgör på sin höjd den sista förtvivlade försvarslinjen i ett civiliserat samhälle. Vår ökade tillit till att lagar ska styra beteenden är ett mått på hur ociviliserade vi har blivit."²

På de flesta håll i världen har vi upplevt en utdragen och förödande lågkonjunktur. Det fanns flera orsaker till den, men en av huvudorsakerna var allmänt utbrett oärligt och oetiskt handlande, särskilt på den amerikanska bostadsmarknaden och finansmarknaden. Reaktionerna har inriktats på att utfärda fler och strängare regler. Kanske avhåller de här reglerna några från att handla principlöst, andra blir helt enkelt mer kreativa i att kringgå reglerna.³ Aldrig någonsin kommer det att kunna finnas tillräckligt med regler som är så noggrant utformade att de förutser och täcker varje situation, och även om så vore, skulle det vara oerhört dyrt och besvärligt att upprätthålla dem. Det här tillvägagångssättet leder till minskad frihet för alla — som biskop Fulton J Sheen oförglömligt uttryckte saken: "Vi ville inte ta emot Kristi ok, så nu måste vi darra under kejsarens ok."⁴

I slutändan är det bara en inre moralisk kompass i var och en av oss som effektivt kan ta itu med både grundorsakerna till samhälleligt förfall

densamma som i det latinska ordet *discipulus* ("lärjunge"), vilket antyder att anpassning till Jesu Kristi föredöme och lära är den idealiska disciplin som tillsammans med hans nåd skapar en rättsinnig och moraliskt högstående person.

Jesu egen självdisciplin hade sin rot i hans lärjungeskap i förhållande till Fadern. Han förklarade för sina lärjungar: "Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk." (Joh 4:34) Enligt samma

mönster har vår självdisciplin eller moraliska disciplin sin rot i lojaliteten och hängivenheten mot Fadern och Sonen. Det är Jesu Kristi evangelium som ger den inre visshet som moralisk disciplin grundar sig på.

Samhället i länder där många av oss bor har under mer än en generation underlåtit att främja självdisciplin. Det har lärt att sanningen är relativ och att alla själva avgör vad som är rätt. Sådana begrepp som synd och orätt har fördömts som "värdeomdömen".

och dess symtom. Samhället kommer att kämpa förgäves för att åstadkomma allmänhetens bästa ända tills synd fördöms som synd och moralisk disciplin, självdisciplin intar sin plats i de medborgerliga dygdernas panteon.⁵

Moralisk disciplin lär man sig i hemmet. Även om vi inte kan kontrollera vad andra får eller inte får göra, kan sista dagars heliga sannerligen stå med dem som i sitt eget liv är exempel på dygd och som inpräntar vikten av dygd i det uppväxande släktet. Kom ihåg berättelsen i Mormons bok om de unga männen som var avgörande för nephiternas seger i det långa kriget mellan 66 och 60 f Kr — Ammons folks söner. Deras karaktär och disciplin beskrevs så här:

”De var män som alltid var trofasta i allt som blev dem anförtrott.

Ja, de var sanningsälskande och allvarliga män, ty de hade blivit lärda att hålla Guds bud och att vandra rättrådigt inför honom.” (Alma 53:20–21)

”Nu hade de aldrig varit i strid, men ändå fruktade de inte döden, och de tänkte mer på sina faders frihet än på sina egna liv. Ja, de hade av sina mödrar lärt att om de inte tvivlade skulle Gud rädda dem.” (Alma 56:47)

”Och detta var deras tro om vilka jag har talat. De är unga och deras sinnen är orubbliga, och de sätter ständigt sin lit till Gud.” (Alma 57:27)

Här finner vi normen för vad som bör ske i våra hem och i kyrkan. Vår undervisning bör bygga på vår egen tro och främst inriktas på att ingjuta tro på Gud i det uppväxande släktet. Vi måste förkunna det väsentliga behovet av att hålla Guds bud och vandra rättrådigt och allvarligt inför honom, eller med andra ord vördnadsfullt. Var och en måste övertygas om att tjänande och uppoffringar för andras välbefinnande och lycka är långt bättre än att ge den egna bekvämligheten och de egna ägodelarna högsta prioritet.

Det här kräver mer än sporadiska hänvisningar till en eller annan

evangelieprincip. Vi måste *ständigt* undervisa, huvudsakligen genom att föregå med gott exempel. President Henry B Eyring beskrev den vision vi strävar efter att uppnå:

”Jesu Kristi rena evangelium måste sjunka in i [våra barns] hjärtan genom den Helige Andens kraft. Det kommer inte att räcka för dem att ha fått ett andligt vittnesbörd om sanningen och att vilja ha det som är gott senare i livet. Det kommer inte att räcka för dem att hoppas på rening och kraft någon gång i framtiden. Vår målsättning måste vara att de ska bli sant omvända till Jesu Kristi återställda evangelium medan de fortfarande bor hos oss ...

Då kommer de att ha blivit starka på grund av vad de är, inte bara på grund av vad de vet. De blir Kristi lärjungar.”⁶

Jag har hört föräldrar säga att de inte vill tvinga på barnen evangeliet, att de vill att barnen själva ska bestämma vad de ska tro på och följa. De tror att de på så sätt låter barnen utöva sin handlingsfrihet. Vad de glömmar är att man, för att kunna utöva handlingsfriheten på ett intelligent sätt, måste ha kunskap om tingen som de är. (Se L&F 93:24.) Utan den kunskapen kan unga människor knappast förväntas förstå och bedöma alternativen som de ställs inför. Föräldrar bör tänka på hur den onde närmar sig deras barn. Han och hans efterföljare propagerar inte för objektivitet utan är ivriga multimedia-förespråkare för synd och egoism.

Att försöka vara neutral i fråga om evangeliet är i själva verket att förkasta Guds existens och hans auktoritet. Vi måste i stället erkänna honom såsom den allvetande om vi vill att våra barn ska kunna se livets val klart och tydligt och kunna tänka själva. De ska inte behöva lära sig genom sorgliga erfarenheter att ”ogudaktighet ... aldrig [har] inneburit lycka”. (Alma 41:10)

Jag kan berätta om ett exempel ur mitt eget liv på vad föräldrar kan

åstadkomma. När jag var fem eller sex år bodde jag mitt emot en liten mataffär. En dag ville två andra pojkar att jag skulle följa med dem till affären. Medan vi stod därinne och längtade efter godiset som man kunde köpa där, ryckte den äldre pojken till sig en chokladkaka och stoppade den i fickan. Han uppmanade den andra pojken och mig att göra det samma, och efter en viss tvekan gjorde vi det. Sedan gick vi snabbt ut ur affären och sprang iväg åt olika håll. Jag hittade ett gömställe hemma och slet av papperet. Mamma upptäckte mig med chokladfläckar i ansiktet som bevis och gick med mig till mataffären. När vi gick över gatan var jag säker på att jag skulle få livstids fängelse. Under snyftningar och tårar bad jag ägaren om förlåtelse och betalade chokladkakan med pengar som mamma lånade mig (och som jag senare måste tjäna ihop). Mammans kärlek och disciplin satte tvärt och tidigt stopp för min brottsliga bana.

Vi utsatts alla för frestelser. Det gjorde Frälsaren också, men han ”gav inte efter för dem”. (L&F 20:22) Vi behöver inte heller ge efter bara för att en frestelse dyker upp. Vi kanske vill, men vi måste inte. En skeptisk kvinnlig vän frågade en kvinna i Unga vuxna som var fast besluten att leva efter kyskhetslagen, hur det var möjligt att hon aldrig ”legat med någon”. ”Vill du inte?” frågade vännen. Den unga kvinnan tänkte: ”Frågan förbryllade mig, för den var så fullständigt ovidkommande ... att man bara vill något är knappast något bra rättsnöre för moraliskt beteende.”⁷

I några fall finns möjligheten att frestelsen kan leda till missbruk. Jag är tacksam att kyrkan kan erbjuda olika slags terapeutisk hjälp åt ett allt större antal människor för att hjälpa dem att hålla sig ifrån eller klara av missbruk. Men även om terapi kan stötta en persons vilja, kan den inte ersätta den. Disciplin måste alltid utövas —



moralisk disciplin grundad på tron på Gud Fadern och Sonen och vad de kan uppnå med oss genom Jesu Kristi försonande nåd. Med Petrus ord: "Herren vet alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen." (2 Petr 2:9)

Vi kan inte utgå från att framtiden ska likna det förflutna — att saker och ting och mönster som vi har förlitat oss på ekonomiskt, politiskt, socialt kommer att förbli som de har varit. Om vi utvecklar vår självdisciplin kan den kanske bli en kraft i det godas tjänst och inspirera andra att sträva i samma riktning. Vi kan därigenom ha inverkan på framtida

trender och händelser. Åtminstone kommer moralisk disciplin att vara till ofantlig hjälp när vi ska hantera de påfrestningar och svårigheter som kan komma i ett samhälle som är stätt i upplösning.

Vi har hört tankeväckande och inspirerade budskap under den här konferensen, och om ett ögonblick kommer president Thomas S Monson att ge oss några avslutande råd. När vi under bön tänker på det som vi har lärt oss och lärt oss på nytt, tror jag att Anden kommer att belysa de saker som särskilt gäller oss själva. Vi stärks i vår moraliska disciplin, vilket behövs

för att vi ska kunna vandra rättrådigt inför Herren och vara ett med honom och Fadern.

Tillsammans med bröderna och med er, mina bröder och systrar, står jag som vittne om att Gud är vår Fader och att hans Son Jesus är vår Återlösare. Deras lag är oåterkallig, deras sanning är evig och deras kärlek är oändlig. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. James E Faust, *Stories From My Life* [2001], s 2–3.
2. Walter Williams, "Laws Are a Poor Substitute for Common Decency, Moral Values", *Deseret News*, 29 apr 2009, A15.
3. I ett tal för några år sedan till en grupp jurister varnade president James E Faust och sade : "Det finns en stor fara i att rättfärdiga det vi gör enskilt och i vårt yrke utifrån vad som är 'lagligt' i stället för att grunda vårt handlande på vad som är 'rätt'. Gör vi det riskerar vi vår själ. Filosofin att det som är lagligt också är rätt berövar oss det bästa och ädlaste i vår natur. Det som är lagligt är i många fall långt under ett civiliserat samhälles normer och ljusår från Kristi lära. Om ni godtar det som är lagligt som norm för personligt uppförande och i ert yrke, nekar ni er det som är verkligt ädelt i er personliga värdighet och i ert värde." ("Be Healers", *Clark Memorandum*, våren 2003, s 3)
4. "Bishop Fulton John Sheen Makes a Wartime Plea", i urval av William Safire, *Lend Me Your Ears: Great Speeches in History*, rev. uppl. (1997), s 478.
5. Ledarskribenter i tidningen *Wall Street Journal* påpekade en gång:
"Synden är inte något som många människor eller de flesta kyrkor har lagt ner särskilt mycket tid på att tala om eller oroa sig för under den sexuella revolutionens år. Men så mycket kan vi säga om synden: Den gav åtminstone en referensram för det egna beteendet. När ramen avskaffades var skuld inte det enda som försvann, vi förlorade också det personliga ansvarets rättesnöre ...
Förenata staterna har ett drogproblem, ett tonårssexproblem, ett socialt problem, ett aidsproblem och ett våldtäktsproblem. Inget av det här kommer att försvinna förrän fler människor i ansvarsfull ställning är villiga att träda fram och förklara rent ut i moraliska termer att somligt av det som människor nuförtiden gör är fel." ("The Joy of What?" *Wall Street Journal*, 12 dec 1991, A14.)
6. Henry B Eyring, i Shaun D Stahle, "Inspiring Students to Stand Strong amid Torrent of Temptation", *Church News*, 18 aug 2001, s 5.
7. Sarah E Hinlicky, "Subversive Virginity", *First Things*, okt 1998, s 14.

Avslutningsord

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Om vi hörsammar hans ord och lever efter buden så övervinner vi dessa tider av eftergivenhet och ogudaktighet.



Vi framför till de bröder som avlösts under konferensen vår djupa uppskattning. De har tjänat väl och bidragit påtagligt till Herrens verk. Deras hängivenhet har varit total. Vi tackar dem ur djupet av vårt hjärta.

Vi lever i en tid när många i världen tappat det fotfäste som lydnad mot buden ger. Det är en tid av eftergivenhet då samhället i allmänhet

nonchalerar och bryter mot Guds lagar. Vi finner ofta att vi simmar mot strömmen, och ibland känns det som om strömmen kan dra oss med.

Jag påminns om Herrens ord i Ethers bok i Mormons bok. Herren sade: ”Ni kan inte fara över detta stora djup utan att jag förbereder er för havets vågor och de vindar som har utgått och de vattenflöden som skall komma.”¹ Mina bröder och systrar, han har förberett oss. Om vi hörsammar hans ord och lever efter buden så övervinner vi dessa tider av eftergivenhet och ogudaktighet — en tid som kan jämföras med vågor, vindar och översvämningar som kan förgöra. Han har alltid omsorg om oss. Han älskar oss och välsignar oss när vi gör det som är rätt.

Vi är tacksamma över att himlen verkligen är öppen, att Jesu Kristi

Mitt hjärta är fullt då vi närmar oss slutet på den här konferensen. Vi har blivit undervisade och andligt uppbyggda när vi lyssnat till de budskap som framlagts och de vittnesbörd som har burits. Vi tackar var och en som deltagit, även de bröder som lett oss i bön.

Än en gång har musiken varit vacker. Jag tackar särskilt dem som villigt delat med sig av talanger och därigenom berört och inspirerat oss. Den vackra musik de framför förhöjer och berikar varje session av konferensen.

Vi påminner om att budskapen vi hört under den här konferensen kommer att tryckas i novembernumret av *Ensign* och *Liabona*. När vi läser och studerar dem får vi ännu mer undervisning och inspiration. Må vi införliva i vårt dagliga liv de sanningar som finns däri.



återställda evangelium finns på jorden idag och att kyrkan är grundad på uppenbarelsens klippa. Vi är ett välsignat folk med apostlar och profeter på jorden i dag.

När vi nu åker hem nedkallar jag himlens välsignelser över er alla. Må ni alla återvända till era hem i säkerhet. När ni begrundar det ni hört under konferensen, må ni då säga liksom kung Benjamins folk, som alla ropade med en röst: "Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande som har åstadkommit en mäktig förändring inom oss ... så att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott."² Må varje man och kvinna, pojke och flicka lämna konferensen som en bättre människa än när konferensen började för två dagar sedan.

Jag älskar er, mina bröder och syst-rar. Jag ber för er. Jag ber än en gång att ni ska komma ihåg mig och alla generalauktoriteter i era böner. Vi är ett med er i att föra det här förunderliga verket framåt. Jag vittnar för er att vi alla är i det här tillsammans och att varje man, kvinna och barn har sin del att utföra. Må Gud ge oss styrka och förmåga och beslutsamhet att göra vår del väl.

Jag bär vittne för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare lever och att han leder sin kyrka här på jorden. Jag ger er mitt vittnesbörd om att Gud vår evige Fader lever och älskar oss. Han är verkligen vår Fader, han är personlig och verklig.

Må Gud välsigna er. Må hans utlovade frid vara med er nu och alltid.

Jag bjuder er farväl tills vi möts igen om sex månader och jag gör det i Jesu Kristi namn, hans som är vår Frälsare och Återlösare och Förespråkare inför Fadern, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ether 2:25.
2. Mosiah 5:2.

Hjälpföreningen: Ett heligt verk

JULIE B BECK

Hjälpföreningens generalpresident

Vårt verk är att frälsa, tjäna och bli ett heligt folk.



Vilken vacker sammankomst av kvinnor i Hjälpföreningen! Sedan vårt förra allmänna möte har jag haft förmånen att besöka många av er. Tack för era trofasta liv och hängivna tjänande. På tidigare allmänna möten för Hjälpföreningen har vi märkt hur starkt och orubbligt kvinnorna i kyrkan är medvetna om och uppfyller syftet med Hjälpföreningen.¹ Ikväll hoppas jag kunna vidga vårt vittnesbörd och vår kunskap om Hjälpföreningen som ett verk, grundat på tro. Jag ska tala om syftet med detta verk och hur vi uppnår det.

Vi vet att syftet med Hjälpföreningen som det fastställdes av Herren är att förbereda kvinnor för det eviga livets välsignelser genom att hjälpa dem:

1. stärka sin tro och personliga rättfärdighet,
2. stärka familjen och hemmet,
3. tjäna Herren och hans barn.

Hjälpföreningens historia, syfte-mål och verk är unika bland alla kvinnoorganisationer. År 1942, på Hjälpföreningens hundraårsdag, sade kyrkans första presidentskap:

"Ingen annan kvinnoorganisation på hela jorden har kommit till på det viset ...

Medlemmarna [i Hjälpföreningen] bör inte låta vare sig fientliga eller konkurrerande intressen av något slag avleda från de plikter och skyldigheter, de förmåner och det anseende, de möjligheter och den insats som hör samman med medlemskapet i denna underbara förening."²

Om vårt medlemskap i Hjälpföreningen är så viktigt behöver vi veta vad som skiljer oss från varje annan kvinnogrupp eller kvinnoorganisation. Allt vi gör i Hjälpföreningen har betydelse eftersom vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus besökte Joseph Smith och genom honom återställde fullheten av Jesu Kristi evangelium till jorden. Hjälpföreningen ingår i denna återställelse. Profeten Joseph Smith definierade syftet med Hjälpföreningen och undervisade systrarna om detta syfte, på samma sätt som han undervisade



prästadömsledare i Kirtland och Nauvoo om deras prästadömsuppgifter och verksamhet. Vi har en organisation som fortsätter att ledas idag av profeter, siare och uppenbarare.

Hjälpföreningen är unik eftersom den organiserades efter "prästadöms mönster"³ och eftersom vi verkar på allmän och lokal nivå under ledning av prästadömsledare. Vi samarbetar med prästadömsledare som innehar nycklarna som ger dem myndighet att presidera i Herrens namn. Vi verkar på ett likartat sätt som prästadömet — vilket innebär att vi söker, tar emot och agerar i enlighet med uppenbarelse, samråd och fattar beslut och ägnar oss åt att ta hand om enskilda en och en. Vi har prästadöms målsätt att förbereda oss för det eviga livets välsignelser genom att ingå och hålla förbund. Därför, liksom för våra bröder som innehar prästadömet, är vårt verk att frälsa, tjäna och bli ett heligt folk.

President Boyd K Packer har lärt att "Hjälpföreningen har ett mycket omfattande ansvar.

Närvaro vid söndagsmötet är endast en liten del av er plikt. Några av er har inte förstått det här och har åsidosatt mycket av det som Hjälpföreningen har stått för under årens lopp — systerskapet, kärleksverksamheten och det praktiska arbetet."

Han sade:

"Profeten [Joseph] talade om för oss att Hjälpföreningen är organiserad efter prästadöms mönster. När en man bär prästadömet ... kräver detta fullständig hängivenhet och lojalitet ...

Medlemskap i prästadömet får mannen och pojken att växa. Var han än är, vad han än gör, vem han än umgås med, förväntas han ära sitt prästadöme ...

... Om ni systrar följer det här mönstret ... kommer ni att tjäna er organisation, saken — Hjälpföreningen ...

Tjänande i Hjälpföreningen får varje syster att växa och helgar varje enskild syster. Ert medlemskap i Hjälpföreningen bör alltid vara med er."⁴

Arbeta på Herrens sätt

När vårt syfte är uppenbart, faller det av sig självt att det finns ett rätt sätt att fullfölja våra förpliktelser. Låt oss gå igenom hur Hjälpföreningens verk, grundat på tro, ska utföras. Något av det mest dyrbara vi alla har är tid. De flesta kvinnor har många uppgifter och har aldrig nog med tid för att göra allt som deras hjärtan och sinnen önskar. Vi visar respekt för Herren och systrarna när vi använder Hjälpföreningens tid på ett inspirerat sätt.

President Dieter F Uchtdorf sade: "En vis man beskrev en gång skillnaden mellan 'den ädla konsten att få saker och ting gjorda' och 'den ädlare konsten att lämna saker och ting ogjorda'. Sann 'visdom i livet', sade han, består av att 'rensa bort det oväsentliga'." President Uchtdorf frågade sedan: "Vilka oväsentligheter belamrar din dag och stjälar din tid? Vilka vanor kan du ha skaffat dig som inte tjänar något nyttigt syfte? Vilka oavslutade eller icke påbörjade saker skulle kunna ge kraft, mening och glädje i

ditt liv?"⁵ Vi kan tillämpa hans frågor på alla våra möten och vårt arbete i Hjälpföreningen.

Hjälpföreningens söndagsmöten

Vi håller vår förenings veckomöte på söndagarna, det ingår i mötesblocket på tre timmar. Det är underbart att tänka sig att varje söndag, i hela världen, samlas tusentals grupper med systrar för att stärka sin tro, stärka sin familj och samordna sitt arbete med att hjälpa andra. Våra söndagsmöten är bara 50 minuter långa, så vi inleder mötena med att ta hand om viktiga saker som hjälper oss bli mer enade och effektiva i vårt arbete i Hjälpföreningen. Vi tar upp ärenden på ett kortfattat, värdigt och organiserat sätt, och i harmoni med vilka vi är och vad vi ska göra.

På samma sätt som systrarna under de första hjälpföreningsmötena tog emot undervisning från profeter och apostlar, studerar vi orden från kyrkans ledare i dag. Vilken välsignelse det är att ha samordnade resurser som lär ut lära och principer som hjälper oss att efterleva evangeliet i vårt eget liv och i hemmet. Eftersom det här är ett verk grundat på tro är Hjälpföreningens lektioner mest verkningfulla när inspirerad undervisning ges och hon som predikar och hon som tar emot förstår varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra.⁶

Ytterligare möten i Hjälpföreningen

Alla våra möten och aktiviteter är möten för Hjälpföreningens systrar. Under ett antal år har vi kallat ytterligare hjälpföreningsmöten för hemmets, familjens och den enskildes utveckling. Som svar på frågor om vad den benämningen egentligen innebär, och de olika tolkningar som finns om syftet med dessa möten, har det bestämts att beteckningen "hemmets, familjens och den enskildes utveckling" ska upphöra, med omedelbar verkan. I samråd med första president-

skapet och de tolv apostlarnas kворum beslutades det att istället för att ge Hjälpföreningens ytterligare möten en ny benämning så kommer nu alla sådana möten och aktiviteter helt enkelt att kallas för Hjälpföreningens möten. Enskilda hjälpföreningsmöten som hålls under veckan kan kallas vad de är: tjänande, kurser, projekt, konferenser eller arbetsgrupper.

Dessa ytterligare möten kan utgöra värdefulla komplement till söndagens undervisning, särskilt för systrar som verkar i Primär eller Unga kvinnor eller som inte kan komma till söndagens möten. De här mötena blir också ett bra tillfälle att ta med vänner som har annan tro och systrar i Hjälpföreningen som annars inte är aktiva i kyrkan. Alla medlemmar i Hjälpföreningen och deras vänner är inbjudna och välkomna. Men man bör inte låta systarna få uppfattningen att närvaro vid de här mötena är obligatorisk.

Under ledning av biskopen kan Hjälpföreningens presidentskap använda de här mötena för att ta upp enskildas och familjers andliga och timliga behov i församlingen och stärka systerskap och enighet.

När systrarna träffas på hjälpföreningsmötena under veckan har de möjlighet att lära sig och genomföra Hjälpföreningens kärleksfulla och praktiska ansvarsuppgifter. Det är här de lär sig och utövar färdigheter som hjälper dem stärka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och tjäna de behövande. Avsikten med de här mötena är att de ska vara till hjälp för att lära ut färdigheter och ansvar som hör samman med kvinnlighet och moderskap i Herrens plan. Det är här som kvinnor lär sig och tillämpar principer för att leva förutseende och andligt och timligt oberoende, och de stärks också i systerskap och enighet när de undervisar varandra och tjänar tillsammans.

Församlingens hjälpföreningspresident har uppsikt över alla möten i Hjälpföreningen. Som en del av det

här ansvaret samråder hon regelbundet med biskopen om hur de här mötena kan tillgodose enskildas och familjers behov i församlingen.

Hjälpföreningens presidentskap beaktar under bön hur ofta de bör hålla hjälpföreningsmötena under veckan och var de ska hålla dem. Därefter ger de en rekommendation till biskopen, som beaktar systrarnas tillgång på tid, familjeomständigheter, reseavstånd och resekostnader, kostnader för församlingen, säkerhet och andra lokala omständigheter.

De här mötena hålls vanligen vid annan tidpunkt än på söndagen eller på måndagskvällen. De hålls vanligen en gång i månaden, men Hjälpföreningens presidentskap kan rekommendera att mötena hålls mer eller mindre ofta. Men man bör försöka hålla minst ett möte i kvartalet. Minst en medlem av Hjälpföreningens presidentskap i församlingen bör närvara vid varje möte. Under ledning av stavspreidentskapet kan stavens hjälpförenings presidentskap planera och genomföra ett eller två stavsmöten för Hjälpföreningen varje år för alla hjälpföreningssystrar i staven.⁷

Hjälpföreningens ledare bör i bön samråda om de ämnen som stärker systrarna och deras familjer och om bästa sättet att lära ut de här ämnena. Hjälpföreningens president ser till att planerna godkänns av biskopen. Hon ser också till att planerna harmonierar med nuvarande riktlinjer om aktiviteter, vilket inbegriper riktlinjer om ekonomi. Även om hjälpföreningspresidenten har uppsikt över de här mötena kan hon be sin första eller andra rådgivare att hjälpa henne. Hon kan också rekommendera att en annan syster i församlingen kallas att verka som Hjälpföreningens mötesamordnare för att hjälpa presidentskapet planera och genomföra mötena.

Mötena kan ta upp ett visst ämne eller delas upp i mer än en lektion eller aktivitet. I allmänhet bör lärarna vid de här mötena vara medlemmar i

församlingen eller staven. Varje år kan man under ett möte fira grundandet av Hjälpföreningen och inrikta sig på dess historia och syften.

Vid planering av hjälpföreningsmötena som hålls under veckan kan ledarna prioritera ämnen som uppfyller Hjälpföreningens mål, till exempel äktenskap och familj, hemkunskap, hur man lever förutseende och blir mer oberoende, hjälpverksamhet, templet och släktforskning, missionärsarbete och andra ämnen som biskopen ger förslag på.⁸

När vi planerar frågar vi vad Herren vill att vi ska lära oss och bli för att vara förberedda för evigt liv. I Herrens visdom har varje församling sina egna unika egenskaper som ingen annan församling har. Detta kan jämföras med det DNA som identifierar varje människa som unik. Varje biskop har ansvar för just sin församling. Varje församlings hjälpföreningspresident har kallelsen att bistå biskopen. Varje biskop och hjälpföreningspresident har fått hanpåläggning för att ta emot inspiration för sina speciella ansvarsområden, och inte för någon annan församling eller grupp med hjälpföreningssystrar.

Om vi verkar med den här insikten söker vi uppenbarelse och samarbetar med biskopen för att utföra Hjälpföreningens syftemål i vår egen församling. Följden av att verka på det här sättet blir att om systrar och familjer behöver vara förberedda på nödsituationer så kan Hjälpföreningen organisera, undervisa och inspirera den förberedelsen. Om systrar och familjer behöver förbereda sig för templet kan Hjälpföreningen organisera, undervisa och inspirera systarna att göra det. Om en biskop behöver unga ensamstående kvinnor för att sprida evangeliet och föra sina vänner tillbaka till aktivitet, kan Hjälpföreningen organisera, undervisa och inspirera det arbetet. Om mödrar behöver lära sig hur man vårdar och tar hand om sina barn



så kan Hjälpföreningen organisera, undervisa och inspirera det arbetet. Om systrar behöver lära och förbättra sina färdigheter inom hemkunskap som hjälper deras hem att bli centrum för andlig styrka, kan Hjälpföreningen organisera, undervisa och inspirera det arbetet. Och liksom tidigare under vår historia kan prästadömsledare vända sig till Hjälpföreningen för att få hjälp om de behöver genomföra något viktigt.

När vi arbetar på rätt sätt i Hjälpföreningen, stärker vi Hjälpföreningens förmåga att kraftfullt samverka med prästadömsledarna i varje församling. Som Joseph Smith sade i Läran och förbunden:

”Låt ingen betrakta detta som något obetydligt, ty det finns mycket i framtiden vad beträffar de heliga som är beroende av detta.

Ni [systrar] vet att ett mycket stort skepp i storm har stor nytta av ett mycket litet roder som håller det upp mot vinden och vågorna.”⁹

Ledare i Hjälpföreningen och prästadömsledare, detta budskap blir era nuvarande officiella riktlinjer om Hjälpföreningens ytterligare möten. Om ni har frågor om något

av det som vi tagit upp här efter att ha studerat det här budskapet, så rådgör tillsammans i er egen församling och stav för att komma fram till de lösningar ni är i behov av.

Besöksundervisning

En stor del av det väsentliga arbete vi utför i Hjälpföreningen äger inte rum under mötena. Låt oss nu inrikta oss på besöksverksamheten. Eftersom vi följer Jesu Kristi exempel och lära, värdesätter vi det här heliga uppdraget att älska, känna, betjäna, förstå, undervisa och hjälpa i hans ställe. Det här är en plikt som vi har i kyrkan där vi är säkra på att få Herrens hjälp om vi ber om den. Det här är ett ansvar som helt säkert kommer att stärka vår tro och personliga rättfärdighet och stärka vårt eget hem och vår familj allteftersom vi blir medarbetare till Herren. En syster har i vår kyrka inget annat ansvar utanför familjen med samma möjlighet att göra lika mycket gott som besöksundervisningen.

Eftersom det här är Herrens program för personlig omsorg om hans döttrar, har riktlinjerna för besöksundervisning godkänts av första presidentskapet och finns i

Kyrkans instruktionshandbok.

Eftersom besöksundervisningen inriktar sig på enskilda systrar organiserar inte Hjälpföreningens ledare kvinnor i grupper i och för besöksundervisningen.

Biskopen, som ordinerats till församlingsherde, har inte möjlighet att vaka över alla Herrens får samtidigt. Han är beroende av att inspirerade besökslärare hjälper honom. Vi vet att var och en av oss bör välja att vara vän med alla i vår församling, men biskopen och Hjälpföreningens president har ansvaret att ta emot uppenbarelsen i fråga om vem som ska få uppdraget att vaka över och styrka varje enskild syster. Idealet vore att varje syster vakade över och styrkte åtminstone en annan syster i sin församling. Det är en välsignelse för oss att be för en annan syster och få inspiration om hur Herren vill att vi ska ha omsorg om en av hans döttrar.

Besöksundervisningen blir Herrens verk när vi inriktar oss på människor i stället för på procentsatser. I själva verket är besöksundervisningen något som aldrig blir färdigt. Det är mer ett sätt att leva än ett uppdrag. Trofast tjänande som besökslärare är ett bevis på vårt lärjungeskap. Vi visar vår tro och följer ett mönster som Herren har gett när vi varje månad redogör för vårt uppdrag. Om vår omtanke huvudsakligen handlade om att rapportera att varje syster i församlingen har hört besökslärarnas budskap som trycks varje månad i *Ensign* och *Liabona* skulle det vara mycket effektivare att läsa det högt för alla på ett sakramentsmöte. Våra rapporter är till stor hjälp för biskopen och Hjälpföreningens president när vi informerar dem om systrarnas andliga och timliga välbefinnande och om hur vi har kunnat tjäna och älska dem.

Jag är oerhört tacksam för alla mina besökslärare som under årens lopp har visat sin tro genom att tjäna,



undervisa, stärka och älska mig på inspirerade sätt.

Välfärd och hjälpverksamhet

Vår hjälpverksamhet och vår medverkan i fråga om enskildas och familjers välfärdsbehov är en följd av besöksundervisningen. Hjälpföreningens president får genom besökslärarna och genom egna besök kunskap om församlingsmedlemmarnas behov. Ibland organiserar hon oss för att hjälpa andra och andra gånger hjälper vi till "enligt [vår] natur"¹⁰ och enligt den Helige Andens maningar. För många år sedan lärde jag mig av syster Camilla Kimball, president Spencer W Kimballs hustru, att "aldrig undertrycka en storsint tanke". Om vi följer hennes råd kan vi vara säkra på att vår Fader i himlen känner oss personligen, eftersom han sänder oss till de behövande för att vara hans händer och hans hjärta. När vi gör det stärks vår tro på honom.

Avslutning

Vi lever i en glad och spännande tid av tillväxt i kyrkans historia, och Hjälpföreningen ingår i detta historiska skapande. Joseph Smith sade: "Låt varje man, kvinna och barn inse hur viktigt verket är och agera som om

framgång helt och hållet är beroende av hans eller hennes egna ansträngningar. Låt alla känna sig intresserade av det, och sedan beakta att de lever i en tid som har vidrört de djupaste känslorna hos kungar, profeter och rättfärdiga män för tusentals år sedan — ett framtidsperspektiv som inspirerat deras ljuvaste kommentarer och mest upphöjda sånger och fick dem att utbrista i sådana hänfödda strofer som finns upptecknade i skrifterna."¹¹

Jag gläds över att veta att Herren älskar oss så mycket att han vägleder oss i det här verket genom profeter, siare och uppenbarare, och att vi tillhör en kyrka som verkar under fortsatt uppenbarelse. Jag är säker på att när varje syster gör sin del för att förvissa sig om att Hjälpföreningens syfte uppfylls, kommer änglar att vara våra bundsförvanter och vi får vara med om häpnadsväckande underverk. Vi prisar och tackar Gud för det livsviktiga, heliga verk som har tilldelats oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Julie B Beck, "Uppfyll syftet med Hjälpföreningen", *Liabona*, nov 2008, s 108–111; "Vad sista dagars heliga kvinnor gör bäst: Stå starka och orubbliga", *Liabona*, nov 2007, s 109–112.
2. Första presidentskapet, "To the Presidency, Officers, and Members of the Relief Society", i *A Centenary of Relief Society, 1842–1942* (1942), s 7.
3. Joseph Smith, citerad i Sarah M Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1 sep 1883, s 51.
4. Se Boyd K Packer, "Systrars krets", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 202, 203, 204.
5. Dieter F Uchtdorf, "As You Embark upon This New Era", i *Brigham Young University 2008–2009 Speeches* (2009), s 2; se också Lin Yutang, *The Importance of Living* (1937), s 162, 10.
6. Se L&F 50:22.
7. De här mötena kan bestå av tjänande, kurser, projekt, konferenser och arbetsgrupper. Ett av dem kan hållas i samband med Hjälpföreningens allmänna möte. Stavens hjälpföreningspresidentskap kan bilda kommittéer som hjälper till vid behov.
8. Se reliefsociety.lds.org för mer vägledning rörande de här ämnena.
9. L&F 123:15–16.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s 446.
11. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 143–144.

Alla kvinnor behöver Hjälpföreningen

SILVIA H ALLRED

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi vill att du välsignar ditt liv och hem med Hjälpföreningens inflytande och kraft.



Vilken glädje det är att samlas över hela världen som systrar i Sion. Jag är tacksam för möjligheten att delge er mitt vittnesbörd om Frälsaren och uttrycka min kärlek till er.

Jag önskar idag tala om varför alla kvinnor behöver Hjälpföreningen i sitt liv.

Kort efter det att profeten Joseph Smith organiserat och upprättat kyrkan, organiserade han också kvinnornas Hjälpförening. Han sade: "Kyrkan var aldrig fullständigt organiserad förrän kvinnorna sålunda hade

organiserats."¹ Hjälpföreningen är en väsentlig del av kyrkan och som presidentskap hoppas vi kunna hjälpa dig förstå varför den är väsentlig i ditt liv.

Vårt presidentskaps djupaste önskan är att hjälpa varje kvinna i kyrkan förbereda sig för att ta emot templets välsignelser, att hedra förbunden hon ingår och att verka för Sions sak. Hjälpföreningen inspirerar och lär kvinnorna att öka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka familjen och söka upp och hjälpa behövande.

President Spencer W Kimball sade om vår tid:

"En stor del av den kraftiga tillväxt som skall äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen ... skall dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i sådan utsträckning att kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sina liv i sådan grad att de betraktas som annorlunda — i positiv bemärkelse — jämfört med kvinnorna i världen.

Bland världens sanna hjältinnor som kommer att sälla sig till kyrkan finns det kvinnor som är mer angelägna om att vara rättfärdiga än att vara själviska. Dessa äkta hjältinnor besitter sann ödmjukhet, som värde-rar redbarhet högre än synlighet ...

Sålunda blir kvinnans föredöme i kyrkan en väsentlig kraft vad gäller både numerisk och andlig tillväxt i kyrkan i de sista dagarna."²

Jag tror att de här profetiska orden håller på att uppfyllas. De goda kvinnorna i världen tar emot Jesu Kristi evangelium i stora skaror i världens nationer. Ni är de sanna hjältinnor som han talade om. Vi har träffat tusentals av er på våra resor i världen. Vi har sett era goda gärningar, vi har hört era innerliga vittnesbörd och vi har upplevt er goda anda. Vi har sett evangeliets ljus återspeglat i ert ansikte. Ert föredöme och inflytande för det goda är både enastående och förunderligt.

Men vi är också medvetna om alla de kvinnor i kyrkan som inte helt och fullt åtnjuter aktivitetens välsignelser i kyrkan och i Hjälpföreningen. Vi kallar er som redan är aktiva i Hjälpföreningen till handling. Vi ber er att söka upp de kvinnor som inte är aktiva i Hjälpföreningens arbete i era församlingar och grenar för att med kärlek visa dem vad Hjälpföreningen kan göra för dem. Vittna för dem om att Hjälpföreningen berikar deras hem och personliga liv. Erbjud dem er vänskap och ert systerskap. Vaka över och stärk dem. Hjälp oss vända samhällets trend mot familjens upplösning. Hjälp era systrar vända sig till Herren och hans plan för sina barns lycka. Då finner de vägledning, tröst, frid, insikt och inspiration. De ska då veta att deras himmelske Fader älskar dem och bryr sig om dem på ett sätt som inte går att mäta.

Vad gör Hjälpföreningen för kvinnor som tar emot gåvan att vara aktiva i organisationen? Hur välsignar Hjälpföreningen familjen och hemmet?

Min mor var ny medlem i kyrkan när hon kallades som Hjälpföreningens president i vår lilla gren i San Salvador. Hon påpekade för grenspresidenten att hon var oerfaren, oförberedd och otillräcklig. Hon var över trettio, hade obetydlig skolutbildning, och hade ägnat hela sitt liv åt att ta



hand om sin man och sina sju barn. Men grenspresidenten kallade henne ändå.

Jag iakttog hur min mor växte med uppgiften. I sitt ämbete utvecklade hon ledarfärdigheter och nya talanger som att undervisa, tala offentligt, planera och organisera möten, aktiviteter och tjänandeprojekt. Hon påverkade kvinnorna i grenen. Hon tjänade dem och lärde dem att tjäna varandra. Systrarna älskade och respekterade henne. Hon hjälpte andra kvinnor att upptäcka, använda och utveckla gåvor och talanger, och hon hjälpte dem bygga upp riket och skapa starka andliga familjer. Hon förblev trofast mot tempelförbunden hon slutit. När hon gick bort kände hon sig tillfreds med sin Skapare.

En syster som var en av hennes rådgivare i Hjälpföreningen skrev ett brev till mig flera år senare: "Din mor var den som lärde mig bli den jag nu är. Av henne lärde jag kristlig kärlek, vänlighet, ärlighet och ansvar i våra

ämbeten. Hon var min lärare och mitt föredöme. Jag är nu 80 år, men jag har förblivit trofast mot Frälsaren och hans evangelium. Jag har verkat som missionär och Herren har välsignat mig storligen."³

Jag har varit vittne till samma under hos många kvinnor i olika delar av världen. De omfattar evangeliet och Hjälpföreningen hjälper dem stärka tron och tillväxa andligen genom att ge dem möjligheter till ledarskap och undervisning. När de tjänar får deras liv en helt ny dimension. När de går framåt andligen, ökar deras känsla av samhörighet, egenvärde och självaktning. De inser att evangeliets hela ändamål är att skapa möjligheter för oss att nå vår fulla potential.

Med arbetet som Hjälpföreningens systrar uträttar hjälper vi till att bygga upp riket och stärka hemmen i Sion. Ingen annan organisation i kyrkan kan uträtta det som Hjälpföreningen gör. Tusentals familjer betjänas av kärleksfulla besökslärare som erbjuder en

tröstande hand, ett lyssnande öra eller ett uppmuntrande ord.

Min dotter Norma har detta att säga om hur Hjälpföreningen har välsignat henne: "När Darren och jag var nygifta och väntade vårt första barn, bodde vi i en liten universitetsstad. Vi var båda heltidsstuderande med små inkomster. Vår närmaste församling fanns i en stad ungefär fem mil därifrån och vårt enda transportmedel var en gammal bil som för det mesta inte gick. När systrarna i församlingen upptäckte våra omständigheter ordnade de genast så att de turades om med att köra oss till och från kyrkan på söndagar och till andra aktiviteter i kyrkan. Några av systrarna bodde i andra städer och körde 4 - 5 mil extra bara för att hämta oss. Dessutom var det många systrar som bjöd hem oss för att äta en god middag efter kyrkan. Ingen av dem fick oss någonsin att känna att vi var en börda. Jag glömmmer aldrig den sanna kärlek och

omtanke som Hjälpföreningens syst-
rar visade oss under den här korta
men svåra tiden i vårt liv.”⁴

Min man är biskop och han säger
att han aldrig skulle klara sitt arbete
utan hjälpen han får från Hjälpförenin-
gens president. Hjälpföreningens
presidenter runt om i världen arbe-
tar hand i hand med biskopar och
grenspresidenter för att organisera
systarna i det heliga uppdraget att
söka upp och hjälpa de nödlidande.
Hjälpföreningens hängivna presiden-
ter behöver ditt stöd och dina villiga
händer. Din närvaro på Hjälpförenin-
gens möten välsignar dig, men när du
deltar i Hjälpföreningens arbete väl-
signas hela kyrkan.

Vare sig du är ung eller gammal,
ensamstående eller gift, änka eller har
familj omkring dig, vill vi välsigna ditt
liv och hem med Hjälpföreningens
inflytande och kraft. Det är viktigt att
vi uppmuntrar kyrkans kvinnor att
hjälpa verket framåt. Vi inbjuder er att
använda ert mäktiga inflytande för det
goda och därigenom stärka våra famil-
jer, vår kyrka och våra samhällen. Ni är
en välbehövlig kraft för kärlek, san-
ning och rättfärdighet i den här värld-
den. Vi behöver er omvårdnad av
familjer, vänner och grannar. Det är
genom er som Guds fullkomliga kär-
lek till alla sina barn tydligt visas.

Vårt presidentskap får ofta brev
från systrar som välsignats genom
Hjälpföreningen. Många av dem räk-
nar upp vad Hjälpföreningen har gjort
för dem och familjen. Listan kan se ut
ungefär så här:

- Hjälpföreningen hjälper mig känna
att min himmelske Fader älskar
mig eftersom jag är hans dotter.
- Den påminner mig om att min
himmelske Fader har välsignat mig
med talanger och gåvor.
- Jag lär mig att tempelförbunden är
livsviktiga för mig och min familj.
- Jag lär mig finna glädje i moder-
skapet.
- Hjälpföreningens lektioner och



aktiviteter hjälper mig lära de fär-
digheter jag behöver för att bli en
god mor.

- Jag känner mitt ansvar att påverka
det uppväxande släktet på ett bra
sätt.
- Hjälpföreningen hjälper mig bli en
bättre hustru och att hedra och
respektera min make.
- Jag uppmuntras att söka efter kun-
skap och personlig tillväxt.
- Jag lär mig och tillämpar obero-
endets principer på möten och
aktiviteter.
- Jag känner glädje i mitt tjänande
som besökslärare och i hjälpverk-
samheten.
- Jag upptäcker gåvor som jag inte
visste att jag hade.
- Hjälpföreningen ger mig möjlighe-
ter att använda mina talanger.
- Jag inser att jag kan lyfta och upp-
muntra andra.
- Jag inser att vi alla har något att
ge: kärlek, vänlighet, leenden,
medkänsla och mer därtill.
- Jag utvecklar sann omtanke om
andra.
- Jag lär mig bli en bättre medmänni-
ska och att behandla andra med
vänlighet.
- Jag lär mig lösa problem och sätta
upp mål.

- Jag vet att min Faders alla välsignel-
ser kan bli mina om jag förblir tro-
fast mot mina förbund.

Listan kan göras hur lång som
helst och jag är säker på att de
flesta av er har mer att tillägga.
Hjälpföreningen är viktig för välfär-
den i varje hem och familj. Varje
make och far borde uppmuntra
aktivitet i Hjälpföreningen. Varje
kvinna borde komma för att
lära sig om de möjligheter som
Hjälpföreningen erbjuder. Varje rätt-
färdig kvinna har en betydande roll i
Guds plan och i att bygga upp hans
rike. Hjälpföreningen behöver dig
och du behöver Hjälpföreningen.

Jag vittnar för er om att Hjälpföre-
ningen organiserades av Gud för
att bistå prästadömet i frälsningsar-
betet. Jag vet att vår himmelske
Fader lever. Han känner och älskar
dig och mig. Jesus är Kristus, vår
Frälsare och Återlösare. I Jesu Kristi
namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, citerad i Sarah M Kimball,
"Auto-biography", *Woman's Exponent*,
1 sep 1883, s 51.
2. Se Spencer W Kimball, "Rättfärdiga kvin-
nors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s 154.
3. Personlig korrespondens.
4. Personlig korrespondens.

Se upp för avståndet

BARBARA THOMPSON

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Avstånd kan vara påminnelser om hur vi kan förbättra oss eller, om vi ignorerar dem, bli till stötestenar för oss.



För en del år sedan besökte jag några kära vänner i London.

Under det här besöket åkte jag med tunnelbanan, vilket folk ofta gör där för att ta sig från plats till plats. På varje tunnelbanestation finns det varningsskyltar om faror som man kan utsättas för. Blinkande ljussignaler varnar för att ett tåg närmar sig och att man bör stiga tillbaka. Det finns också en skylt som påminner om en annan fara — avståndet mellan tåg och plattform. Det står: "Se upp för avståndet mellan vagn och plattform." Det är en påminnelse om att inte fastna med foten i mellanrummet eller tappa någonting där, vilket då skulle hamna under tåget och gå förlorat. Skylten

behövs för att varna för en verklig fara. För att vara på säkra sidan måste man "se upp för avståndet".

Många av oss har sådana här avstånd eller klyftor i vårt eget liv. Ibland är det skillnaden mellan det vi vet och det vi faktiskt gör eller avståndet mellan våra mål och det vi faktiskt uppnår. De här avstånden kan vara påminnelser om hur vi kan förbättra oss eller, om vi ignorerar dem, bli till stötestenar för oss.

Jag vill nämna några avstånd eller klyftor som jag ser hos mig själv och hos andra. De jag vill tala om i kväll är följande:

För det första, avståndet eller klyftan mellan att *tro* att du är en Guds dotter och att *veta* i själ och hjärta att du är en dyrbar och älskad Guds dotter.

För det andra, avståndet eller klyftan mellan att slutföra Unga kvinnors program och att bli en fullt aktiv medlem i Hjälpföreningen — "Herrens organisation för kvinnor".¹

För det tredje, avståndet eller klyftan mellan att *tro* på Jesus Kristus och att vara *ståndaktig* i vittnesbördet om Jesus Kristus.

Nummer ett: Avståndet mellan att tro och att veta att du är en dyrbar och älskad Guds dotter.

De flesta av oss som har varit medlemmar i kyrkan lite längre än bara

några månader har sjungit sången "Jag är Guds lilla barn".² Jag har sjungit den sången ända sedan jag var liten och har alltid trott så. Trots att de flesta av oss tror det, tycks vi ha en tendens att tvivla på eller glömma det när vi går igenom prövningar.

Somliga har sagt sådant som: "Om Gud verkligen älskade mig, skulle han inte låta mitt barn drabbas av den här sjukdomen." "Om Gud älskade mig, skulle han hjälpa mig hitta en värdig man som jag kunde gifta mig med och bli besegrad till i templet." "Om Gud älskade mig, skulle vi ha råd att köpa ett hus till vår familj." Eller: "Jag har syndat och därför älskar inte Gud mig längre."

Tyvärr hör vi alltför ofta sådana här och liknande påståenden. Du bör veta att det inte finns någonting som "kan skilja [dig] från Kristi kärlek". Det står tydligt i skrifterna att ingen nöd, ångest, förföljelse, inga makter eller något annat skapat kan skilja oss från Kristi kärlek.³

Vår himmelske Fader älskade oss så mycket att han sände sin enfödde Son för att sona våra synder. Frälsaren led inte bara för varje synd, han kände också varje slags smärta, bedrövelse, obehag, ensamhet och sorg som någon av oss någonsin kan uppleva. Är inte det stor kärlek? President Henry B Eyring har sagt: "Det är den Helige Anden som vittnar om att Gud lever och som låter oss känna glädjen av hans kärlek."⁴

Vi behöver ta emot hans kärlek, älska oss själva och älska andra. Kom ihåg att varje annan själ på jorden också är ett Guds barn. Vi måste behandla varandra så kärleksfullt och vänligt som det anstår ett Guds barn.

De flesta av er arbetar flitigt på att göra er plikt, hålla buden och lyda Herren. Du behöver kunna urskilja Herrens godkännande. Du behöver veta att Herren har behag i och har godtagit ditt offer.⁵

Kom ihåg att se upp för det här avståndet — klyftan — och inte låta

tvivel eller osäkerhet komma in i dina tankar. Du kan vara säker på att Gud älskar dig högt och att du är hans dyrbara barn.

Nummer två: Avståndet eller klyftan mellan att slutföra Unga kvinnors program och att bli en fullt aktiv medlem i Hjälpföreningen — Herrens organisation för kvinnor.

I många länder blir en flicka kvinna när hon fyller 18 år. För många är det här en spännande tid när vi känner att vi är vuxna och redo att ta oss an världen och erövra den. För unga kvinnor i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det här också en tid när vi slutför många av uppgifterna i Personlig tillväxt, börjar gå i Hjälpföreningen och tar emot kallelser i kyrkan. Vårt vittnesbörd har stärkts i Unga kvinnors program och vi har satt upp en lista med mål som ska leda till tempeläktenskap och en egen evig familj.

Men tyvärr finns det yngre systrar som "tar ledigt" från att helt och fullt delta i evangeliet och Hjälpföreningen. Somliga har inställningen "jag ska bli aktiv i Hjälpföreningen när jag gifter mig eller när jag blir äldre eller när jag inte har så mycket att göra".

När jag gick ut high school hade jag som mål att gå på college i några år, gifta mig med en stilig man och få fyra perfekta och vackra barn (två pojkar och två flickor). Min make skulle ha så hög inkomst att jag inte behövde yrkesarbeta, och så planerade jag att tjäna kyrkan och samhället. Tack och lov var ett av mina mål att vara aktiv och trofast i kyrkan.

Nåja, som ni kanske vet fanns det flera av mina mål som inte förverkligades på det sätt jag hade hoppats. Jag gick ut college, tjänade som missionär, fick ett jobb, fortsatte min skolgång för att ta magisterexamen och arbetade i mitt yrke i många år. (Jag var säker på att jag skulle bli gift för 13 år sedan när jag öppnade en spådomskaka och läste: "Du kommer att vara gift inom ett år.") Men det blev



ingen stilig man, inget äktenskap och inga barn. Inget blev som jag hade planerat utom en sak. Jag försökte vara aktiv och trofast i kyrkan. Det är jag mycket tacksam för. Det har haft en oerhörd betydelse i mitt liv.

Jag hade möjlighet att i många år tjäna i Unga kvinnor och kände att det gav mig möjlighet att undervisa och vittna för yngre kvinnor som utvecklade sitt vittnesbörd och försökte gå framåt på det sätt som Gud hade visat.

Jag fick också möjlighet att tjäna i Hjälpföreningen, vilket hjälpte mig att lära mig att tjäna andra och att stärka min tro, och det gav mig en djup känsla av samhörighet. Trots att jag inte var gift och inte hade några barn tyckte jag att mitt liv hade mening. Det fanns perioder

när jag var modlös, och då och då ifrågasatte jag planen.

En kollega som inte var medlem i kyrkan sade till mig: "Varför fortsätter du att gå till en kyrka som lägger så mycket tonvikt på äktenskap och familj?" Mitt enkla svar på det var: "Därför att den är sann!" Jag kan vara lika ensamstående och lika barnlös utanför kyrkan. Men med kyrkan och Jesu Kristi evangelium i mitt liv fann jag glädje och visste att jag gick på den väg som Frälsaren ville att jag skulle gå. Jag fann glädje och många möjligheter att tjäna, älska och utvecklas.

Kom ihåg att det inte bara gäller vad du får ut av att vara aktiv i Hjälpföreningen utan också vad du kan ge och bidra med.



Mina kära systrar, särskilt ni yngre ensamstående, jag vittnar för er om att Gud älskar er. Han tänker på er, han har en plan för er. Han behöver er till att tjäna hans barn. Han behöver er till att vara aktiva och trofasta och att delta helt och fullt i hans kyrka. Han behöver er till att "trösta och lindra de lidandes nöd".⁶

Syster Eliza R Snow, Hjälpföreningens andra generalpresident, talade 1873 till en stor grupp systrar — både tonåringar och vuxna kvinnor — som hade församlats i Ogden i Utah. Hon gav följande råd som var angeläget då och som fortfarande är på sin plats i dag.

Hon vände sig till de yngre systrarna och sade: "Om ni umgås [yngre och äldre kvinnor] utvecklas ert sinne, er intelligens, och ni minskar er okunnighet. Guds Ande undervisar ert sinne, och ni undervisar varandra. Gud välsigne er mina unga systrar. Kom ihåg att ni är Guds heliga och att ni har ett viktigt arbete att utföra i Sion."

Hon fortsatte med att ge följande råd till alla kvinnor: "Aposteln Paulus talade fordom om heliga kvinnor. Det är allas vår plikt att vara en helig kvinna. Om vi är heliga kvinnor har vi höga mål. Vi känner att vi är kallade att utföra viktiga plikter. Ingen är undantagen från dem. Det finns

ingen syster som är så isolerad och vars sfär är så begränsad att hon inte kan göra åtskilligt för att upprätta Guds rike på jorden."⁷

Jag ber dig att se upp för det här avståndet, den här klyftan, och inte tillåta något slags inaktivitet i ditt liv. Du behöver kyrkan och kyrkan behöver dig.

Och slutligen, avståndet eller klyftan mellan att tro på Jesus Kristus och att vara ståndaktig i vittnesbördet om Jesus Kristus.

Många människor tror på Jesus Kristus, att han föddes av Maria under enkla omständigheter i Betlehem för många år sedan. De flesta tror att han kom att bli en stor lärare, en vänlig och ädel själ. Somliga tror att han gav oss en samling värdefulla principer och bud och att vi välsignas om vi följer det han lärde och håller de här buden.

Men vi som sista dagars heliga vet att vi måste göra mer än att tro på Kristus. Vi måste tro på honom, omvända oss från våra synder, bli döpta i hans namn och ta emot den Helige Andens gåva, och sedan måste vi hålla ut trofast intill änden.

Vi måste dela med oss av vårt vittnesbörd åt andra. Vi måste trofast hålla de förbund vi har ingått med Gud. Vi vet att allt kommer att

uppenbaras och ges till dem "som tappert har härdat ut för Jesu Kristi evangeliums skull".⁸

När vi har omvänt oss får vi en naturlig önskan att dela med oss av evangeliet åt dem vi älskar. Lehi hade omvänt sig och ville att familjen skulle ta del av evangeliets goda.⁹ Nephi talade om Kristus, gladdes i Kristus och predikade om Kristus så att hans barn skulle kunna veta vilken källa de kunde gå till för att få frid och glädje.¹⁰

När Enos hade omvänt sig och fått förlåtelse för sina synder oroade han sig för sina bröder. Han ville att de skulle få de välsignelser som han själv hade fått.¹¹

Överallt i skrifterna läser vi om män och kvinnor som hade omvänt sig och sedan ville stärka sina bröder och systrar.¹²

Gör din röst hörd bland de trofasta och förkunna ståndaktigt att han lever,¹³ att hans kyrka har blivit återställd och att lycksalighetsplanen är tillgänglig för alla.

När vi ser upp för dessa avstånd eller klyftor genom att vara uppmärksamma på dem och avlägsna oss från faran, börjar vi förverkliga välsignelsernas fullhet i Jesu Kristi evangelium.

Mina kära systrar, jag älskar er. Jag vet att Frälsaren lever. Jag vet att han älskar oss alla. Jag vet att det här är hans sanna kyrka. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Spencer W Kimball, "Hjälpföreningen — Dess löften och möjligheter", *Nordstjärnan*, mar 1977, s 2.
2. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
3. Se Rom 8:35–39.
4. Henry B Eyring, "The Love of God in Missionary Work". (Tal hållet under seminarium för missionspresidenterna den 25 juni 2009.)
5. Se L&F 97:27, 124:1.
6. "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr 199.
7. Eliza R Snow, "An Address", *Woman's Exponent*, 15 sep 1873, s 62.
8. L&F 121:29.
9. Se 1 Nephi 8:10–12.
10. Se 2 Nephi 25:26.
11. Se Enos 1:5–11.
12. Se Luk 22:32.
13. Se L&F 76:22.

Hjälpföreningens bestående arv

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälpföreningens historia finns nedtecknad i ord och antal, men arvet förs vidare hjärta till hjärta.



Jag är tacksam över att få vara tillsammans med er ikväll. Jag framför till er president Monsons och president Uchtdorfs kärlek och tacksamhet. Alltsedan Hjälpföreningen grundades 1842 har den välsignats genom Guds profets omtänksamma och kärleksfulla tillsyn. Den första tiden i Nauvoo undervisade Joseph Smith ledarna och de församlade medlemmarna.

I vetskap om att ni har denna underbara tradition, kände jag ansvarets tyngd när president Monson inbjöd mig att tala till er. Under ett av de första hjälpföreningsmötena överraskade profeten Joseph Smith biskop Newel K Whitney med att be

honom tala i hans ställe. Biskop Whitney sade att han hade kommit dit glad i hågen över tanken att han skulle bli undervisad av profeten. Jag förstår *hans* känsla av besvikelse, och kanske er också.

Medan jag förberedde mig för den här timmen frågade jag därför president Monson vad han tyckte skulle vara till mest hjälp för er att höra. Det han sade bekräftade de tankar som redan kommit till mig när jag studerade och bad.

Jag vill ikväll tala till er om det stora arv de som gick före er i Hjälpföreningen överlämnade till er. Den del av grunden som de lade åt er och som för mig tycks vara den allra viktigaste och stadigaste är att kärlek ska vara själva kärnan i föreningen och finnas i varje medlems hjärta, vara en del av hennes natur. Kärleken till nästan var för dem långt mer än en känsla av välvilja. Den kärleken kommer av tro på Herren Jesus Kristus och är en följd av att hans försoning verkar i medlemmarnas hjärtan. Det finns många välvilliga kvinnogrupper som gör ett stort arbete. Det finns många som har en överväldigande medkänsla för de olyckligt lottrade, de sjuka och behövande. Men den här organisationen är unik och har varit så ända från början.

I den grundval de här goda systarna skapade satte de "kärleken

sviker aldrig"¹ som motto. Det var där från början. Det fanns under den tid som följde. Det finns där i dag, i en ny tid, och det kommer att finnas i Hjälpföreningen i kommande tider.

Den här föreningen består av kvinnor vars kärlek till nästan uppstår i hjärtan som förändrats genom att kvalificera sig för och hålla de förbund som endast erbjuds i Herrens sanna kyrka. Deras kärlek till nästan kommer från honom genom hans försoning. Deras kärleksfulla handlingar vägleds av hans exempel, och kommer av tacksamhet för hans oändliga barmhärtighetsgåva, och genom den Helige Anden, som han sänder för att åtfölja hans tjänare i deras kärleksarbete. Tack vare detta har de gjort och kan göra sällsynta saker för andra och finna glädje även när deras egna ouppfyllda behov är stora.

Hjälpföreningens historia är fylld av berättelser om sådant enastående osjälviskt tjänande. Under den fruktansvärda tid av förföljelse och försäkelser när de trofasta flyttade från Ohio till Missouri, vidare till Illinois, och sedan västerut tvärs över ödemarken, tog systrarna i sin fattigdom och bedrövelse hand om andra. Ni skulle gråta, som jag gjorde, om jag skulle läsa upp för er några av berättelserna ur Hjälpföreningens historia. Ni skulle röras av deras generositet, men ännu mer av att ni skulle känna igen den tro som lyfte och stärkte dem.

De kom ifrån många olika omständigheter. Alla stod de inför livets mångsidiga prövningar och sorger. Deras beslutsamhet, som de fått genom tron på att tjäna Herren och andra människor, verkade inte föra dem förbi jordelivets stormar utan direkt in i dem. En del var unga och en del var gamla. De kom från många länder och folkslag precis som ni idag. Men de var av ett hjärta, ett sinne och hade samma föresats. De var beslutsamma att hjälpa Herren bygga sitt Sion, där det lyckliga tillstånd skulle

finnas som Mormons bok beskrivit så livfullt för dem. Ni kommer ihåg vad som hände i Fjärde Nephi, och detta bar de med sig i sina hjärtan varthelst Herren ledde dem på deras väg till Sion:

”Och det hände sig i det trettio och sjätte året att allt folket blev omvänt till Herren i hela landet, både nephiter och lamaniter, och det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem, och alla behandlade varandra rättvist.

Och de hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det inga rika eller fattiga, bundna eller fria, utan de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan.

Och det hände sig att det inte fanns några stridigheter i landet tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan.”²

De första medlemmarna i Hjälpföreningen fick inte uppleva en sådan idyllisk tid. Men Guds kärlek fanns i deras hjärtan. Och den kärleken bestod och de själva uthärdade färden västerut och under åren som följde. Som följd av svåra omständigheter upphörde Hjälpföreningen att under nästan fyra årtionden fungera som en organisation för hela kyrkan. Men 1868 kallade Brigham Young Eliza R Snow att hjälpa biskoparna att organisera Hjälpföreningar. Hon kallades 1880 som Hjälpföreningens andra generalpresident. Hjälpföreningens uppteckningar visar att när ledarna tog kontakt med systrarna i kyrkan för att inleda Hjälpföreningens arbete på nytt, fann de att kärleken till nästan var oförminskad i deras hjärtan. De hade fortsatt att i barmhärtighet sträcka ut handen till behövande. Hos dem som förblivit trogna sina förbund hade kärlekens gåva, Kristi rena kärlek, blivit bestående. Den var fortfarande deras.

Under åren därefter växte Hjälpföreningen i antal och styrka för att betjäna dem som led nöd. Under ledning av kvinnor med stor vision och förmåga tog Hjälpföreningen initiativ



till att starta välgörenhetsverksamhet för människor i nöd, något som inte förekom i gränslandet västerut. De inrättade ett litet sjukhus. De hjälpte kvinnor att ge sig av österut och skaffa sig läkarutbildning för att kunna bemanna det. Detta var början på ett av de stora sjukhussystemen i Förenta staterna.

De började med program som under årens lopp blev Kyrkans familjeservices världsomfattande program. De skapade ett system för lagring av spannmål som var så effektivt att de kunde besvara ett rop på hjälp från federala regeringen i en tid av krig och krisläge. De började med det som blev Primärföreningen och det som blev Unga kvinnors organisation i kyrkan. De skapade sin egen tidskrift för kvinnor. De blev en av världens största organisationer för kvinnor. De fanns också med bland ledarna för kvinnoorganisationer i Förenta staterna.

Hjälpföreningen var i grund och botten upprinnelsen till kyrkans förmåga att ge humanitärt bistånd över hela världen. När nationers ledare besöker Utah uttrycker de djup respekt och beundran för vad kyrkan gör för de fattiga och offren för krig och naturkatastrofer i hela världen. Dessa utomordentliga gåvor till Guds barn är en del av Hjälpföreningens bestående arv.

Profeten Joseph Smith sade till Hjälpföreningen under deras första möten att sådana märkliga saker skulle hända till följd av deras trofasta

tjänande. Han sade att drottningar skulle komma att lära sig av och ta del av deras tjänande.³ Jag har sett den profetian gå i uppfyllelse. Och jag kan se i uppteckningarna att ett löfte i skrifterna som gavs till dem som tjänar Herren i hans verk också gavs till Hjälpföreningens pionjärer. Det löftet gavs genom profeten Joseph Smith och finns nedtecknat i 88:e kapitlet i Lärnan och förbunden. Det handlar om dem som kommer att kallas att tjäna tillsammans med Herren under på varandra följande tidsperioder:

”Och han sade till den förste: Gå ut och arbeta på åkern, och jag skall komma till dig i den första timmen, och du skall se mitt ansiktes glädje.

Och han sade till den andre: Gå även du ut på åkern, och i den andra timmen skall jag besöka dig med mitt ansiktes glädje.

Och även till den tredje sade han: Jag skall besöka dig.

Och till den fjärde, och så vidare till och med den tolfte.

Och åkerns herre gick ut till den förste i den första timmen och stannade hos honom hela den timmen, och ljuset i hans herres ansikte gjorde honom glad.”⁴

Det framgår tydligt av uppteckningen de lämnade efter sig att kvinnorna i Hjälpföreningens första period kände den glädje Herren utlovade. Han var med dem i arbetet. Han gjorde det framgångsrikt och de kände glädje och ljus.

Men profeten Joseph förutsåg att det skulle komma en annan tid. Han såg det storslagna verk de skulle upprätta under den första tiden. Men han sade också att de skulle betjäna, välsigna och ta hand om dem som stod dem nära och som de personligen kände.

Efter en glädjande tid av tjänande ledde Herren in dem i nästa period, bort från de områden inom vilka de så storslaget hade tjänat. Det var svårt för de trofasta män som ärvde det sjukhussystem som de hade utvidgat

på den grund som Hjälpföreningen hade byggt. Herren klargjorde genom sina profeter att hans prästadömsstjänare kunde överlämna förtroendet att upprätthålla och bygga upp detta kraftfulla medel till andra. Och så skänkte kyrkan bort sin underbara sjukvårdsorganisation.

Jag känner och beundrar de män som glatt sig åt att tjäna inom den organisationen. Och jag såg att de förstod att glädjen hade kommit av att Herren varit med dem i arbetet, inte av deras egna prestationer. Så de log och gav med glädje bort vad de hade byggt upp. De hade tro på att Herren såg ett större behov någon annanstans för deras tjänande, inom andra områden i en annan tid.

En värdefull del av ert hjälpföreningsarv är att samma tro finns i Hjälpföreningens ledares och medlemmars hjärtan. Herren hade känt till var deras stora gåvor skulle behövas i nästa tidsperiod och var de skulle finna ännu större glädje än i de underbara, generösa företag de påbörjat och byggt upp.

Kyrkan blev större och spreds över världen. Den hjälpverksamhet Hjälpföreningen hade skapat började kräva massiva resurser och ständig uppsikt i en expanderande kyrka och en värld med ökat tumult. Att genomföra stora och centraliserade program skulle ha minskat möjligheterna för Hjälpföreningens ledare och medlemmar att känna glädjen av att tjäna enskilda åt och med Herren.

Herren hade redan deras möjlighet på plats för en ny tid. Det enda system som skulle kunna ge bistånd och tröst överallt i en så stor kyrka i en så olikartad värld skulle vara genom enskilda tjänare i de nödlidandes närhet. Herren hade sett detta komma från Hjälpföreningens början.

Han utformade ett mönster. Två hjälpföreningssystrar tar emot uppgiften att besöka en annan syster som ett kall från Herren. Detta har gällt hela tiden. Hjälpföreningens ämbetsmän



organiserade medlemmar som de visste hade tro till att utföra ett barmhärtighetsverk när det innebar mer än vad de två utsedda besökslärarna förmådde. Det var alltid nära hem, bland vänner. Medlemmar undervisar om evangeliet på lokala möten och bär vittne om Frälsaren och återställelsen. Döttrar vakar över mödrar. Mödrar lyssnar på, undervisar och tar hand om döttrar.

Medlemmarna i Hjälpföreningen har alltid haft det lokala prästadöms herders förtroende. Varje biskop och varje grenspresident har en hjälpföreningspresident att lita till. Hon har besökslärare som vet vilka provningar och behov varje syster har. Hon kan

genom dem lära känna de enskildas och familjernas hjärtan. Hon kan uppfylla behoven och hjälpa biskopen i hans kall att ge näring åt enskilda och familjer.

En underbar del av Hjälpföreningens arv framgår av det sätt som prästadömet alltid har visat respekt för och i sin tur erhållit respekt från Hjälpföreningen. Jag har sett det likasom ni. Min familjs biskop sade till mig med ett leende för många år sedan: "Hur kan det komma sig att när jag går hem till någon i församlingen som är i nöd, så tycks alltid din hustru ha varit där före mig?" Varje biskop och grenspresident med någon erfarenhet alls har fått

en vänlig knuff genom hjälpföreningssystrarnas inspirerade föredömen. De hjälper oss komma ihåg att det finns ingen frälsning för någon, varken för män eller kvinnor, utan ett kärleksfullt tjänande.

Ni som är äldre minns att president Marion G Romney citerade det här skriftstället när han sade att han var lika fast besluten som systrarna att trofast utföra detta tjänande. Han citerade kung Benjamin: "Och se, för dessa tings skull som jag har talat till er — det vill säga för att ni skall behålla era synders förlåtelse från dag till dag så att ni kan vandra utan skuld inför Gud — vill jag att ni skall ge av era ägodelar till de fattiga, var och en alltefter vad han har, till att föda de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och lindra deras nöd, både andligt och timligt, alltefter deras behov."⁵

Anledningen till att president Romney log, om jag minns rätt, var att han sade att han verkligen ville bli förlåten för sina synder. Därför tänkte han tillsammans med systrarna utföra varje tjänandegärning han kunde.

Nu är det dags att tala om vad ni måste göra för att föra detta underbara och heliga hjälpföreningsarv vidare till dem som kommer efter er. Det kommer att krävas små och enkla ting. Kom bara ihåg att arvet förs vidare från hjärta till hjärta. Kärlek, Kristi rena kärlek, är en del av den mäktiga förändring i hjärtat som Herren lovar sina trofasta lärjungar. Det är därför inte svårt att se vilka enkla ting ni kan och måste göra för att föra arvet vidare.

Till exempel: Varje gång ni och er kamrat förbereder er att besöka någon behöver ni bara tänka på vad framgång innebär. Det är mer än att komma in genom dörren. Det blir mer än att ge ett budskap. Det är mer än att fråga hur ni kan vara till hjälp. Framgången kommer kanske först efter många besök. Och kanske får ni aldrig i den här världen se bevis på att ni lyckats. Men ni kan känna genom Anden om ni är på rätt väg.



Jag talade med en medlem i Hjälpföreningen om ett besök hon gjort. Det var till en kvinna som snart skulle förlora sin make plötsligt och tragiskt. Under de senaste åren hade kvinnan bara haft periodisk kontakt med Hjälpföreningen.

Besöksläraren förberedde sig genom att stanna vid en butik och köpa lite blommor. Det var säsong för tulpaner och de fanns i många olika färger. Hon valde en färg som var hennes favoritfärg, men kände sig sedan manad att byta till en annan. Hon visste inte varför, men hon valde gula.

När hon överräckte de gula tulpanerna vid dörren, log kvinnan och sade: "Kom och se min trädgård." Den var fylld av gula tulpaner som var i full blom. Kvinnan sade: "Jag undrade just om jag skulle klippa några och ställa dem inomhus. Men nu kan jag låta dem stå kvar där och njuta av dem lite längre i trädgården, tack vare att du gav mig de här." De småpratade glatt som om de var gamla vänner. Av denna maning att ge några blommor och välja gula tulpaner fick denna besökslärare bevis på att hon gick Herrens ärende. När hon berättade om det för mig

kunde jag höra glädjen i hennes röst.

När hon talade med mig visste hon inte hur änkan kände sig efter besöket. Men om änkan kände att Gud älskade henne och att han hade sänt en ängel till henne, så hade besöksläraren i Herrens ögon hjälpt henne framåt på vägen till framgång. Den besöksläraren kanske inte får bekräftat förrän i nästa värld att hennes trofasta ansträngning lyckades.

Så är fallet med två besökslärare som gång på gång i nästan nio år visade kärlek till en annan änka som bodde på ett vårdhem i närheten. Efter svåra plågor dog hon för bara några veckor sedan. Av det jag hörde från en son till änkan, är jag säker på att besökslärarna lyckades. De får uppleva den glädje som profeten Joseph Smiths mor beskrev för systrarna under ett hjälpföreningsmöte som hon var med på. Hon sade: "Vi måste ta hand om varandra [och] vaka över varandra, trösta varandra och ta emot den undervisning som gör att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans."⁶

Ni för arvet vidare när ni hjälper andra ta emot kärlekens gåva i sina hjärtan. De kommer sedan att kunna

föra det vidare till andra. Hjälpföreningens historia finns nedtecknad i ord och antal, men arvet förs vidare hjärta till hjärta. Det är därför familjer har sådan nytta av Hjälpföreningen.

Min mor gav mig en liten nål med orden "Kärleken sviker aldrig". Syster Beck gav mig den här lilla att ha på min jacka.

Det bestående arv som min mor lämnade efter sig till sin familj var mer än en nål. Det var hennes kärlek och Herrens kärlek som jag såg och kände i de enkla saker hon gjorde för honom genom att visa medkänsla. Hon var en Hjälpföreningens kvinna. Min mor hade inga döttrar, men min hustru har fört arvet vidare till våra två döttrar. Och de kommer att hålla det levande i andras hjärtan. Det kommer att bestå för kärleken sviker aldrig.

Jag vittnar om att denna kärlek är Kristi rena kärlek. Han lever. När vi tjänar andra tillsammans med honom känner vi hans glädje. Genom sin försoning gjorde han det möjligt för oss att vädja om och få kärlekens gåva. Jag vet att Fadern lever och besvarar våra böner. Ni är medlemmar i en förening som grundades och fick kursen utstakad av återställsens profet, Joseph Smith. Syster Beck och hennes rådgivare kallades genom inspiration från Gud till en levande profet. Jag vet att det är så.

Ni har fått ett underbart arv. Jag ber till Gud att han ska inspirera er att bevara det och föra det vidare som ett arv till att välsigna och glädja dem i kommande generationer och tidsperioder. I Jesu Kristi heliga namn, han som vi tjänar, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Kor 13:8–6; Moroni 7:46.
2. 4 Nephi 1:2–3, 15.
3. Se Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, anteckning från den 28 apr 1842, Church History Library, Salt Lake City, s 39.
4. L&F 88:52–56; kursivering tillagd.
5. Mosiah 4:26.
6. Lucy Mack Smith, i Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, anteckning från den 24 mar 1842, s 18–19.

REGISTER ÖVER KONFERENSBERÄTTELSE

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Richard G Scott	Äldste Scott känner inspiration flöda under ett möte i kyrkan (6).
Vicki F Matsumori	En lärare i en solstråleklass använder en filt som symbol för den Helige Anden (10). Unga Vicki Matsumori känner den Helige Anden efter sitt dop (10).
L Whitney Clayton	En man bär på en tung last ved i Peru (12).
Russell T Osguthorpe	En primärlärare hjälper unge Russell Osguthorpe att hålla ett tal (15). En tahitisk kvinna hjälper äldste Osguthorpe på hans mission (15).
Kent D Watson	Ett hjul studsar in i äldste Watsons vindruta (38).
Neil L Andersen	Ett äldre par blir åter aktiva i kyrkan (40).
Boyd K Packer	President Packers son ber för att en ko ska bli botad (43). Graham Doxey skyddas från att skadas av en pumpdressin (43).
Walter F González	Unge Walter González känner stor glädje när han läser Mormons bok (50).
Yoon Hwan Choi	"Högljudda pojkar" blir goda föredömen (53).
Henry B Eyring	Allvarligt skadad flicka blir botad efter prästadömsvälsignelse (59). Biskop ber unga män att kontakta frånvarande vänner och rapportera tillbaka (59).
Thomas S Monson	Arg far skadar oavsiktligt sin son (62). Heber J Grant känner sig förolämpad över en summa pengar han får som betalning (62).
Henry B Eyring	"Snälla, låt det inte finnas några tomma stolar", ingraverat på gravsten (70). President Eyrings far tar hand om sin sjuka hustru (70).
L Tom Perry	Norska skeppsbyggare bygger ett skepp som vänds upp och ner för att bilda taket till templet i Manti i Utah (73).
H David Burton	En flicka ringer till sin pianolärare för att höra om en belöning hon fått var årligt förtjänad (76). Tonårig skidåkare går miste om tävling på grund av för dåliga studieresultat (76).
Ann M Dibb	Arbetare blev hängande kvar och några dödades när byggnadsställning rasade (79).
Russell M Nelson	Äldste Nelson förrättar besegling av en familj han träffade 10 år tidigare (81).
Thomas S Monson	Dr Jack McConnell fortsätter tjäna andra efter pensioneringen (84). President Monson får födelsedagspresenter i form av berättelser från barn om hur de tjänat andra (84).
Brent H Nielson	Äldste Nielsons son kallas att verka i staden hans far hade bett om många år tidigare (95).
Dale G Renlund	Efter att ha stannat hemma från kyrkan bestämmer sig Dale G Renlund för att alltid gå till kyrkan, be och läsa skrifterna (97).
D Todd Christofferson	Unge D Todd Christofferson lär sig en läxa efter att ha stulit en chokladkaka (105).
Sylvia H Allred	Hjälpföreningssystrar ger regelbundet ungt par skjuts till kyrkan (115).
Henry B Eyring	Besökslärare inspireras att ta med sig gula tulpaner (121).

Biorganisationernas generalpresidentskap

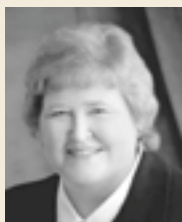
HJÄLPFÖRENINGEN



Silvia H Allred
första rådgivare



Julie B Beck
president



Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA KVINNOR



Mary N Cook
första rådgivare



Elaine S Dalton
president

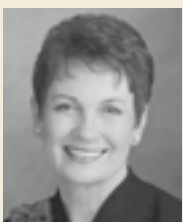


Ann M Dobb
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN



Margaret S Liffert
första rådgivare



Cheryl C Lant
president



Vicki F Matsumori
andra rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN



David M McConkie
första rådgivare



Russell T Osguthorpe
president



Matthew O Richardson
andra rådgivare

UNGA MÄN



Larry M Gibson
första rådgivare



David L Beck
president



Adrián Ochoa
andra rådgivare

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge det ansvaret till biskopar och grenspresidenter. Ledare bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kan frestas att förbereda lektionen med

hjälp av annat material, men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.

Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om de här sanningarna.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- Titta efter principer och lärdomar i talet/talen.
- Tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
- Delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd.
- Tillämpa de här principerna och lärdomarna i sitt liv. ■

Månader

Fjärde söndagens lektionsmaterial

November 2009 – april 2010

Tal i novembernumret 2009 av Liahona*

Maj 2010 – oktober 2010

Tal i majnumret 2010 av Liahona*

*De här talen finns (på många språk) på www.conference.lds.org.



Fem nya tempel tillkännagavs under konferensen

President Thomas S Monson öppnade kyrkans 179:e halvårskonferens, som hölls lördagen och söndagen den 3 och 4 oktober 2009, med att tillkännage fem nya tempel som kyrkan planerar att bygga i Brigham City, Utah, USA; Concepción, Chile; Fortaleza, Brasilien; Fort Lauderdale, Florida, USA och Sapporo, Japan.

Medlemmar i hela världen

lyssnade på konferensen på så många som 92 språk i konferenscentret och via teve-, satellit-, internet- och radiout-sändningar. Inspelningar av utsändningarna kommer att finnas på DVD, CD och på Internet.

Med de nya templen har 21 tempel nu tillkännagivits eller håller på att uppföras. När templen är färdigbyggda har kyrkan totalt 151 tempel i hela världen.

”Vi fortsätter att bygga tempel”, sade president Monson. ”Vi önskar att så många medlemmar som möjligt får tillfälle att besöka templet utan att behöva resa över orimliga avstånd.”

Templet i Brigham City blir Utahs 14:e. Ytterligare två, templet i Draper och Oquirrh Mountain-templet invigdes i Utah tidigare i år.

Det finns för närvarande 13 tempel i verksamhet i Sydamerika. Templet i Concepción blir det andra i Chile.

Templet i Fortaleza blir det sjätte i Brasilien. Ett tempel i Manaus tillkännagavs i maj

2007 och det finns fyra tempel i verksamhet för närvarande.

Templet i Fort Lauderdale blir det andra i Florida och kommer att betjäna medlemmarna i södra Florida och på Bahamasöarna.

Templet i Sapporo blir det tredje i Japan. Det finns redan ett tempel i Tokyo och ett i Fukuoka.

President Monson sade att 83 procent av kyrkans medlemmar bor inom 32 mils avstånd från ett tempel. ”Den andelen kommer att fortsätta växa allteftersom vi bygger nya tempel runtom i världen”, tillade han. ■

Medlemmarna välsignas för sin tro under katastrofer

Kyrkans medlemmar i Samoa, som var med om stor förödelse till följd av en jordbävning och efterföljande tsunami, satte tillfälligtvis sina timliga bekymmer åt sidan för att uppfylla andliga behov under generalkonferensen.

Jordbävningen som uppmätte 8,0 på richterskalan slog till omkring 20 mil sydost om Apia på Samoa den 29 september 2009 — bara några dagar före generalkonferensen. Jordbävningen och påföljande tsunami — med fyra vågor som mätte fem meter — dödade över 180 personer i Stillahavsområdet. Alla utom nio på Samoaöarna.

Trots katastrofen, som dödade minst 26 medlemmar, och hjälpinsatserna som följde, blev kyrkans medlemmar rikt belönade för att de

tog sig tid att lyssna på generalkonferensen via radio, teve eller satellit.

Eni F H Faleomavaega, en medlem i kyrkan som verkar som delegat i Förenta staternas kongress från Amerikanska Samoa, sade att medlemmarna fick styrka av att mitt i krisen ta del av konferensen. ”De fick en känsla av tillförsikt när de lyssnade på profeten ... under en situation som gällde liv och död”, sade han.

Möjligheten för medlemmarna att på sitt eget språk få den tillförsikten av nutida profeter förverkligades till stor del av ett översättnings-team som själva lidit förluster under katastrofen.

Översättningsteamet som fått i uppgift att tillhandahålla direktsänd tolkning från öarna för första gången, i

stället för från Salt Lake City, hade ett val att göra när katastrofen hade inträffat. Teamet kunde låta Salt Lake City ta hand om tolkningen så att de kunde ta hand om vänners och familjemedlemmars behov efter jordbävningen, eller så kunde de genomföra sin uppgift.

Aliitasi Talataina, översättningschef och tolknings-samordnare, sade att hon fick intrycket att det fanns många som kunde ta hand om människornas fysiska behov eller begrava de döda, men att "det här är det som Herren vill att vi ska göra [för] de levande och för kommande generationer".

Eftersom en nödhjälpsgrupp tog över byggnaden där tolkningsutrustningen var installerad fick översättningsteamet hitta en annan lokal med digitala telefonlinjer och annan nödvändig teknisk utrustning för simultantolkning.

Syster Talataina sade att tolkningsteamets tro var som Nephis när de sade: "Även om vi är tvungna att göra det under ett träd så ska vi göra det." (Se 1 Nephi 3:7.)

Med Herrens hjälp hittade de en lokal, och den nödvändiga utrustningen installerades och testades några dagar före konferensen.

"Vi kände att Herren hjälpte oss utföra det som vi hade blivit befallda att göra", sade syster Talataina.

Tack vare teamets arbete kunde de medlemmar som tog en paus från det stora röjningsarbetet för att lyssna på mötena höra och förstå Herrens budskap till dem. ■



En jordbävning och tsunami ödelade delar av Samoaöarna precis före generalkonferensen.

Tsunami drabbar Stillahavsöarna

Kyrkans medlemmar hjälper sina grannar och varandra att röja upp efter det att en jordbävning, som uppmätte 8,0 på richterskalan, startade en tsunami i Stillahavsområdet den 29 september 2009.

Jordbävningen och tsunamivågorna dödade över 180 personer, lämnade efter sig hundratals saknade eller skadade personer och förstörde otaliga byggnader. Omkring 140 personer hittades döda i Samoa, varav över 30 fanns i Amerikanska Samoa och nio i Tonga. Bland de döda fanns minst 26 medlemmar — 22 i Samoa och fyra i grannlandet Amerikanska Samoa.

Lokala prästadömsledare hjälpte till med omedelbara behov, de distribuerade mat,

vatten och hygienartiklar.

Prästadömsledarna har också samarbetat med myndigheter och hjälpororganisationer för att organisera långsiktig hjälp. Kyrkan skickade en flygplanslast med förnödenheter från Salt Lake City den 6 oktober.

Filippinerna och Vietnam drabbas av tyfoner

Kyrkan och kyrkans medlemmar samlade resurser för att bidra med nödhjälp efter det att tyfonen Ketsana svept över Filippinerna och Sydostasien och dödat över 300 personer i september och oktober 2009.

Stormen slog först till på Filippinerna där en halv miljon människor flydde sina hem. Över 560 000 personer evakuerades till över 600 läger. Bland de över 275

bekräftade dödsfallen fanns tolv medlemmar. Ytterligare fjorton saknades. Översvämningar förstörde 44 medlemsbostäder och skadade 223 andra. Minst 25 möteshus skadades och 25 andra möteshus användes som tillfälliga härbärgen.

I Vietnam dödade tyfonen över fyrtio personer i översvämningar och jordskred. Omkring 200 000 personer evakuerades från centrala provinser innan stormen kom. Alla kyrkans medlemmar och missionärer i Vietnam rapporteras vara i säkerhet.

Påföljande vecka nådde tyfonen Parma norra Filippinerna och dödade ytterligare omkring 160 personer.

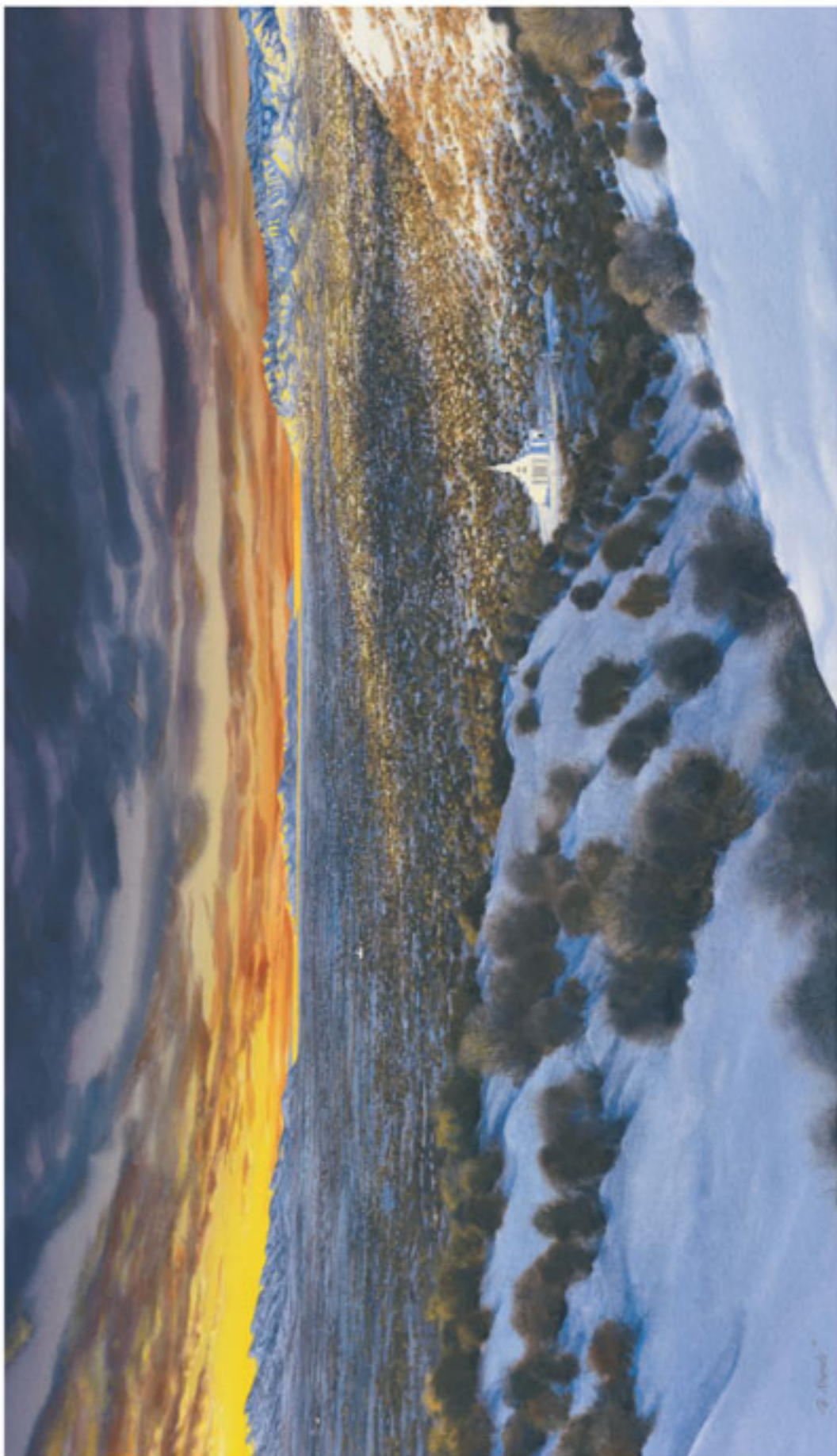
Flera jordbävningar ödelägger Indonesien

En jordbävning som mätte 7,6 på richterskalan slog till 5 mil utanför den indonesiska ön Sumatra den 30 september 2009. En andra jordbävning, den här gången med en styrka av 6,8, inträffade i närheten nästa dag.

Minst 1 100 personer dödades, hundratals fler skadades, och många instängdes under spillror och jordmassor. Jordbävningen förstörde sjukhus, skolor, köpcentrer, broar och vägar. Den kapade av kraftledning och satte igång jordskred.

Alla kyrkans medlemmar är i säkerhet och inga skador har rapporterats på kyrkans byggnader. Jordbävningens epicentrum var beläget på 80 mils avstånd från någon medlem. ■

AP PHOTO/NEW ZEALAND DEFENCE FORCE, NEW ZEALAND HERALD



Templet i Draper, av Al Rounds

Templet i Draper i Utah, som ligger i sydöstra delen av Saltsjöddalen, är kyrkans 129:e tempel och en tydlig påminnelse om att "förstärk[a] dina stavar och utvidga dina gränser för evigt ... så att den evige Faderns förbund, som han har slutit med dig ... må bli fullbordad[de]." (Moroni 10:31)



"När ni begrundar det ni hört under konferensen, må ni då säga liksom kung Benjamins folk, som alla ropade med en röst: 'Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande som har åstadkommit en mäktig förändring inom oss'", sade president Thomas S Monson i sitt avslutande tal under den 179:e halvårskonferensen. "Må varje man och kvinna, pojke och flicka lämna konferensen som en bättre människa."